Complot pentru salvarea lui Socrate

THE PLOT TO SAVE SOCRATES

PAUL LEVINSON

"A tour de force"— *Analog*
"challenging fun"—*Entertainment Weekly*

Lauda cărţii

„...plăcere incitantă" - Entertainment Weekly

„Thriller în stil davincian” - New York Daily News

„...o lectură plăcută” — Dallas Morning News

„intră în rezonanţă cu climatul politic actual. . . . eroina Sierra Waters este a naibii de sexy . . . . umorul lui Levinson e incisiv” - Brian Charles Clark, Ghemuit cu o carte bună la curledup.com[1]

„o călătorie prin timp care dă de gândit, dar te şi înfioară … atât de accesibilă, chiar şi cei care nu se simt atraşi de science fiction vor savura călătoria”. - Rod Lott, bookgasm.com

„Levinson ţese o poveste fascinantă ... O premisă captivantă cu personaje credibile şi cu grija pentru detaliile de epocă fac din ea o alegere excelentă … Recomand călduros.” - Library Journal, *recenzie evaluată cu steluţe.

„O istorisire vioaie, încântătoare despre călătoria în timp . . . rezolvă perfect circularitatea inerentă călătoriei în timp, pe ale cărei paradoxuri le asociază filozofiei greceşti.” - Publishers Weekly

„Povestea călătoriei în timp a unei persoane gânditoare... M-am simţit ca şi cum aş fi fost acolo.” - SF Signal

„Este o performanţă incandescentă... . Istoria privită din unghiul literaturii science fiction; literatura science fiction privită din unghiul istoriei.” - Barry N. Malzberg

„... iute-de-citit, tratarea antrenantă a problemelor inerente călătoriei în timp cu stil şi fler”

- Booklist

„Complot pentru salvarea lui Socrate. Are un aer încântător de demodat. . . . Stilul rece şi rezervat al lui Levinson mi-a amintit de scriitura lui Isaac Asimov…” - Colin Harvey, Strange Horizons

„Noul roman al lui Paul Levinson este şi diferit de tot ce a scris până acum, dar şi foarte reconfortant . . . Este, cred eu, primul dintre romanele lui Levinson care merită să fie proclamat un tur de forţă. Nu uitaţi să votaţi.” - Tom Easton, Analog: Science Fiction and Fact

„este palpitant să vezi cum apare pe rafturile librăriilor o carte atât de îndrăzneaţă şi cu asemenea idei, dar şi cu abordarea structurii narative, aşa cum este această carte. . . Este un adevărat festin să te laşi pe spate şi să devii parte dintr-o poveste care-i dă premisei de retro-SF care este călătoria în timp un astfel de impuls nou genial, şi de două ori încântător să descoperi că povestea este şi plăcută dar şi incitantă.” - SF Reviews.net

„dovedeşte că trecerea timpului într-un mod minunat poate şi ar trebui să fie respectabilă din punct de vedere intelectual – un exemplu splendid pentru noi toţi.” - Brian Stableford

„…cititorii vor aprecia această interpretare a paradoxurilor călătoriei în timp” - BookPage

„Ţesută complex şi captivant, foarte distractivă şi extrem de incitantă.” - Stanley Schmidt

„Paul Levinson s-a întrecut pe sine însuşi: Complot pentru salvarea lui Socrate este o nestemată filozofică adevărată, plină de idei măreţe şi de trucuri splendide ale călătoriei în timp.” - Robert J. Sawyer

„aşa cum se întâmplă cu Billy Pilgrim, din cartea lui Kurt Vonnegut. . . cititorul se desprinde din chingile timpului . . . .

Levinson ne prezintă una dintre cele inedite cărţi pe care am întâlnit-o

vreodată. O recomand extrem de călduros.” - Matt St. Amand.

„Paul Levinson ne transmite atât ponderea intelectuală cât şi afecţiunea sa pentru personajele creionate încântător în această povestire absolut originală despre călătoria în timp . . . împletind toate firele pentru un final reconfortant şi extrem de mişcător. Complot pentru salvarea lui Socrate va da de gândit pentru mult timp după ce cititorii au terminat cartea deoarece atunci mulţi dintre ei vor simţi nevoia să o ia în mână şi să se apuce s-o citească din nou pentru a putea să-i savureze meandrele şi răsturnările de situaţii.” - Pamela Sargent, SFWeekly

„Complot pentru salvarea lui Socrate dă peste cap relatarea lui Platon despre otrăvirea lui Socrate ...” - Gerry Elman, Esq., Stanford Alumni Blog

Dedicaţie

Tinei, care complotează adesea să mă salveze.

Mulţumiri

Ţin să-i mulţumesc lui David Hartwell şi lui Moshe Feder pentru sugestiile editoriale amănunţite şi aprofundate cu privire la ediţia originală a acestui roman, publicat de Tor Books în ediţie cartonată în 2006 şi în ediţie de masă comercială în 2007. Adresez mulţumiri şi lui Larry Ketchersid de la JoSara MeDia, pentru sprijinul tehnic şi încurajările din timpul pregătirii acestei cărţi în format electronic. Este o ediţie revăzută de autor a romanului, în care am reintegrat nu numai formularea din original, dar şi un final extins.

Adresez mulţumiri speciale şi lui Joel Iskowitz pentru ilustraţia copertei pentru care a depus o muncă exemplară într-un termen scurt.

Henry Magid (1917-1979), profesorul meu de filozofie de la City College of New York pe vremea când eram student în anul I în 1963, mi-a provocat pentru prima oară interesul pentru Socrate şi pentru Platon, şi pasiunea mea trainică pentru antichitate. De atunci m-am gândit întruna la povestiri despre Socrate într-o formă sau alta.

Chiar şi în această epocă a Internetului, există anumite lucruri pe care nu le poţi găsi decât pe rafturile cu cărţi adevărate. Biblioteca Walsh de la Universitatea Fordham avea pe un astfel de raft de cărţi o ediţie timpurie a Dicţionarului de Biografie şi Mitologie Greacă şi Romană a lui Smith din 1849[2] care s-a dovedit a fi o resursă esenţială în timp ce scriam acest roman. De asemenea, cartea lui I. F. Stone The Trial of Socrate[3], pe care o am în propria mea bibliotecă încă de când a fost publicată în anul 1988, a fost foarte, foarte edificatoare şi utilă.

Dar cele mai multe dintre mulţumirile mele le datorez soţiei mele, Tina Vozick, şi copiilor noştri, Simon şi Molly, şi jumătăţilor lor, Sarah şi Carlos, pentru că au continuat să discute cu mine şi să mă inspire pentru această ediţie digitală.

Capitolul Unu

[Atena, 2042 D.Hr.]

Rupse ziarul în două, apoi rupse şi cele două jumătăţi, rupse şi ce mai rămăsese, din nou, în bucăţele mici şi frânturi de istorie care ar fi putut fi ... .

Sierra Waters citise odată că, în urmă cu mulţi ani, se credea că bărbaţii fac dragoste din pură plăcere, în timp ce femeile fac dragoste datorită senzaţiei de apropiere pe care o trăiesc astfel. Sierra făcuse mereu totul din pură plăcere. Nu avea sentimentul acesta de apropiere, cu excepţia celui faţă de munca sa. Şi asta o făcea un candidat ideal pentru misiune.

Cu toate acestea, candidatul ideal trebuia să urmeze un plan. Şi planul era înscris pe unica substanţă capabilă să supravieţuiască decenii, poate chiar mai mult, fără baterii, şi nu avea nevoie decât de lumina soarelui pentru a putea fi citită, sau de lumina lunii într-o noapte frumoasă, sau de o flacără pâlpâitoare, atunci când nu strălucea luna. Hârtia: o invenţie extraordinară. Subţire şi durabilă. Şi tocmai o rupsese în bucăţi, îşi deschisese palma şi o dăruise vântului s-o ducă iremediabil în toate direcţiile.

* * *

[mai înainte, New York City, 2042 d.Hr.]

Sierra era doctorand la Old School, în inima Manhattan-ului. Specialitatea ei era Atena antică, sau, mai exact, adoptarea alfabetului fonetic ionic de către Atena în jurul anului 400 î.Hr. — încolţirea dinţilor lui Cadmus, aşa cum s-a exprimat Marshall McLuhan – şi impactul lui asupra viitorului lumii. „Un mic subiect drăguţ, ordonat, flexibil” , comentase ţâfnos Thomas O'Leary, un membru al comisiei ei de doctorat. Cu toate acestea fusese de acord s-o ajute. Era obişnuit cu preocupările neobişnuite. Era şi el un ciudat, un cercetător independent şi nu avea nici o legătură cu universitatea. Old School păstra tradiţia de a include un asemenea specialist extern în comisiile sale de doctorat.

Sierra făcea progrese cu disertaţia — 72 pagini dintr-un document de 250, scrise în doar aproape o jumătate de an — când Thomas o invită să-l viziteze în biroul său situat aproape de Strada Fifth Avenue şi de Strada 18, într-o seară ploioasă de noiembrie. Ţinea în mână un manuscris subţire, de doar câteva pagini într-un plic gălbui şi uzat. Îl cântărea, de parcă ar fi vrut să-i evalueze ponderea intelectuală. Judecând după expresia de pe chipul său, părea să fie ceva destul de important. Îl împinse peste biroul său de stejar cu zgârieturi spre Sierra. Ea nu ştia ce să creadă – precis că era vreun articol peste care dăduse Thomas şi care i se păruse important pentru disertaţia ei. Sierrei îi displăcea profund gândul de a trebui să reconceapă şi să rescrie orice fragment din munca ei de până atunci. Pe de altă parte, o delecta descoperirea oricărei noi informaţii. Îi tresărea inima de bucurie.

Deschise dosarul. Se uită la Thomas, care o urmărea atent cu privirea, cu buzele strânse uşor şi cu un soi de stilou lung pe care-l ţinea între degete ca pe o ţigaretă din plastic.

Thomas zâmbi.

Thomas încuviinţă.

Sierra se uită în jos la document. Era scris în greaca veche pe partea din stânga şi în dreapta era traducerea în engleză. Părea ipoteza logică – în greacă era versiunea originală şi în engleză era traducerea, şi nu invers. Nu doar fiindcă greaca era o limbă antică. Dar şi pentru că vocabulele dinaintea ochilor ei păreau să fie un fragment dintr-un dialog platonician, în care era vorba despre mentorul lui Platon, Socrate.

Thomas încuviinţă din nou.

* * *

Sierra ieşi de sub duşul fierbinte, îşi trase pe ea halatul flauşat şi se ghemui cu o ceaşcă de ceai condimentat şi cu noul dialog socratic pe sofa. Nu avea titlu şi nici nu era menţionat traducătorul, dar aducea mult cu ceva tradus de Benjamin Jowett, marele autor victorian de la Oxford, care a transpus atât de mult din Platon în limba engleză. Îl citise deja de cinci ori.

Prima pagină conţinea o prefaţă, semnată simplu „Ed”, care era cu siguranţă o prescurtare pentru „Editor”, nu pentru Edward, Edwin sau

Edmond: „Cele ce urmează reprezintă traducerea unui manuscris autoidentificat ca fiind scris de Platon. Datarea cu Carbon 14 (mod îmbunătăţit) situează papirusul şi cerneala de pe el la aproximativ 400 d.C. – data creării manuscrisului, nu data scrierii originale (care, dacă Platon era cu adevărat autorul, ar fi fost mult mai timpurie). Manuscrisul a fost dezgropat în urma săpăturilor efectuate lângă Alexandria, în Egipt, în timpul primului deceniu al secolului al XXI-lea."

Sierra îşi apăsă faţa pe ceaşca de ceai cald, apoi îşi propti spatele şi gâtul în sofa. Aceasta o învălui, era atât de bine, atât de reconfortant, şi … Nu, sofaua rămăsese în modul de somn de azi noapte, iar Sierra nu dorea să se simtă chiar atât de relaxată acum. Căută cu mâna într-o parte a sofalei şi apăsă butonul de „citit". Contururile se reglară subtil. Se simţea înviorată, puternică. Întoarse pagina.

Persoanele Dialogului: Socrate, Andros, un vizitator

Scena: Închisoarea lui Socrate

= =

SOCRATE Ce oră e?

ANDROS S-a crăpat de ziuă cu puţin timp în urmă.

SOCRATE Probabil că am aţipit, nu te-am văzut când ai intrat.

ANDROS Da, erai aţipit când am ajuns.

SOCRATE Ai venit să mă porţi spre destinul meu? Sunt mai mult decât doritor. Dar mă gândeam că mi se vor mai hărăzi o zi sau două.

ANDROS Mă aflu aici ca să te port spre destinul tău. Dacă o doreşti cu adevărat.

SOCRATE Tocmai am spus că mi-o doresc. Pot critica statul, dar nu merg până într-acolo încât să mă consider deasupra lui.

ANDROS Destinul pe care am venit să ţi-l ofer poate fi diferit de cel pe care-l presupui.

SOCRATE Diferit? Nu aş accepta niciodată o viaţă care să nu-mi permită să preţuiesc binele şi să denunţ răul. Şi dacă m-aş considera deasupra statului m-aş afla în această poziţie compromisă.

ANDROS Şi totuşi ai accepta moartea chiar de mâna pe care o ştii că e nedreaptă.

SOCRATE Ah, deci te afli aici tocmai ca să mă convingi să refuz moartea. Acesta e destinul pe care doreşti să-l evit?

ANDROS Da.

SOCRATE Nu eşti primul pretendent care-mi propune acest lucru.

ANDROS Ştiu.

SOCRATE O asemenea propunere are, evident, multe argumente în favoarea ei.

ANDROS Da.

SOCRATE Dar îţi voi spune tot ce le spun acestor suflete nobile: oricât de atrăgătoare ar fi propunerea, nu o pot accepta. Pentru că ea ar implica autorizarea unui rău cel puţin la fel de adânc, precum al acelora care doresc să-mi sfârşească zilele. Asta ar însemna că minţeam, atunci când am susţinut că o critică a statului comportă, pentru a fi luată în serios, o acceptare definitivă a autorităţii sale, oricât de ştirbă ar fi ea. A fugi acum, eschivându-mă de această autoritate, ar face ca totul să nu fie decât o minciună.

ANDROS Dar dacă m-aş afla aici ca să-ţi spun că poţi să pleci din această închisoare, şi să trăieşti, fără să ştirbeşti autoritatea statului?

SOCRATE Aş spune că visezi, şi că nu ai dreptate dacă încerci să ispiteşti un bătrân cu un vis imposibil. Cum aş putea vreodată să plec de aici fără să dau dovadă de dispreţ faţă de hotărârea statului, şi anume că trebuie să mor aici?

ANDROS Dar dacă trupul tău ar muri aici, dar tu nu ai muri?

SOCRATE Vrei să spui că sufletul meu ar trăi, dar esenţa mea materială ar muri? Sunt unii care pretind că acestea două – sufletul şi corpul – sunt inseparabile. Şi că atunci când unul dintre ele moare, moare şi celălalt. Negi acest lucru?

ANDROS Ce vreau să spun e că esenţa ta materială şi sufletul tău se vor salva şi vor trăi. Iar o altă esenţă materială a ta va muri aici, lipsită de spirit.

SOCRATE Cum este posibil aşa ceva? Sugerezi că sufletul meu va locui în alt corp?

ANDROS Nu. Spun că amândouă trupurile – şi cel cu sufletul, şi cel fără de suflet – ar fi ale tale.

SOCRATE Din câte ştiu, trupul meu material este unic – nu este decât unul şi nu pot fi două.

ANDROS Ai văzut gemeni vreodată?

SOCRATE Da. Par să aibă acelaşi corp fizic la naştere, sunt de acord. Vrei să spui că există un geamăn al meu, despre care nu ştiu? Chiar şi aşa, la vârsta asta – vârsta mea – nu am putea să arătăm exact la fel. Lumea ne strică trupurile în moduri diferite.

ANDROS Nu, din câte ştiu, mama ta nu ţi-a adus pe lume un frate

geamăn. Dar nu vezi unde ajungem cu raţionamentul acesta?

SOCRATE Nu, nu văd. Pentru că şi dacă aş fi avut un frate geamăn, şi chiar dacă ar fi fost de acord să-mi ia locul în acest ultim moment şi să moară în locul meu, când va ajunge corabia de la Delos, nu ar fi drept din partea mea să las să se întâmple aşa. Ar fi un act incalificabil de laşitate din partea mea, un act de răutate asupra trupului şi sufletului fratelui meu. Ar fi cu mult mai rău decât răul făcut prin simpla mea evadare.

ANDROS Da, aşa ar fi, cu siguranţă. Dar dacă numai corpul lui ar fi lăsat în locul tău? Şi dacă el nu ar fi adevăratul tău frate – născut din mama ta? Şi dacă nu ar fi viu cu adevărat – şi-ar fi doar o copie perfectă a trupului tău din toate punctele de vedere, cu excepţia unuia singur? Dacă nu ar avea suflet? Atunci nu ar fi dotat cu inteligenţă, nu ar fi cu adevărat viu.

SOCRATE Lăsând la o parte, pentru moment, imposibilitatea lucrului pe care mi-l propui, unde m-ai duce?

ANDROS Undeva aproape de Itaca şi de Siracuza.

SOCRATE Dar acele locuri nu sunt apropiate unul de celălalt. Cum ar putea un al treilea loc – destinaţia ta – să fie aproape de amândouă?

ANDROS În lumea mea, ele sunt apropiate.

SOCRATE Şi totuşi te afli în lumea mea, unde Itaca şi Siracuza nu sunt apropiate.

ANDROS Aşa este.

SOCRATE În ce fel este lumea ta diferită de a mea, încât Itaca şi Siracuza sunt apropiate?

ANDROS Lumea mea este viitorul.

SOCRATE Vrei să spui că oraşul tău este mai avansat în meşteşugul transporturilor decât al meu, şi că aveţi acolo un nou mijloc de transport, un soi de corabie iute, care permite o călătorie mult mai grabnică între Itaca şi Siracuza, şi că din acest motiv spui că sunt apropiate?

ANDROS Există modalităţi noi de transport în lumea mea, dar ele nu constituie motivul cel mai serios pentru care spun că cele două oraşe sunt apropiate.

SOCRATE Oraşe? Itaca este o insulă, nu un oraş.

ANDROS Da, în această lume. În lumea ta. În timpul tău.

SOCRATE Şi timpul tău e diferit de al meu? E diferit de acest timp? Şi asta voiai să spui când ai spus că lumea ta este viitorul?

ANDROS Da.

SOCRATE Susţii că ai călătorit aici din viitor? Iartă-mă. Îţi mulţumesc pentru vizita ta la această oră târzie. Dar numai un zeu sau un mincinos ar putea susţine un asemenea lucru. Şi concetăţenii mei atenieni, care m-au condamnat, ar fi fericiţi să-ţi spună ce cred eu despre zei.

ANDROS Te asigur că nu sunt nici zeu şi nici vreun mincinos.

SOCRATE A călători dintr-o epocă în alta nu poate fi la fel cu o călătorie dintr-un loc în altul, în acelaşi timp. Mă gândesc că cele două – timpul şi spaţiul – sunt foarte diferite.

ANDROS Acesta este adevărul.

SOCRATE Nu înţeleg cum ar fi posibilă o asemenea călătorie în timp.

ANDROS Nu am putea să revenim la chestiunea aceasta mai târziu şi să ne gândim la felul în care te-aş putea ajuta, dacă această călătorie ar fi posibilă?

SOCRATE Deci vrei să continui în baza unei premise imposibile? Presupun că o astfel de conversaţie ar fi mai plăcută decât să mă gândesc la cucută.

ANDROS Exact aşa mă gândeam şi eu.

SOCRATE Prin urmare lumea ta este la fel cu lumea mea, doar că lumea ta este în viitor?

ANDROS Da, aşa aş spune, în linii mari.

SOCRATE Atunci, dacă aşa stau lucrurile, ai şti că am murit cu adevărat – că voi muri, în câteva zile. Pentru că, de fapt, asta intenţionez să spun.

ANDROS Noi ştim, în lumea noastră, că un trup identificat drept Socrate a murit într-adevăr după ce a ingerat cucută. Mă aflu aici ca să te conving că trupul acela nu trebuie să fie al tău.

SOCRATE Până acum, deşi pot să-ţi fiu recunoscător pentru ingeniozitatea ta şi pentru bunele tale intenţii, nu pot să spun că m-ai convins.

ANDROS Pot continua să încerc?

SOCRATE Dacă doreşti.

ANDROS Să considerăm din nou, atunci, natura sufletelor şi a vieţii şi să examinăm, dacă vrei, natura acestor copii. Eşti de acord că s-ar putea face o statuie a ta, care să-ţi semene într-atât, încât să treacă

drept tine de la distanţă?

SOCRATE Da, am mai văzut statuile altora. Când sunt pictate cu nuanţele de culori potrivite, pot fi luate drept fiinţele umane pe care le întruchipează, mai ales atunci când sunt privite într-o lumină slabă, la apus sau înainte de ivirea zorilor, sau, cum spui, de la distanţă.

ANDROS Bine. Crezi atunci, că s-ar putea face o asemenea statuie cuiva — ţie – dar nu din piatră, ci din material viu?

SOCRATE Da, am avut uneori ocazia să văd lucrări meşteşugite de acest fel şi nu din piatră, ci din lemn. Asta vrei să spui?

ANDROS Copia ta, la care mă gândesc, ar fi din ceva mai aproape de lemn, decât de piatră, aşa e.

SOCRATE Dar nimeni, la o examinare mai atentă a copiei mele din lemn, nu ar putea să creadă că sunt eu, sau trupul meu. Lemnul este un material care nu mai este viu, iar corpul meu este încă viu. Presupun că există o asemănare între – un material, viu odată, când era copac – şi trupul meu, mort, şi care nu mai este viu.

ANDROS Da.

SOCRATE Dar, cu toate acestea, nimeni nu ar putea confunda o copie a mea din lemn, oricât de bine ar fi ea redată, cu trupul meu mort.

ANDROS Nu – nimeni nu le-ar putea confunda. Dar în cazul lemnului, poţi să-ţi imaginezi o ramură, ruptă dintr-un copac, şi care este oarecum vie?

SOCRATE Da. Poate fi pusă în apă şi ar putea trăi o vreme. Sau, în funcţie de copac, ramura lui ar putea fi pusă în pământ, unde ar prinde rădăcini şi la un moment dat ar putea da naştere la un copac nou.

ANDROS Exact. Acum, poţi presupune că nu e imposibil ca şi carnea să existe în aceeaşi relaţie faţă de corpul tău, precum o ramură ruptă dintr-un copac?

SOCRATE Carnea luată dintr-un corp viu este, faţă de acel corp viu, ceea ce este ramura ruptă faţă de copac?

ANDROS Da.

SOCRATE Dar ramura nu ar putea fi luată de către nimeni drept copac. Şi nici carnea nu ar putea fi confundată cu un corp întreg, mort sau viu.

ANDROS Adevărat. Dar la fel cum ramura aceea, dacă e plantată cum trebuie, şi dacă este din copacul potrivit, ar putea produce un copac întreg, eşti de acord că şi carnea, luată dintr-un corp şi tratată în mod corect , ar putea să crească şi să devină un corp întreg?

SOCRATE Vrei să spui, că introducând un braţ tăiat într-un sol special, ar putea creşte de acolo un asemenea corp? Nu am mai auzit aşa ceva, în afara povestirilor despre zei, şi-mi ştii părerea despre zei şi despre povestirile lor.

ANDROS Cunoşti povestea lui Cadmus, care a făcut să răsară soldaţi din dinţii de balauri semănaţi în pământ?

SOCRATE Da. În cel mai bun caz, e doar un mit folositor.

ANDROS Şi dacă ţi-aş spune că unul din felurile în care lumea mea viitoare diferă de aceasta este că noi putem face ca aceste poveşti mitice să devină realitate?

SOCRATE Poţi face să răsară soldaţi din dinţii de balauri?

ANDROS Nu, dar pot face să răsară balauri din dinţii de balauri, dacă dinţii au fost păstraţi cum trebuie. Noi îi numim „dinozauri” —

„şopârle groaznice”. Putem lua uneori ceva din dinţi – esenţa lor – şi să o punem într-un pământ special—

= =

Sierra oftă. Aici se termina fragmentul. Se uită din nou la Prefaţă —

Suna soneria. La naiba. Cine putea fi la ora asta din noapte? Îşi privi ceasul — 12:17am/4 aprilie 2042. Atinse un alt dispozitiv de pe sofa şi proiectă afişajul pentru oaspeţi pe peretele cel mai îndepărtat. Isuse, —uitase complet de Max— Nu, de fapt, nu uitase. Nu se întorcea la New York decât mâine seară —

Soneria cântă din nou. Înjură, puse jos dialogul, şi-l anunţă că poate intra în casă.

Urcase deja scările din clădirea ei tip brownstone[4] şi în câteva secunde ajunsese la uşa ei de la etajul doi. Îşi întoarse privirea de la afişaj şi se îndreptă spre vizorul demodat al uşii. Se uită prin el oricum, pentru siguranţă. Trebuia să recunoască: Max arăta bine.

Deschise uşa.

Păşi înăuntru, zâmbind ştrengăreşte, cu un cadou oarecare în mână şi o sticlă de vin în cealaltă.

Max părea să fie de neoprit.

Sierra încuviinţă.

Max reuşi să mai producă un zâmbet.

Sierra îl privi. Acum îi părea rău. Arăta atrăgător, aşa cum stătea acolo cu vinul şi cu cadoul în mâini.

Se îndreptară spre masa din bucătărie. Max îşi aşeză pachetul şi sticla. Întinse mâna spre ea.

Sierra uitase că purta doar un halat, şi că şi acela se desfăcuse parţial. Făcuse ce făcuse, şi iată că uitase două lucruri în seara aceea — nu, de fapt, nu uitase de sosirea lui Max, el venise mai repede cu o zi. Dar ea nu-şi dăduse seama că uitase de halatul desfăcut, decât atunci când Max o îmbrăţişă, cuprinzând-o, prin interiorul halatului. Adâncitura braţului lui îi atinse sânii. Mâna lui alunecă lent în jos pe spatele ei.

Ştia că va dura un pic mai mult decât „nu pentru mult timp”…

* * *

De-a lungul mai multor ore, în interludiile de conversaţie, l-a pus la curent cu toată seara aceea bizară.

Sierra căzu pe gânduri.

Sierra se lăsă în jos, şi-l sărută pe Max, pe buze, cu pasiune. Avea un fel de a face ca imposibilul să nu mai pară atât de imposibil. În momente ca acesta, ea înţelegea de ce îl lăsa să intre în casă în crucea nopţii.

* * *

A doua zi, se afla în biroul lui Thomas.

Thomas încuviinţă, mişcând uşor din cap.

Thomas chicoti, aprobator.

Thomas încuviinţă.

* * *

Thomas se apucă să facă ceai verde prăjit. Sierra sorbi, savurând aroma, dar şi gustul.

Îl privi. Tonul lui o neliniştea.

* * *

Sierra îşi citi pe sărite notiţele pentru disertaţia ei din seara aceea: „Alfabetul fenician ajunge să fie folosit în Grecia în jurul anului 900 î.e.n. …Alfabetul grecesc se scria de la dreapta la stânga, la fel ca textele semitice, 900-600 î.e.n. … după 600 î.e.n., grecii scriau de la stânga la dreapta, de sus în jos…403 î.e.n., versiunea ionică a alfabetului grecesc folosit de atenieni…cu câteva referinţe în plus … în

jurul anului 400 î.e.n., Socrate denunţă cuvântul scris, din câte ne relatează Platon în dialogul său Phaidros ... 399 î.e.n., Socrate bea cucuta...”

Se concentră asupra ultimelor patru notări, subliniindu-le, încercuindu-le mental. Acestea i se păruseră mereu cele mai fascinante porţiuni din disertaţia ei. Alfabetul ionic ajunge la Atena, revoluţionează civilizaţia de acolo, îl mânie pe Socrate, dar nu şi pe Platon – cel puţin nu într-atât, încât să-l împiedice să scrie – şi după puţin timp Socrate moare. O, da, în mâinile noii democraţii ateniene renăscute, poate chiar stimulate şi întărite de cuvântul scris. Prin urmare Platon ajunge să urască democraţia deoarece i-l ucide pe mentorul său drag, Socrate – sau, de fapt, fiindcă Socrate a fost de acord cu ducerea la îndeplinire a condamnării sale la moarte, refuzându-l pe Criton care-i oferea scăparea. Şi Platon, îndrăgostit de cuvântul scris, creează în cele din urmă, manifestul său antidemocratic, capodopera Republica, o sursă de inspiraţie pentru toţi, de la societăţile totalitare ale secolului XX până la republicile „islamice” şi la oraşele cibernetice din Orientul Îndepărtat în secolul XXI - cârmuirea celor înţelepţi, sau măcar a celor care se socoteau cei mai înţelepţi...

Mda, asta era partea cea mai fascinantă, cel puţin din lucrarea ei de doctorat, şi iată că acum apare fragmentul ăsta nenorocit, fără titlu, care ne înfăţişează o altă perspectivă a ultimelor ore de viaţă ale lui Socrate…Chiar dacă Thomas are dreptate că e autentic şi a fost scris în 400 e.n., nu este decât un soi de literatură SF timpurie, istorisirea vreunui mit, mă rog…Dar, la naiba, e cât se poate de fascinant, în sine...

Îl sună pe Max:

Max era disponibil.

Apoi îl sună pe Thomas. Dar la toate numerele posibile răspundea robotul. Nu îi lăsă mesaje. Nu de asta sunase. Voia doar să-i ureze sănătate şi să-i spună cât de mult ţinea la el. Ştia că nu i-ar fi atras atenţia asupra acestui fragment, dacă operaţia de la Wilmington nu ar fi fost riscantă.

* * *

Părinţii ei aveau o mică proprietate pe Strada Sea, în Quivett Neck,

lângă oraşul Dennis, la Golful Cape Cod. Dar îşi petreceau iernile la Marea Baltică în NeoRoma, fostă România. Aveau tot timpul. Tatăl ei fusese Comisar Şef de Poliţie la Poliţia din New York şi ieşise la pensie mai devreme. Mama ei era profesor universitar în Ştiinţe matematice la Harvard şi-şi luase un an sabatic.

Sierra şi Max ajunseră tocmai la timp ca să admire asfinţitul purpuriu peste golful de un albastru-cenuşiu.

Sierra încuviinţă.

Sierra reflectă:

* * *

Înainte de sfârşitul weekend-ului, luase o hotărâre. De fapt, aproape că o luase, atunci când se hotărâse să vină la Cape Cod cu Max pentru a lua o hotărâre. În ce o privea, nimic n-ar fi putut s-o facă să înţeleagă importanţa cosmică a lucrurilor mai bine decât cerul şi ţărmul mării la Cape: coasta de nord şi ţărmul golfului.

Iar acest fragment şi implicaţiile sale erau cosmice – sau cel puţin mult mai profunde, în cazul în care orice parte din fragment ar fi fost adevărată, decât orice ar fi putut ea face în disertaţia ei pentru doctorat.

Când s-a întors la apartamentul ei duminică seara, l-a sunat pe Thomas. Se îndoia că s-ar fi întors – nu-i spusese exact când avea să se întoarcă de la Wilmington. Nu-i răspunsese însă nici un glas uman. Găsise numărul de telefon de la spitalul din Wilmington, şi-l încercase. Thomas nu s-ar fi supărat că îl caută, bineînţeles.

* * *

Prin urmare Thomas o minţise când îi spusese că se duce la spital – sau, cel puţin, că se duce la spitalul din Wilmington. Poate că se afla în alt spital. Poate că era la Wilmington, dar nu era la spital – cu ce soi de atracţii se lăuda oare Wilmington, în afară că avea un spital nou, o zonă cu teatre vechi şi gara care era un supernod feroviar?!

Poate că Thomas nu era la Wilmington şi poate că nu era în nici un spital. De ce o minţea, oare?

Despre ce mai minţise oare?

Singurul lucru evident era manuscrisul. Dar de ce tot încerca să-i trezească interesul, doar ca pe urmă să-şi pună sinceritatea la îndoială, spunându-i o minciună uşor de dibuit - care, de fapt, se dădea singură de gol – despre cu totul altceva, cum ar fi că se duce la un spital din Wilmington, în Statul Delaware?

Poate că i se întâmplase ceva, între timp. Dar ar fi auzit, dacă era ceva rău – s-ar fi aflat cumva.

Îşi apăsă capul înapoi în sofa şi, de data aceasta, nu-şi mai refuză setările de somn. Simţea că moţăie şi-şi dădu seama că nu se mai simţise atât de derutată în toată viaţa ei. Nimic nu se compară cu momentul când porneşti pe un drum, doar ca să-ţi fie tras de sub picioare după câteva ore.

* * *

Se trezi a doua zi de dimineaţă, repetă seria de telefoane la Wilmington, la Old School, oriunde ar fi putut fi Thomas. Fără nici un rezultat. Nici urmă de Thomas O'Leary, nicăieri. Cochetă cu ideea să sune la poliţie şi să anunţe că a dispărut. Nu, cea mai probabilă explicaţie este că o minţise şi nu avea nici un rost să anunţe poliţia pentru asta…

Se uită din nou la manuscris, în timp ce-şi pregătea primul ceai din zi. Unde zicea Thomas că se găsise recent obiectul acesta, sau copia lui, şi cine spunea că-l adusese acolo?

Clubul Millennium Club se afla pe Strada 49, la est de Strada Fifth Avenue. Aceste cluburi erau celebre pentru că-şi protejau perfect membrii – o oază de gentileţe într-o eră a omni-accesibilităţii, anunţase unul dintre ele pe un banner nou pe care îl întinsese în faţa intrării cu un an în urmă. Acest lucru atrăsese, desigur, atenţia presei. Dar nu şi Millennium Club, deşi Sierra se îndoia că ea, ca nemembru, va mai putea merge pe acolo mai mult de o singură dată...

Reflectă ... Parcă spusese Max ceva despre Millennium Club acum câteva zile, când apăruse la uşa ei cu o zi mai devreme? Mda, unul dintre profesorii lui îl invitase acolo la prânz – asta însemna bineînţeles că profesorul era membru. Îl chemă pe Max, îi spuse despre Thomas şi prin ce trecuse. Era unul din puţinii oameni cu care putea comunica direct, fără un text introductiv.

Telefonul îi sună peste doar câteva minute.

* * *

Sierra încuviinţă, savurându-şi hibridul de scostridii, o nouă specie şi ele.

Sierra dădu pe gât o scostridie acrişoară cu bere de la gheaţă.

Un bărbat bine îmbrăcat, în jur de cincizeci de ani, se apropiase de masa lor. Se înclină uşor, dar graţios înspre Sierra.

Franklin se înclină puţin în faţa Sierrei şi a lui Goldshine, se scuză şi plecă.

Goldshine se uită după Franklin, apoi la Sierra.

* * *

Biblioteca reprezenta, de fapt, mai multe biblioteci situate la etajele trei şi patru – frumos chivernisită, cum îşi închipuia Sierra că ar fi spus cineva din secolul al XIX-lea. Fotoliile erau din pluş roşu închis, somptuoase şi ademenitoare. Pe mesele din lemn de arţar de diferite dimensiuni erau vrafuri de ziare, reviste, jurnale şi unele din ele arătau de parcă fuseseră puse acolo încă din 1879. Cărţile de pe rafturi aveau coperţi de culorile unui curcubeu de toamnă: ruginiu, cafeniu, verde şi roşu şi eclipsau colecţia de cărţi de Darwin şi de Spencer publicate de editura Appleton.

Dar adevărata răsplată se afla în colţul din bibliotecă care-i cuprindea pe Platon şi pe discipolii săi. Sierra îşi aminti de o gravură veche pe care o văzuse când era copil. Înfăţişa un bărbat pe o scară sprijinită de un perete de rafturi dintr-o bibliotecă cu inscripţia METAPHYSIK şi care stătea cu nasul între paginile unei cărţi deschise pe care o ţinea cu o mână, în cealaltă avea o altă carte, între genunchi ținea strâns o a treia carte şi pe a patra o ţinea sub braţ…Prea multe cărţi, un trup prea fragil...

Aşa se simţea şi Sierra acum, deşi nu-şi ţinea strâns decât mâinile –

Sierra se întoarse. Un bărbat scund, îndesat şi chel îi zâmbi mai întâi ei, apoi şi lui Goldshine.

Profesorul nu părea să-l cunoască.

Faţa bărbatului se schimonosi:

Domnul Bertram îi luă mâna şi i-o strânse, preţ de o clipă.

Dar acest lucru îi atrase priviri dezaprobatoare şi de la Bertram, dar şi de la Goldshine.

* * *

Se aşeză lângă Goldshine la un mic birou din lemn de cireş şi de arţar. O lampă a bancherului îşi împrăştia lumina caldă şi verde. Sierra se gândi că lampa era autentică şi nu o copie; data, probabil, din anii 1920.

Bertram reveni după câteva minute cu un dosar. I-l înmână lui Goldshine, îi zâmbi întrucâtva, apoi îi zâmbi şi ei şi plecă.

Goldshine deschise dosarul. Erau două seturi de pagini şi fiecare era prins cu câte o agrafă. Goldshine îl luă pe primul, îl privi repede, apoi i-l dădu Sierrei.

Era acelaşi fragment pe care i-l dăduse Thomas. Sierra îl luă pe cel de-al doilea.

Sierra se întoarse la cel de-al doilea. Era mai scurt decât primul şi nu părea să înceapă acolo unde se termina primul.

SOCRATE Nu este destul timp. Chiar dacă aş fi înclinat să accept propunerea ta, şi nu sunt, corabia din Delos cu preotul lui Apollo va fi aici într-o zi sau două, după care sunt dator să urmez dorinţele atenienilor. Şi, bineînţeles, o zi sau două nu sunt de ajuns să creşteţi o întrupare aievea a unui om.

ANDROS Acest lucru este adevărat, Socrate. Chiar şi cu măiestria celor din timpul şi locul de unde vin – meşteşugul conceperii vieţii pe care ţi l-am descris – o zi nu este suficientă pentru conceperea unui om. Dar crede-mă, Socrate, mai există şi un alt meşteşug mai iscusit, care face ca o zi sau orice perioadă de timp, să fie lipsită de importanţă pentru scopurile pe care ni le-am propus.

SOCRATE Ce anume este acest meşteşug iscusit?

ANDROS Este parte dintr-un meşteşug datorită căruia am ajuns aici, dintr-o lume viitoare şi dintr-un timp viitor.

SOCRATE Ah, acest meşteşug divin, misterios, pe care trebuie să mi-l explici. Vrei să spui că acest meşteşug îţi dăruieşte puterea, aşa cum susţin unii zei, să faci timpul să stea în loc pentru unele evenimente, dar să-şi continue cursul pentru altele?

ANDROS Da, cam asta aş vrea să spun. Dar în lumea mea, o asemenea putere este reală, şi nu mitică.

SOCRATE Dar eşti acum în lumea mea, nu-i aşa?

ANDROS Aşa este. Dar fiindcă sunt aici, şi tu eşti în lumea mea, nu-i aşa?

SOCRATE Da, sunt înclinat să fiu de acord. Dacă vii cu adevărat din altă lume. Dar, atunci, spune-mi, cum se face că în lumea ta, sau în porţiunea de legătură dintre lumea ta şi a mea, s-ar putea opri timpul într-un asemenea fel, încât să se poată concepe un om de şaptezeci de ani într-o singură zi?

ANDROS Am să încerc. Să spunem că, prin procesul de răsărire despre care am vorbit mai înainte, o parte din tine ar putea fi transportată în viitor şi plasată într-un sol care să permită ramurii să crească şi să devină o copie vie deplină a ta. Atunci nu ar mai conta dacă conceperea a durat o zi sau şaptezeci de ani, de vreme ce aceste două lumi au rămas înlănţuite şi de vreme ce partea ta din înlănţuire, lumea ta, locul şi timpul în care purtăm această discuţie, în acest moment, ar reprezenta chiar acest moment în timp.

SOCRATE Spui că te-ai putea întoarce în lumea şi în timpul tău şi apoi să te întorci aici, în chiar acest moment, înainte să fi plecat şi că s-ar afla două entităţi ale tale în acest moment în încăpere?

ANDROS Da, acest lucru ar fi posibil. Deşi aş încerca să nu fac asta.

SOCRATE Şi te-ai putea întoarce cu o replică vie a mea, căreia i-au trebuit şaptezeci de ani ca să crească, atâta vreme cât la capătul celor şaptezeci de ani, calea spre acest timp şi loc, din acel viitor în această încăpere, la scurt timp după ivirea acestor zori de zi, în care discutăm acum, tu şi cu mine, în chiar acest moment, ar rămâne deschisă?

ANDROS Da, încerc să sugerez acest lucru.

SOCRATE Şi, dacă acest lucru ar fi într-adevăr posibil, tot ce îţi trebuie pentru îndeplinirea planului tău, aşa cum am discutat, ar fi o ramură din mine.

ANDROS Da.

SOCRATE Nu aş putea permite aşa ceva niciodată.

ANDROS Dar dacă ţi-aş spune că ramura a fost luată?

Sierra îşi dădu seama că-i tremurau mâinile. Acest fragment din dialog se încheia cu cuvintele lui Andros. Cine naiba era Andros?

Îl privi pe Goldshine, cufundat încă în primul fragment, cel mai lung. Încercă să se calmeze. Citirea acestui dialog în public nu fusese o idee bună, fiindcă nu voia să afle toată lumea cât de tare o afecta. Poate că nu avea nici o importanţă.

Se uită prin jur. Nici urmă de Bertram. Îi trebuia neapărat o copie, dar se îndoia că regulamentul Clubului îi permitea asta. Poate că va reuşi să-l convingă pe Goldshine să ceară una?

Dar nu putea risca s-o refuze. Îşi căută, pe furiş, telefonul. Îl puse în palmă, setă funcţia foto rapidă, apoi îşi mişcă palma repede deasupra paginilor din faţa ei. O să le cerceteze mai târziu pe ecranul din apartamentul ei. Mulţumesc, Thomas, se gândi, că m-ai băgat în chestia asta, am ajuns să fac şi pe spioana, la naiba. Dar nici nu putea spune că regretă asta. Nu, absolut deloc.

* * *

Îi mulţumi lui Goldshine, cu entuziasm şi sinceritate, şi porni spre casă, luând-o pe Fifth Avenue, cufundată în gânduri. În fond, Goldshine păruse mai mult amuzat decât intrigat de fragmentele astea. Ei bine, probabil că nu credea că sunt reale, chiar dacă până şi datarea cu Carbonul 14 arăta că fuseseră copiate în anul 400 e.n. Călătoria în timp şi clonarea erau cu mult mai greu de imaginat pentru lumea antică, decât o eroare sau o bâlbă a datării cu Carbon 14 în timpul nostru. Călătoria în timp era greu de imaginat în orice altă lume…

Goldshine spusese că-i va înapoia fragmentele domnului Bertram. „Şi vino la conferinţa mea de săptămâna viitoare—«Biblia Vulgata şi Latina vulgară»".

Îl căutase pe domnul Bertram după ce-şi luase rămas bun de la Goldshine. Dar se retrăsese printre vrafuri, din nou. I-ar fi plăcut să-l mai întrebe despre ce ştia în legătură cu aceste fragmente. Părea el însuşi un fragment dintr-un alt timp şi loc...

Leii de piatră de pe treptele Bibliotecii Publice a oraşului New York de pe Strada 42 păreau neobişnuit de stoici astăzi, de parcă i-ar fi preocupat chestiunea pierdutei Biblioteci din Alexandria. Această Bibliotecă din Alexandria, incendiată de creştini şi de musulmani, despre care se ştia că are câte un exemplar din fiecare manuscris din vremea sa, părea să reprezinte cheia de boltă în toată această poveste. Prefaţa la primul fragment arăta că a fost descoperit în timpul săpăturilor de lângă Alexandria în primul deceniu al secolului XXI. Ce săpături? Când, mai exact?

Se gândi la ce-i spusese Thomas despre alexandrinii din Egipt. O cultură grandioasă, una dintre cele trei piese elenistice ale vastului imperiu pe care îl lăsase moştenire lumii Alexandru Macedon, care murise înainte de vreme, la doar treizeci şi trei de ani.... Alexandru Macedon, care murise cu un an înaintea mentorului său, Aristotel, în anul 323 î.e.n.. Aristotel, discipolul lui Platon, discipolul lui Socrate....

Dar cărturarii Alexandriei nu fuseseră, în general vorbind, filozofi de frunte. Fuseseră matematicieni, astronomi, ca Ptolemeu, care reuşise să calculeze Orbita Lunii atât de bine încât ar fi putut să trimită acolo o rachetă. Ei erau bricoleuri, cum a fost şi Heron din Alexandria care născocise motoare cu aburi de jucărie şi dispozitive care se bazau pe fenomenul de persistenţă a viziunii, la care se referise şi Thomas. Heron inventase o mulţime de alte lucruri —uşi automate, automate

cu monede.... Bricolase şi o maşină a timpului?

Se părea că nu, din câtă fizică ştia Sierra. Motoarele cu aburi, filmele şi uşile automate funcţionau în baza unor principii newtoniene. Maşinile timpului, dacă existau, ar fi funcţionat în baza unui tip de fizică ce ar fi făcut ca ceea ce se cunoştea în prezent despre efectele gravitaţiei cuantice să pară doar o joacă de copii.

Ajunse la clădirea ei tipic new-yorkeză, de pe Strada 11, între Piaţa Universităţii şi Fifth Avenue. I se păru, preţ de o secundă, că-l vede pe Thomas aşezat pe treptele scării de la intrare. Arăta îngrozitor, cu douăzeci de ani mai bătrân decât acum câteva zile. Operaţia nu funcţionase…ce-i făcuseră acolo la Wilmington, sau pe unde o fi fost?

Dar în timp ce se apropia, îşi dădu seama că bătrânul de pe scări nu era decât un biet vagabond care-şi privea fix fotofonul.

* * *

Intră în apartament şi-şi verifică ecranul. Bun, al doilea fragment, fotografiat cu telefonul ei, era acolo. Ea este cercetător, îşi spuse, nu chiar o spioană şi asta avea mai multă importanţă—căutarea adevărului—decât orice alte reguli ale Clubului. Şi totuşi se simţea prost.

Făcu un duş şi-şi puse pe ea ceva confortabil, fiindcă pentru prânzul de la Millennium se îmbrăcase elegant. Se întoarse la ecran şi imprimă o copie a celui de-al doilea fragment. Nu pentru că i-ar fi fost frică să piardă ce se afla pe ecran; bunicii ei îi spuseseră că, atunci când abia apăruse computerul, oamenilor le era frică să nu-şi piardă documentele şi le imprimau pentru a fi siguri că le pot păstra. Dar Sierra imprimă al doilea fragment pentru că astfel i se părea mult mai legat de celălalt, ca şi cum ar fi făcut parte din primul manuscris, acela pe care i-l dăduse Thomas.

Puterea cantităţii. Cele două fragmente păreau să se legitimeze unul pe celălalt şi păreau şi mult mai reale. Dar acel sentiment, ştia bine, era mai mult o iluzie. Faptul că doi oameni, îşi susţineau reciproc povestirile, nu oferea mai multă greutate niciuneia dintre ele, dar măcar unul dintre ei era faimos şi demn de încredere. Dar dacă minţeau amândoi? Cele două fragmente de dialog pe care le avea în faţa ochilor, fiecare cu versiunea lui în greacă într-o parte şi în engleză în cealaltă, puteau fi părţi din aceeaşi minciună. Îşi scutură capul,

începând să se simtă de parcă ar fi purtat un dialog socratic cu ea însăşi...

Privi din nou ecranul şi ceru informaţii despre „săpături”, „Alexandria”, „2001-2010". Hm... căutarea îi oferi relatări despre două activităţi aparent minore din 2008 şi 2009. Nimic despre un nou manuscris platonician. Ei bine, Thomas nu-i dăduse nici un fel de indicii despre cât de mult fusese relatată şi făcută publică „descoperirea” în vremea aceea… Apoi căută „Andros”. Nu aflǎ nimic altceva decât că era numele unei insule din apropierea Atenei, ceea ce ştia deja. Oamenilor din lumea antică li se punea numele după locul de naştere. Dar Andros din dialogul ei spunea că vine din viitor...

Mai căută şi „Alexandria”, „invenţii”. Heron din Alexandria domina toate cele 800 de referinţe.... Cunoscut şi sub numele de Hero.... Data naşterii şi informaţii despre viaţa lui: nesigure—probabil de pe la 150 î.Hr. până pe la 250 d.Hr.… . Cea mai cunoscută dată: 75 î.Hr. … a inventat „eolipila”—ah, da, motorul cu aburi....

Manuscrisul lui, Formula lui Heron, se pierduse de ani de zile. În 1894 se recuperase un Fragment şi în 1896 se găsise exemplarul complet… Scria în limba greacă...

Îi căută pe Socrate, Platon, Aristotel, Benjamin Jowett, 1817-1893 ... Dădu peste citatul lui: „Pentru a face un lucru bine trebuie sa nu îţi pese cine va primi răsplata”...Nu era sigură că este de acord.

Citi din nou Criton. Andros —nume de om sau de insulă—nu apărea nicăieri. Peste tot doar angoasa omniprezentă a refuzului lui Socrate de a scăpa de condamnarea la moarte. Se uită la Apologie şi la Cratylos...

Se făcuse seară când, în cele din urmă, îşi întoarse capul de la ecran şi se gândi să mănânce. Ca un făcut, chiar în acel moment ecranul făcu bip—îl setase s-o anunţe despre orice ştiri care l-ar fi menţionat pe Thomas O'Leary.

Dădu clic şi citi scurta relatare din (ziarul atenian) Athenian Global Village: „.... trei bărbaţi daţi dispăruţi într-un accident cu o barcă în Marea Egee...”. Două dintre nume nu-i spuneau absolut nimic.

Dar pe al treilea, îl ştia: „Thomas O'Leary, savant din New York...”

Căută frenetic mai multe informaţii despre Thomas şi despre accident. Îi căută numele, fotografia, titlurile cărţilor lui…

Nu mai găsi nimic despre accident. Dar în căutarea ei rapidă de fotografii, ceva îi atrase privirea. Se uită cu atenţie, o extinse până la ecran complet cu rezoluţie maximă. Îmbunătăţi porţiunea pe care dorea s-o vadă mai bine. Era o fotografie sepia, granulată, pe o pagină care avea, într-un chip destul de nimerit, o adresă web de modă veche şi o casetă statistică care arăta că site-ul nu mai fusese vizitat de doisprezece ani.

Se frecă la ochi şi se uită din nou.

Era cât se poate de clar. Ori Thomas avea vreun strămoş care arăta exact ca el, ori... Acolo, în faţa Clubului Millennium, împreună cu alţi doi domni, era chiar Thomas, şi arăta exact ca atunci când îl văzuse ultima oară.

Asta nu ar fi fost nici o problemă, văzuse deja fotografii cu Thomas făcute acum mai mult de douăzeci de ani şi arăta cam la fel ca în prezent. Avea, după cum remarcase el de curând, unul din chipurile acelea, care arătau de cincizeci când avea treizeci de ani şi de cincizeci când avea şaptezeci de ani.

Doar că sub fotografia asta, plasată la capătul de jos al unei pagini despre epoca victoriană a oraşului New York City, scria: „un nou club literar, 1883, la câţiva ani de la înfiinţare”.

Capitolul Doi

[Alexandria, 150 d.Hr.]

Era cunoscut sub numele de Heron din Alexandria. Dar şi sub alte nume.

În seara aceasta se plimba pe ţărmul mării, singur. Prefera adesea propria companie, fiindcă putea să-şi urmărească mai lesne firul ideilor. Pe de altă parte, îndeplinirea planurilor lui cerea de obicei şi participarea altora, nu numai a celui care le concepuse.

Seara era aproape lipsită de strălucirea lunii. Putea mai mult să audă apa decât s-o vadă. Închise ochii şi îşi concentră atenţia asupra valurilor. Se spărgeau de corăbiile din port, ca nişte mâini pricepute care cântau la un instrument delicat şi docil. Ştia că nici una dintre corăbii nu era cea pe care o aştepta.

Putea să perceapă cu claritate prin întuneric nu numai apa, dar şi timpul. Reflectă: timpul era cu adevărat opusul absolut al spaţiului, care înflorea în lumină. În timpul nopţii spaţiul se restrângea, uneori la numai câţiva paşi în jurul tău. Restul scenei era înghiţit de timp... Oricât de mult timp ar fi avut la dispoziţie, nu-i ajungea niciodată. Dar ea unde era?   Auzi paşi pe dalele de piatră şi reveni în prezent. Se întoarse. Era Jonah care venea repede. Se întoarse. Luminile marii universităţi clipeau în urma lui.

Sprânceana stângă a lui Heron se arcui.

* * *

Museion-ul —Casa Muzelor—strălucea în lumina lămpilor cu ulei şi a gândurilor de noapte târzie. Heron şi Jonah se îndreptară spre aripa lui luminată, Marea Bibliotecă, care avea câte un exemplar din fiecare carte de pe Pământ. La ultima numărătoare fuseseră şapte sute de mii. Încăperile erau pline de glasurile cititorilor, care nu dezbăteau neapărat, ci doar citeau cu voce tare. Îi aminteau lui Jonah de întrunirile pentru rugăciunile de Sabat din sinagogile aflate în cartierul Deltei din oraş.

Trecură pe lângă Ptolemeu care mergea pe culoar cu un papirus în mână, murmurând ceva despre o ecuaţie astronomică. Îşi dădură seama că nu este cazul să-l întrerupă pentru a-l saluta.

O luară pe un coridor.

Jonah îşi privi mentorul întrebător.

Ajunseră la o încăpere. Jonah dădu la o parte o cortină.

Femeia se ridică şi zâmbi cu politeţe.

Heron încuviinţă, remarcând părul ei lung, buclat şi castaniu.

Ampharete zâmbi.

Ampharete continua să zâmbească.

Heron se uită spre Jonah, care încuviinţă scurt.

* * *

Merseră pe jos de-a lungul coastei. Jonah indică un stabiliment unde se lua masa.

Ampharete încuviinţă.

Se aşezară într-un loc cu vedere la mare. Ampharete comandă vin de curmale şi miel. Heron, privind departe spre mare, neatent, comandă doar vin. Jonah pricepu şi nu comandă nimic.

Heron se opri din cercetarea mării.

Fură serviţi cu vin.

Jonah zâmbi oarecum, conştient că mentorul lui îşi da frâu liber înclinaţiei sale de a face pe sofistul şi argumentând concepţia opusă celei cu care era de fapt de acord.

Ampharete sorbi din nou, puse cupa pe masă, căutând în veşmânt, care se desfăcuse puţin dinspre partea sânului ei stâng. Scoase un document şi i-l întinse lui Heron.

Heron examină documentul, îşi goli cupa de vin şi se uită din nou la document. Îşi plimbă vârful degetului pe sub fiecare rând, cu mişcări

precise şi sigure, până când ajunse la sfârşit.

Heron îi dădu pergamentul lui Jonah.

Ampharete mai sorbi din vin, apoi îl privi şi ea pe Heron.

* * *

Sosi şi mielul, tăiat în bucăţi mici, înfipte în beţişoare. Ampharete îi mulţumi nubianului, luă o bucăţică, zâmbi, fără să-şi ia ochii de la Heron.

Jonah încuviinţă, acceptând complimentul.

Jonah îşi schimbă poziţia, încurcat.

Corpul lui Jonah o acoperi. Acesta o trase de pe scaun, trântind-o pe podea.

Ampharete îşi netezi îmbrăcămintea şi scutură din cap:

Asistentul lui Heron reuşi cu greu să zâmbească ruşinat:

* * *

Se îndreptară înapoi spre Muzeu.

Se apropiară de Bibliotecă dintr-o altă direcţie. Intrară printr-un pasaj bine camuflat şi care părea o grădină sofisticată.

Coridorul podit cu marmură era alb şi pustiu. Pe pereţi erau rânduri suprapuse de compartimente şi fiecare conţinea câte un papirus cu câte o etichetă ataşată în partea din exterior. Ampharete se uită la etichete, în lumina pâlpâitoare a lămpilor de ulei.

Ampharete încuviinţă.

Jonah deschise o uşă şi o pofti pe Ampharete să intre înăuntru.

Încăperea dinăuntru era spaţioasă, cu o vatră în centru şi cu mai multe camere învecinate.

Ampharete se aşeză pe o bancă de lângă un perete care era chiar foarte confortabilă. Jonah stătea în picioare lângă uşa care dădea

afară, aruncând priviri spre coridor. Heron îşi făcea de lucru într-o altă încăpere.

Apăru cu nişte vin şi cu pâine.

O invită să i se alăture la o masă de lângă vatră.

Jonah făcu semn din cap că nu.

Heron îi turnă şi lui o cupă.

Jonah fu de acord cu precizia analizei mentorului său.

Jonah privi pereţii încăperii, pe care se aflau compartimente din care ieşeau sulurile de papirus. Ampharete îi urmări privirea şi observă nu numai sulurile, dar şi diferite dispozitive care erau aşezate pe ici, pe colo. Nu era sigură la ce foloseau cele mai multe dintre ele.

Heron încuviinţă şi se întoarse spre Ampharete.

Ampharete avea gura plină de pâine. Mestecă şi bău puţin vin ca s-o poată înghiţi.

Heron se folosi de avantajul tăcerii ei.

* * *

Jonah îşi turnă încă o cupă de vin, se aşeză mai bine, trăgându-se în spate şi zâmbind, savurând deja cursul pe care avea să-l ia această conversaţie.

Ampharete îşi sorbi vinul şi se linse pe buze.

Ea încuviinţă.

Heron închise ochii, de parcă dorea să poată vedea timpul cu cât mai multă claritate.

Jonah deveni mai atent.

Ochii lui Heron rămâneau închişi.

Ampharete îşi concentră atenţia pe chipul lui Heron. Nu dorea numai să vadă pe sub pleoapele lui închise, ci şi în sufletul lui.

Îşi deschise ochii acum şi se uită la ea.

Îi zâmbi lui Jonah şi acesta îi zâmbi, la rându-i.

Ampharete îi zâmbi cu toată faţa:

Heron o privi nelămurit.

* * *

Ampharete, istovită de călătoria ei de o zi întreagă şi de evenimentele serii, acceptă invitaţia lui Heron de a dormi într-unul din dormitoarele ce se învecinau cu încăperea principală.

Heron şi Jonah cercetară manuscrisul. Jonah începu să citească cu voce tare de pe undeva de la mijlocul lui:

Andros: Gândeşte-te la cât de mult bine ai putea face, fie şi numai de-ai mai trăi doar zece ani, poate doar un singur an...

Socrate: Aşa cum i-am spus şi lui Criton, aş face mai mult rău decât bine, dacă acei ani în plus mi-ar fi acordaţi într-un mod nelegitim.

Andros: Dar trebuie oare viaţa să fie prizoniera circumstanţelor pe care le-a produs? Nu poate şi un prunc născut dintr-o legătură nelegitimă să facă ceva bun în viaţă?

Socrate: Da, dar această circumstanţă este diferită de cea pe care mi-o propui.

Andros: În ce fel, Socrate?

Socrate: Un copil născut dintr-o legătură nelegitimă nu avut posibilitatea să decidă, nu a avut nici un rol în procesul care l-a adus pe lume. Eu, însă, sunt perfect conştient de circumstanţele în care mă aflu şi, în plus, aş fi nu numai un participant conştient, dar şi unul activ în evadarea pe care mi-o propui.

Andros: Să presupunem că te-aş lua cu mine împotriva voinţei tale. Te-ai simţi atunci eliberat de obligaţia ta referitoare la circumstanţele evadării tale şi la consecinţele morale pe care le poţi trage de aici?—

Heron scutură din cap.

Heron râse, scurt.

Luă manuscrisul de la Jonah.

* * *

Heron îi oferi găzduire şi lui Jonah, dar el avea nişte treburi importante de rezolvat acasă la părinţii lui, a doua zi de dimineaţă.

Jonah înţelese şi se retrase.

Heron se întoarse la manuscris.

Îl interesa un pasaj anume. Acestea apărea de mai multe ori în dialog, cu cuvinte uşor schimbate, dar care toate spuneau acelaşi lucru.

Heron privi una dintre secţiuni.

Socrate: Nu are nici o importanţă pentru prezentul sau pentru viitorul lumii dacă mor aici sau dacă evadez cu tine.

Socrate spusese mai întâi acest lucru, imediat după oferta— sau ameninţarea — lui Andros de a-l elibera din închisoare, împotriva voinţei sale...

Heron simţea nevoia să se gândească la acest lucru. Dorea să-i cântărească înţelesul, înainte de a-l discuta cu oricine, chiar şi cu studentul său cel credincios…

* * *

În dimineaţa următoare, Jonah se achită de sarcinile lui mai devreme decât se aştepta şi se porni, cu paşi repezi, spre Bibliotecă. În sala mare spaţioasă erau doar câţiva cititori. Stăteau aplecaţi peste

dulăpioare etichetate, cu spatele la Jonah. Pastelurile palide ale hainelor lor se îmbinau perfect cu culoarea materialului cu care erau placaţi pereţii.

Jonah intră în apartamentul privat al lui Heron cu grijă să n-o trezească pe Ampharete dacă aceasta ar mai fi dormit.

Heron se trezea mereu devreme, dar acum nu era pe nicăieri, nici lângă vatră, nici în dormitorul lui. Prin urmare plecase deja.

Jonah se uită sub masă, gândindu-se că poate mentorul său îi lăsase vreo notă şi aceasta căzuse.

Se gândi ce să facă acum. Nu ştia sigur nici dacă Ampharete era în camera ei. Putea merge şi să asculte la uşa ei…dar ce să asculte? Cum sforăie? O femeie atât de graţioasă ca ea nu putea să sforăie…Poate că ar putea auzi vreun foşnet?! Ceva în legătură cu ascultatul acesta pe la uşa ei, chiar din motive bune, îl dezgustă. Nu dorea să-i invadeze intimitatea…cel puţin nu fără acordul ei.

În cele din urmă, se hotărî, nemulţumit, că un ciocănit scurt la uşa ei ar fi un plan bun de acţiune. Ciocăni.

Nu se auzea nimic din dormitor.

Încercă din nou.

Nici un răspuns.

Probabil că plecase şi ea.

Deschise uşa, doar ca să se asigure că....

Ampharete arăta minunată în pat, pe jumătate descoperită, adâncită în somn, cu inelele bogate de păr castaniu curgându-i pe gât şi pe umeri…

Jonah se retrase iute şi închise uşa. Ştia că nu va fi în stare să reziste prea mult la ceea ce văzuse.

Şi tot ce continua să vadă era doar imaginea ei… Îl atrăgea… Era… fermecătoare…

Se aşeză încurcat la masă şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Ampharete era încă aici, Heron nu mai era, asta era bine— sau, ceea ce era bine era că Ampharete era aici.

Îi veniră în minte din nou inelele de păr peste pielea fragedă… Probabil că avea un somn adânc—

Auzi un foşnet în camera ei.

Uşa ei se deschise, iar Ampharete îşi scoase capul:

* * *

Pregăti un mic dejun cu pâine, miere, curmale şi apă, stropit cu puţin vin pentru Ampharete. Bucătăria lui Heron era bine aprovizionată şi îi spusese mereu lui Jonah să se servească ca la el acasă.

Jonah ar fi dorit ca braţele acelea să fie ale lui. Simţi cum i se urcă sângele în obraji.

Ampharete zâmbi.

Ampharete îşi termină vinul de dimineaţă înainte să-i răspundă.

Jonah o privi.

Jonah îşi întoarse capul.

* * *

În zilele ce au urmat Ampharete văzu mai multe opere ale lui Aristotel decât ştia că există şi ale discipolului său, Teofrast — 240 de texte care tratau tot, de la etică până la fizică. Văzu şi multe opere ale lui Heron, dar nu-l mai întâlni şi pe el, în carne şi oase.

Jonah îi spuse că poate rămâne în apartamentul lui Heron cât timp doreşte. Îi acceptă oferta. Nimeni nu ar fi deranjat-o acolo, cu excepţia fantasmelor care-o însoţiseră de la bun început până la Alexandria.

Însă ştia că Jonah nu avea încredere în ea. Şi cum ar fi putut să aibă? Ştia desigur exact cu ce se ocupa mentorul lui. Prin urmare trebuie că-şi imagina de ce era atât de interesată de Heron şi de ce venise la Alexandria. De fapt, nu ascunsese aproape nimic.

Mai ştia şi că Jonah era supărat că nu mai are o copie a manuscrisului.

Ampharete privi îndelung Farul din Alexandria aflat pe insula Pharos,

cea de-a şaptea minune a lumii. Era singura care folosea la ceva. Era un lucru nimerit că Heron Inventatorul se stabilise aici… Dar era de acord cu Heron şi cu Jonah că Biblioteca din Alexandria şi stupul ei cu mii de faguri plini cu mierea cunoaşterii reprezenta o minune a lumii şi mai măreaţă…

Îşi îndreptă atenţia spre Jonah.

Jonah privi marea.

Ampharete îl urmări cum privea marea.

Ampharete râse.

Ampharete îl studie. O briză rece şi aspră îi şfichiuia părul negru.

Ea se trase la o parte după o vreme.

Ea îşi scutură capul şi se întoarse să privească marea.

Simţea privirea ochilor lui fierbinţi şi întunecaţi pe ceafă.

* * *

Se întâlniră foarte devreme în dimineaţa următoare în camera lui Heron.

Ampharete era gata să plece.

Jonah zâmbi, mâhnit.

Jonah îşi închise ochii şi şi-i frecă…

Ampharete oftă.

* * *

Ampharete avea o groază de monede romane ascunse în faldurile îmbrăcămintei ei. Plăti două călătorii pe o galeră, Lux, cu vele ponosite şi cu vâsle lungi. Urma să se îndrepte spre nord-vest în Mare Nostrum.

Se uitară înapoi la Alexandria, în timp ce Lux părăsea portul. Soarele

coborâse la asfinţit şi oraşul strălucea în depărtare.

Căpitanul era un fenician cu numele de Melqat.

Dădură de Melqat în timp ce se plimbau pe navă, după o cină liniştită din proviziile pe care le luase Jonah în grabă din apartamentul lui Heron de la Bibliotecă. Melqat privea stelele.

Vântul din vest nu era numai constant, dar mai era şi cald. Ampharete şi Jonah au rămas treji toată noaptea, uitându-se la stele, vorbind despre mâncarea şi băuturile din Pireu şi despre cât timp vor savura plăcerile portului atenian înainte de a se îndrepta spre Academie şi biblioteca ei....

Dar a doua zi de dimineaţă vremea se înrăutăţi. Pe la amiază, Lux era biciuită, fiind împinsă încolo şi încoace la fel ca păpuşile din spectacolul cu aburi al lui Heron.

Până pe seară începuse o furtună în toată regula. Velele fură coborâte şi veni rândul vâslelor.

Dar Ampharete nu era convinsă.

Jonah încuviinţă şi se apucă cu mâinile de pântec.

Jonah o privi neîncrezător.

Zdruncinătura care urmă îl convinse. Jonah îşi puse capsula în gură şi o înghiţi.

* * *

Temperatura rămase ridicată, vântul bătea puternic şi aducea umezeală. Ampharete era sigură că bate din direcţia greşită. Ea şi Jonah găsiră un loc uscat. Băură vin şi discutară despre locuri — reale, imaginare şi de unele care nu erau nici reale şi nici imaginare pe deplin — despre care Ampharete spuse că ar putea fi reale, într-o bună zi.

Ampharete încuviinţă.

Ampharete îl privi cu luare aminte.

Jonah privi cerul cu încordare.

Jonah respiră aerul sărat şi umed.

Ampharete încuviinţă şi alunecă iute pe aripile somnului.

* * *

Marea nu numai că se răcise, dar devenise până dimineaţa neagră şi mohorâtă. Melqat confirmă presimţirile lui Ampharete.

Ampharete făcu semn din cap că a înţeles.

Ampharete încuviinţă din nou.

Ampharete îi mulţumi.

Ampharete privi în sus la norii cenuşii şi groşi care sufocau cerul.

* * *

Lux reuşi cu greu să evite nisipurile din nordul Africii.

Ampharete se hotărî să se încreadă în Jonah, cel puţin ceva mai mult decât o făcuse până acum.

Ampharete îşi scutură capul şi-l apucă de mână.

* * *

Melqat le cunoştea pe amândouă.

Jonah încuviinţă.

Ochii lui Melqat sclipiră — mai mult de ispita unei călătorii lungi, decât din dragostea de bani, se gândi Ampharete, dar nu putea fi sigură.

* * *

Jonah încuviinţă după o clipă.

Jonah reflectă.

* * *

Ea îl privi:

Melqat zâmbi.

Îi zâmbi şi ea.

Îşi reprimă un zâmbet.

Ampharete ridică o sprânceană, mirată.

Melqat încuviinţă.

Ampharete continuă să zâmbească.

* * *

Jonah şi Ampharete priveau cum prima încărcătură era transferată de pe Lux pe Hermes. Corabia care primea încărcătura era mai uşoară, avea o formă voluptuoasă şi era mai rapidă decât Lux, dar mult mai puţin rezistentă la călătoriile lungi.

Ampharete îşi odihnea braţul pe bordul lui Lux şi expiră lent.

Jonah îi întoarse spatele şi privi departe pe mare.

Ea se hotărî să nu mai continue conversaţia în această direcţie.

Jonah îşi adânci şi mai mult privirea în mare.

Ampharete încuviinţă.

Capitolul Trei

[New York City, 1889 d.Hr.]

Cei doi îşi strânseră mâinile în faţa Clubului Millennium. Se pregăteau să intre pentru a lua prânzul.

Charles se încruntă furios.

O'Leary zâmbi amar.

* * *

O'Leary încuviinţă şi sorbi din vinul său roşu de Bordeaux.

O'Leary îşi deschise servieta şi extrase un manuscris subţire, scris în greceşte.

Charles luă manuscrisul, se uită la el, apoi se uită la O'Leary.

Charles se uită din nou la manuscris.

O'Leary sorbi iar din vin.

* * *

Thomas O'Leary o luă spre sud-est spre Grand Central Depot[9] după prânz. Ştia că Benjamin Jowett locuia la Oxford, în Anglia. Domnul Cyril Charles cel bun la toate promisese să-i trimită lui Jowett o scrisoare despre manuscris, dar răspunsul ar fi putut veni după săptămâni întregi de zile, sau chiar mai mult. Chiar dacă Thomas avea, într-un fel, tot timpul din lume la dispoziţie, era totuşi nerăbdător din fire. Nu-i plăcea deloc să stea şi să aştepte.

Thomas se urcă într-un tren al companiei feroviare Hudson River cu destinaţia Riverdale. William Henry Appleton, care era şi el membru al Clubului Millennium şi un editor american celebru pentru publicarea lucrărilor lui Charles Darwin, Herbert Spencer şi ale altor personalităţi, avea o reşedinţă de vară splendidă în vârful unei coline

care se afla lângă râu şi-l invitase pe Thomas să vină oricând poftea şi „se nimerea prin acele locuri”. Thomas încercase să-l contacteze pe Appleton cu ajutorul telefonului care fusese instalat recent la Club, dar probabil că editorul nu-şi instalase încă unul la reşedinţa lui de vară, astfel încât Thomas luă hotărârea să se ducă prin locurile pline de verdeaţă luxuriantă din zona unde locuia Appleton. Poate că editorul îl putea ajuta. Thomas îi povestise încă de pe acum despre manuscris.

După amiaza de iunie era foarte plăcută şi Thomas fu încântat să urce pe drumul lung şi sinuos de pe colină.

Geoffreys, valetul lui Appleton îl conduse pe Thomas în birou. Editorul cerceta cu atenţie nişte scrisori, dar nu păru deranjat de întrerupere.

Thomas O'Leary zâmbi.

* * *

Thomas încuviinţă.

Ochii lui Appleton străluciră preţ de o secundă. Apoi izbucni în râs din toată inima.

Thomas zâmbi, dar foarte puţin.

Thomas încuviinţă.

Appleton mormăi aprobator.

Thomas zâmbi.

Appleton încuviinţă.

Appleton dădu din cap, mormăind din nou.

* * *

Cina a constat dintr-un fel savuros din carne de vânat cu prune.

Thomas încuviinţă, plin de înţelegere. De fapt îi părea bine că restul familiei lui Appleton îl părăsise pentru moment şi plecaseră în Statul New England. Altfel, el şi cu Appleton nu ar fi avut ocazia să poarte această discuţie crucială. Thomas apăruse în zona aceasta din

Riverdale într-o zi norocoasă, într-adevăr.

Valetul se scuză şi Thomas îşi reluă explicaţiile — aşa cum putea — despre călătoria în timp.

Appleton dădu din cap că nu.

Appleton îşi şterse buzele cu un şerveţel bordat cu dantelă. Valetul îşi făcu din nou apariţia.

Valetul se retrase.

Thomas deveni serios şi distant.

Valetul veni cu cafelele. Cei două sorbiră din cafele.

Thomas îl privi pe Appleton.

Appleton mai sorbi din cafea.

Appleton îşi scărpină capul.

Appleton zâmbi.

* * *

A doua zi de dimineaţă Appleton puse deoparte voluminoasa corespondenţă cu Huxley, cât şi un manuscris provocator al neamţului Ernest Haeckel şi puse mâna pe fasciculul subţire de pagini pe care i-l lăsase Thomas O'Leary. Appleton reflectă. Regulamentul oficial al Clubului Millennium interzicea încheierea oricăror afaceri în incinta clubului, dar câteva dintre cele mai bune achiziţii ale sale erau rezultatul unor contacte de la Club.

Întrebarea privitoare la acest dialog bizar era dacă putea face parte dintre acest tip de achiziţii. Aşa cum ştia orice editor, bibliotecile fojgăiau de falsuri platoniciene, unele chiar foarte vechi — cum ar fi Epistolele, care, după cum notase domnul Jowett, pe bună dreptate, erau compuse din pasaje plagiate după Platon…

Ei bine, cel puţin nu încăpea îndoială că dialogul din faţa lui Appleton nu fusese plagiat după nici una dintre operele cunoscute ale lui Platon. Şi nici după ale altcuiva, din câte îşi putea da seama Appleton. Amintea mult de stilul lui Socrate, cu siguranţă, dar Appleton nu mai întâlnise nicăieri ceva care să aducă cât de cât cu povestirea aceasta

stranie....

Appleton se puse să studieze paginile. Greaca lui era chiar mai bună decât îi lăsa pe alţii să creadă...

SOCRATE Ai luat în considerare efectul dramatic, recrearea prin actul teatral, asupra chestiunilor omeneşti?

ANDROS Desigur, Socrate. Dar nu în felul la care te gândeşti.

SOCRATE Consider că asemenea repovestiri mutilează adevărul. Bineînţeles că nu pot fi legitime la fel ca discuţia pe care o purtăm noi doi, în care se pot exprima toate punctele de vedere.

ANDROS Te gândeşti că teatrul alterează în mod deliberat adevărul?

SOCRATE Da, şi face acest lucru la fel de mult ca scrisul. Dramele, istoria scrisă, nu sunt doar oglinzi care reflectă ceea ce a avut loc. Sunt mai degrabă selectate din povestea de viaţă, din adevărul vieţii. Scriitorul smulge petalele, faptele sau exemplele pe care doreşte să ni le înfăţişeze şi lasă tot restul în uitare.

ANDROS Dar atunci dramele şi relatările scrise nu sunt totuşi meritorii prin adevărurile pe care le transmit, fie şi numai în parte? Iar comediile prietenului tău Aristofan nu au şi ele ghimpi valoroşi, de vreme ce unii dintre aceşti ghimpi dezvăluie adevărul sau se apropie de el, în timp ce alţii nici măcar nu-l observă?

SOCRATE Da, presupun că aşa stau lucrurile. Dar nu ai fi de acord şi că o minciună care este foarte aproape de adevăr poate face mai mult rău decât o minciună care este atât de evident neadevărată că nimeni n-ar putea-o lua drept adevăr?

ANDROS Da, aş fi de acord.

SOCRATE Şi atunci nu am avea încă o problemă cu propunerea de evadare pe care mi-o oferi? Încerci să substitui adevărului morţii mele,

un final fericit, satisfăcător din punct de vedere dramatic.

ANDROS Nu, nu aş fi de acord, Socrate. Din trei motive.

SOCRATE Care sunt cele trei motive?

ANDROS Primul: cine se poate încumeta să afirme ce este realmente sau a fost destinat să fie adevărul în această chestiune? Poate că erai sortit să scapi de moarte de la bun început şi moartea ta este doar rezultatul unei alterări a fluxului viu al istoriei. Al doilea: Nu sunt deloc sigur că evadarea ar fi mai satisfăcătoare din punct de vedere dramatic — mai bună pentru povestire — decât moartea ta. Sacrificiul de sine pentru binele suprem are un efect dramatic intens. Iată de ce, dintr-un punct de vedere, în planul pe care-l propun, dublul tău ar muri, luând cucută aici, chiar în momentul evadării tale. Al treilea: dacă alegerea s-ar face, pur şi simplu, între moartea de acum şi viaţă, n-ar fi viaţa în mod evident şi irefutabil, mai aproape de povestea de viaţă, decât moartea? Nu-i aşa că ochiul denaturant al dramei urmăreşte moartea — ba chiar e stimulat de moarte — iar viaţa nu mai reuşeşte să-şi continue propria poveste?

SOCRATE Motivele tale sunt de fapt foarte bune, Andros, şi le-ai prezentat frumos. Aş putea să-ţi ofer argumente împotriva fiecăruia dintre ele, dar ele nu pot şterge grăuntele esenţial de adevăr pe care îl conţin motivele tale. Şi totuşi planul tău este zadarnic.

ANDROS De ce? Vrei să spui că, deşi argumentele mele te-au convins, probabil, nu intenţionezi să urmezi concluziile lor logice? Nu aşa te ştiam eu, Socrate!

SOCRATE Tot ce se poate, atunci probabil că nu mă cunoşti atât de bine cât presupui.

ANDROS Te ştiu din—

SOCRATE Drame, relatări scrise, forme fără viaţă, desigur. Nu-i nimic. Nu va avea nici o importanţă, nici pentru prezentul, nici pentru viitorul lumii, dacă mor aici sau dacă evadez cu tine.

ANDROS De ce nu?

SOCRATE Nu cunoşti motivul real şi profund pentru care am fost de acord să mor aici.

ANDROS Motivele pe care mi le-ai oferit mie — şi lui Criton — nu sunt cele adevărate?

SOCRATE Ele sunt adevărate. Dar este şi un adevăr mai profund dincolo de ele—

Lectura lui Appleton fu întreruptă de un ciocănit la uşă. Valetul îşi băgă capul şi o mână pe uşă:

Geoffreys intră şi puse telegrama pe biroul lui Appleton.

Appleton ridică telegrama. Era de la B. Jowett, de la Oxford. Appleton îi trimisese o telegramă dis de dimineaţă, ora din New York şi aproape ora prânzului în Anglia. Cererea lui Appleton era lungă şi costisitoare, dar îşi imagina că scrutarea adevărului şi a profitului meritau toate acestea.

Răspunsul lui Jowett era: „Imposibil de acceptat proiectul descris. Sănătate şubredă. Am de lucru la Aristotel. Autenticitate nesigură.

Appleton bătu darabana cu degetele pe masă şi citi telegrama de mai multe ori

Geoffreys apăru cu ceaiul.

* * *

Thomas încuviinţă şi-şi luă cu el whisky-ul.

Appleton şi Thomas se îndreptară către o masă mai liniştită şi retrasă.

Thomas încuviinţă.

Thomas îşi arcui o sprânceană.

Appleton zâmbi.

Thomas îşi arcui sprânceana şi mai mult.

Thomas îl întrerupse.

Appleton îşi încordă faţa, o telegramă a atenţiei însăşi:

Appleton încercă să digere vestea.

Appleton încuviinţă — către el însuşi, către Thomas, către oameni nevăzuţi pe care şi-i imagina călătorind prin timp, alături de el, în chiar acea clipă….

* * *

Thomas o luă înainte şi Appleton îl urmă pe o scară îngustă în spirală — aflată, în mod destul de potrivit, în preajma lui Jowett şi a altor traduceri ale lui Platon, Aristotel şi a altor greci. Appleton observă Memorabilia lui Xenofon şi Apologia lui Socrate de Libanius.

Appleton încuviinţă şi puse volumul la loc pe raft.

Thomas zâmbi în sinea lui: „O imagine frumoasă”. Împinse un chepeng care se deschidea în sus. Intră şi Appleton îl urmă.

Încăperea mare, luminată de mai multe lucarne, conţinea un scaun modern din metal exact în mijloc.

Appleton se apropie.

Appleton îl atinse.

Appleton îşi trecu palma peste scaun, apoi se răsuci spre Thomas.

ce simţi. Nu am vrut să fiu atât de direct.

Appleton zâmbi.

Thomas încuviinţă.

Appleton se apropie de scaun, apoi ezită.

Appleton încuviinţă şi se aşeză.

Appleton îşi plimbă degetele peste el.

Thomas încuviinţă.

Appleton râse.

Appleton înţelese nuanţa.

Thomas încuviinţă.

Appleton îşi puse degetele pe clape şi expiră încet. Începu să se ridice de pe scaun, apoi se întoarse şi se lăsă pe spate în el. Vru să spună—

Appleton încuviinţă, dezamăgit.

Appleton râse scurt.

Appleton reflectă, se lăsă pe spate în scaun încă o dată, apoi se ridică în picioare.

Thomas zâmbi subţire.

Appleton încuviinţă, acceptând.

O deplasare în timp reuşită, gândi Appleton, sau eşti unul dintre blestemaţii ăia de magicieni isteţi…

Dar Appleton se întoarse şi coborî cu grijă pe scara în spirală îngustă câteva clipe mai târziu. Când ajunse jos, îşi netezi haina, inspiră adânc şi începu să numere. I se păru că aude un pocnet difuz, dar pătrunzător, undeva sus, de parcă cineva scosese dopul unei sticle de vin. Ajunsese cu număratul la cifra şaizeci, mai inspiră adânc încă o dată şi urcă înapoi sus. Chepengul era descuiat. Appleton intră în încăpere.

Thomas nu mai era acolo şi nici scaunul, asta era clar, dar altfel încăperea era exact ca înainte. Appleton se duse acolo unde fusese scaunul, se aplecă în patru labe şi examină podeaua. Din câte putea să-şi dea seama, nu se vedea nici cel mai palid indiciu că scaunul fusese acolo cu câteva clipe în urmă. Îşi trecu mâna pe podea. Nu se vedea vreo urmă prin praf, deşi era ceva normal de vreme ce încăperea era imaculată. Îşi scoase o lupă. O folosea atunci când citea tipărituri cu litere mărunte. Concurenţei nu-i păsa de slăbirea vederii celor mai în vârstă. O folosi acum pentru a inspecta podeaua. Dar nu se observa nici o schimbare nici aşa. Poate că o lupă mai puternică ar înfăţişa mai multe…

Appleton se ridică şi se uită în jur prin cameră. Se simţea ca atunci

când punea mâna pe un manuscris pentru prima oară. Un manuscris al lui Spencer, al lui Darwin, sau al lui Draper…Simţi cum vibrează cosmosul însuşi în încăpere…Simţi că intră în rezonanţă cu o semnificaţie profundă…

Ceea ce nu dovedea nimic, bineînţeles. Şi totuşi simţământul acela, era irezistibil….

Îşi netezi din nou haina, apoi coborî a doua oară pe scara în spirală. Îşi privi ceasul de buzunar şi fu uimit să constate cât de multe se întâmplaseră aici în atât de puţin timp. Îşi puse ceasul înapoi în haină şi se îndreptă spre bar să bea ceva, în definitiv—

Ah, uite-l pe Cyril Charles, aşezat la o masă undeva în spate, cu un alt bărbat mult mai tânăr. Appleton se apropie de ei — dar nu era sigur ce să-i spună domnului Charles care stătea la masă cu tânărul acela. Poate nimic. Tânărul era foarte bine îmbrăcat. Nu, de fapt, Appleton îşi dădu seama că hainele lui erau nou-nouţe. Appleton zâmbi, Charles încuviinţă şi—

Appleton, preocupat de Charles, se ciocni de un alt membru al Clubului, care se apropia de masa lor din bar—

* * *

Appleton se aşeză la masă alături de cei trei. Deşi nu-şi comandase încă scotch-ul single-malt[12], era practic ameţit de stupoare — tocmai îl văzuse pe Thomas în camera de sus, cu numai zece minute în urmă. Mai era vreo ieşire de care nu-i spusese Thomas? Şi cum reuşise Thomas să facă să dispară scaunul acela din încăpere? Cum?...

Barmanul apăru cu băuturile. Vin roşu sec de Bordeaux pentru Thomas şi domnul Charles, şi un vin necunoscut de culoarea profundă a ambrei pentru tânărul în haine noi.

Thomas îi zâmbi larg lui Appleton.

Tânărul îşi adulmecă băutura aprobator.

* * *

Gândurile lui Appleton o luaseră razna. Înţelegea un singur lucru:

trebuia să fie extrem de prudent în legătură cu orice ar fi spus. Dacă pe aici aveau loc călătoriile astea în timp şi dădea cu bâta în baltă, dacă spunea ce nu trebuie—

Thomas încuviinţă şi-l privi pe Appleton cu o licărire aparte în ochi. Ştie că ştiu că predă la New York University, îşi dădu seama Appleton, ceea ce înseamnă că ştie că procedez cu mare atenţie când mă angajez în conversaţia asta… Probabil că este bine aşa.

Barmanul reveni cu băutura lui Appleton. Editorul îi mulţumi şi-l privi pe furiş pe Jonah Alexander. Să tot fi avut vreo 25 de ani. Appleton nu se putea decide dacă este un student absolvent sau un profesor tânăr. Appleton se mai mira şi de numele lui care părea şi ebraic, dar şi grecesc.

Appleton se strădui să se exprime cât mai ales în limba greacă, îi zâmbi lui Jonah, spunându-i că este bucuros de cunoştinţă.

Jonah îi zâmbi şi el. Apoi spuse ceva ce lui Appleton îi fu peste poate să înţeleagă.

Thomas încuviinţă şi-i spuse ceva lui Jonah în greceşte, dar Appleton nu înţelese mai nimic.

Jonah îl privi pe Appleton.

Nu o să-i spun că i-am spus deja despre telegrama de la Jowett, hotărî Appleton în ce-l privea pe Thomas în acea clipă. Orice se întâmplă aici, Thomas ori se chinuie foarte tare să pretindă că nu ne-am văzut în barul acesta acum o oră, ori acest Thomas — de oriunde ar fi venit de prin călătoriile lui prin timp — nu m-a întâlnit de fapt aici şi nu m-a dus sus şi nici nu mi-a prezentat tainele acelui Scaun. Oricum ar fi stat lucrurile, Appleton nu consideră că era o necesitate de prim rang să-l întrebe pe Thomas cum de a uitat despre telegramă.

Thomas se uită la telegramă apoi se uită la Jonah. Thomas i se adresă lui Jonah, în greaca aceea ciudată. Jonah răspunse îndelung, în acelaşi dialect.

Thomas îi traduse lui Jonah.

Thomas răspunse fără să-l mai întrebe pe Jonah.

- Da, probabil că da. Asta sperăm că ne va ajuta să clarificăm domnul Alexander.

* * *

Thomas şi Jonah se scuzară după câteva minute.

Jonah păru să înţeleagă suficient şi răspunse:

Păi sigur că nu e la fel de bun ca aerul îmbălsămat al Mediteranei de acum 1750 de ani, se gândi Appleton.

Thomas încuviinţă.

Appleton îi urmări pe cei doi cum pleacă.

Charles zâmbi:

Cei doi îşi luară cu ei băuturile în sala de masă.

Gândurile lui Appleton se îndreptau într-o direcţie uşor diferită dar cumva asemănătoare. În primul rând, dacă Thomas şi tânărul de la bar erau acolo jos în exact acelaşi timp în care se afla cu Thomas sus cu scaunul, asta dovedea că există un soi de procedeu imposibil care putea fi chiar călătoria prin timp sau orice altă minunăţie care dădea peste cap legile naturii. Doar un înger ar fi putut să se afle în mai multe locuri în acelaşi timp — ceea ce nimeni nu părea să fie atunci când Appleton se întâlnise cu ei ultima oară, nici Thomas şi nici nimeni altcineva pe care-l cunoştea Appleton....

Thomas putea fi în două locuri diferite în acelaşi timp doar dacă existau doi Thomaşi din două puncte temporale diferite… Appleton ştia că fusese sus cu Thomas — cu Thomas cel Sumbru— şi cu scaunul. Dar dacă ideea nebunească a lui Appleton că Jonah era un călător în timp era corectă, atunci asta însemna că Jonah ajunsese cu scaunul înainte ca Appleton şi Thomas cel Sumbru să se afle în camera de la capătul scării în spirală. Poate că Jonah ajunsese cu scaunul pe care Thomas şi Appleton îl găsiseră în camera aceea? Dar atunci, cum a făcut Thomas cel Fericit — acel Thomas care tocmai plecase de la bar cu Jonah — de a ajuns aici? Intrase, pur şi simplu, pe uşa de la intrarea principală a Clubului, riscând să dea nas în nas cu Thomas cel Sumbru drept în faţa uşierului? Sau plecase şi el într-o călătorie în timp după ce l-a vizitat la Wave Hill ieri? …Şi dacă aşa stăteau lucrurile unde era scaunul său? Acum, sigur că sus era loc pentru mai multe scaune…În orice caz, Thomas cel Fericit şi Jonah trebuiau să fi venit coborând pe scara în spirală înainte ca Thomas cel Sumbru şi Appleton să urce pe scară, dacă Thomas cel Fericit şi cu Jonah ajunseseră în camera aceea de sus…Erau destule locuri tainice prin

Club unde ar fi putut să se odihnească, înainte să-şi facă apariţia la bar….

Appleton tresări, dându-şi seama că Charles îl priveşte.

Appleton se gândi ce să mai spună. Poate că Charles ştia despre scaunele de sus şi îl punea la încercare? Sau nu ştia nici el probabil, la fel Appleton, despre scaune, până acum, când cei doi Thomaşi păreau să le ofere o dovadă?

Charles încuviinţă.

Appleton oftă şi se hotărî. Thomas nu-i ceruse să păstreze secretul. Nu-i înşela încrederea. De fapt, din contră, Thomas îi spusese că dorea ca Appleton să fie martor… şi Thomas mai spusese că voia să-i arate camera cu scaun Domnului Charles astăzi.

* * *

Appleton urcă pe scară şi Domnul Charles îl urmă. Appleton împinse uşa chepengului şi se simţi uşurat când aceasta se deschise. O neglijenţă din partea lui Thomas, o greşeală de reglare rapidă, sau parte dintr-un plan?

Appleton nu fu prea mulţumit că în cameră nu se afla nimic cu excepţia luminii care intra prin lucarne din cer. I-ar fi plăcut mult să-i arate şi să-i explice lui Charles cum stăteau lucrurile cu scaunul cel modern. I-ar fi plăcut mult să-l vadă şi să se aşeze din nou în el…

Dar Domnul Charles era oricum impresionat de cameră.

Appleton încuviinţă.

Charles privi în jur.

Appleton începu să-i spună despre scaun—

Appleton îi spuse Domnului Charles tot ce ştia despre cameră şi despre scaun.

Charles reflectă.

Appleton chicoti, sarcastic.

Appleton îşi ridică o mână, apoi arătă spre mijlocul camerei.

Charles privi chiorâş.

* * *

Cei doi stăteau foarte aproape unul de altul la baza scării în spirală, cu urechile ciulite la ce s-ar fi putut auzi de sus.

Appleton îi aruncă o privire cruntă. Acum a început să creadă, se gândi Appleton.

Cei doi aşteptară.

Charles începu să vorbească—

Appleton încuviinţă. Sunetul era înăbuşit, dar îi amintea de ecoul unui tren de marfă după ce acesta trecuse iute mai departe în noapte pe lângă casa lui de lângă râul Hudson…Era altfel decât sunetul unui dop scos dintr-o sticlă de vin, dar scaunul acela plecase, iar acesta însă probabil sosea...

Apoi ecoul se stinse.

Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi, respirând zgomotos.

Charles îşi dădu ochii peste cap.

Dar Appleton ştia, dincolo de replicile isteţe pe care le dădea, că nu putea fi sută la sută sigur că nu exista şi o altă modalitate de a ieşi din pod, aşa cum trăsese deja concluzia mai înainte…În fond, nici nu ştiuse că exista un pod la capătul de sus al scării, până azi.

Urcară pe scara în spirală.

Auziră paşi deasupra lor când au ajuns la tavan. Appleton îi făcu semn că trebuie să coboare pe scări.

Ajunseră jos şi începură să privească în sus. Uşa se deschise.

Ochii lui Appleton se măriră admirând involuntar picioarele şi spatele care îşi făcură apariţia. Domnul Charles rosti pe nerăsuflate:

Capitolul Patru

[New York City, 2042 d.Hr.]

Pe măsuţă era o ceaşcă de ceai şi pentru Sierra, dar ea măsura odaia în lung şi în lat.

Max puse jos ceaşca cu ceai, se ridică încet, îşi deschise larg braţele:

Sierra dădu din cap, mai măsură bucătăria la pas, apoi veni la Max. El o luă în braţe, îi mângâie părul, o sărută tandru pe frunte.

Sierra încuviinţă.

Se aşezară amândoi la masă. Sierra sorbi din ceai.

Sierra dădu din cap că nu.

Sierra dădu din cap cu un aer posomorât şi mai bău din ceai.

Max încuviinţă ...

Max îi dădu Sierrei o foaie printată reprezentând un fragment de la muzeu din scrierile lui Jowett pe care le conţineau resursele lor documentare. Acestea erau datate: 1889. Un fragment de sus fusese încercuit de Max.

Sierra îl citi cu voce tare.

Sierra se uită la el.

Max zâmbi.

* * *

Max o acompanie pe Sierra la aeroport a doua zi de dimineaţă.

Max ridică din umeri.

Ea îi strânse mâna.

Se îndreptară spre biroul de informaţii HST. Zborul hipersonic îi ducea

la Londra într-o oră şi jumătate.

După o jumătate de oră erau în avion. Sierra adormi imediat pe umărul lui Max. Nici unul nu dormiseră prea mult noaptea şi Sierra avusese o zi istovitoare.

Max îşi verifică telefonul să vadă dacă apăruseră şi alte relatări despre ambarcaţiunea dispărută în Marea Egee. Şi el şi Sierra le verificau cam din oră în oră.

Dar nu erau veşti noi. Doar relatarea iniţială din ziarul Athenian Global Village pe care o văzuse Sierra cu o noapte în urmă.

Sierra îşi mişcă capul şi gemu încet.

* * *

[Londra , 2042 d. Hr.]

Automobilul ce funcţiona cu hidrogen ţâşni cu viteză din Blair, noua anexă a HST. Ador taxiurile londoneze, spuse Max, mai ales când iau virajele.

Opriră în faţa muzeului 30 de minute mai târziu.

Urcară pe o scară mare.

Max zâmbi.

Intrară în Muzeu. O săgeată holografică licărindă îi îndruma spre Bibliotecă. Din fericire, aproape toţi păreau să se ducă să vadă noua mumie a lui Akhenaton a cărei autenticitate tocmai fusese confirmată.

Max şi Sierra se apropiară de pupitrul de referinţe. Max se prezentă, îşi arătă ID-ul şi explică de ce avea nevoie.

Max rânji:

Sierra scutură din cap.

Roşcata se întoarse, cerându-şi mii de scuze:

Max era dezamăgit, dar savura din nou priveliştea.

Sierra scutură doar din cap.

Roşcata se întoarse, de data asta zâmbind larg:

Roşcata se uită la Sierra, apoi îi zâmbi lui Max:

Roşcata încuviinţă:

Max reflectă.

* * *

Cei doi ieşiră din clădire: afară ploua cu găleata.

Max se gândi puţin apoi vorbi telefonului: „Samuel Goldshine.”

Sierra îl privi.

Termină convorbirea şi o privi pe Sierra.

Telefonul murmură.

Puse telefonul în buzunar şi o privi pe Sierra.

Se grăbiră prin ploaie pe Strada Southampton Row până la Parthenon.

* * *

Uşierul îi aştepta.

Dar uşierul nu numai că-i întâmpină, dar îi şi conduse spre o scară cu trepte abrupte care ducea la o încăpere elegant mobilată drept la biroul bibliotecarului.

Şi domnul Gleason, într-o haină în romburi şi pantaloni din tweed, apăru în faţa lor după numai o clipă.

Max îi explică scopul vizitei lor.

Max rămase cu gura căscată.

Gleason dădu din cap că nu.

Max şi Sierra zâmbiră şi părăsiră încăperea.

* * *

La prânz au fost serviţi cu creveţi Pericle.

Doi gentlemeni eleganţi trecură pe lângă ei şi se uitară la creveţi, cu un aer admirativ.

Sierra dădu din cap spre Max.

Cei doi continuară să mănânce şi să pună ţara la cale.

Sierra scutură din cap.

Max înghiţi ultimul crevete şi sorbi din apa minerală aromată cu fructe. Privi în depărtare, gândindu-se...

* * *

Sierra se întoarse şi văzu un bărbat cu o cămaşă albă scrobită şi un costum extravagant. Părea de şaptezeci de ani. Dar precis nu era Thomas.

Îi zâmbi cât putea mai frumos.

El zâmbi.

Nu, nu era britanic. Avea un accent american, aproape new-yorkez, dar nu prea.

El râse.

Nici Sierra nici Max nu i-au recunoscut imediat numele. Dar amândurora li se părea că ar fi trebuit ...

Appleton încuviinţă.

Appleton se înclină puţin.

Max se ridică în picioare şi trase un scaun.

* * *

Appleton încuviinţă.

Max se mişcă jenat pe scaun.

Max se uită la Sierra, să se asigure că-şi amintea şi ea că asta era data de pe pagina din jurnalul lui Jowett.

Sierra oftă. Nu înţelegea aproape nimic, sau ce înţelegea nu-i plăcea, sau nu înţelegea pe deplin.

Max vorbi.

Telefonul lui Max sună. Îl setase să caute ştiri despre Thomas. Dădu din cap:

Ochii lui Appleton fixau mâna lui Max.

Max dădu să râdă:

Sierra se înmuie oarecum.

Max o încurajă, încuviinţând. Chiar dacă individul acesta era complet dus, nu strica să audă ce avea de spus.

* * *

Appleton îşi bău ceaiul.

Appleton încuviinţă.

Appleton păru confuz.

Acum era rândul lui Appleton să se chinuie să înţeleagă.

Appleton îl privi pe Max.

Appleton reflectă.

Appleton îi auzi perfect şi zâmbi satisfăcut.

Sierra îl ignoră. De data asta, Appleton fie nu-l auzise, fie se făcuse că nu-l aude.

Appleton încuviinţă.

Sierra pufni dispreţuitor.

Sierra pufni din nou, mai tare.

Appleton se mulţumi să zâmbească.

Appleton dădu din cap afirmativ.

Appleton încuviinţă.

Appleton reflectă.

* * *

Cei trei se îndreptară, într-o tăcere tensionată, spre biroul lui Gleason, bibliotecarul.

Dar nu era nimeni în spatele biroului.

Dar biroul era tot neocupat şi peste zece minute.

Cei trei îşi târşâiră picioarele, jonglând cu neliniştile lor preţ de câteva minute în plus.

O luă din loc înainte să primească vreun răspuns. Sierra şi Max se priviră ... şi-l urmară.

Ajunseră la celălalt capăt al încăperii, în faţa unei uşi cu o tastatură strălucitoare. Appleton părea că ştie s-o folosească. Îşi trecu degetele peste taste şi deschise uşa.

Coborâră nişte scări ce nu se mai terminau. Prezenţa lor trezea nişte lumini ce pâlpâiau cu o licărire uşoară, relaxantă.

În mijlocul încăperii nemobilate distinseră două scaune cu o formă aerodinamică.

Appleton începu să le descrie.

Max şi Sierra se apropiară de scaune.

* * *

Îşi dădu seama care era răspunsul cu o fracţiune de secundă mai târziu.

Max se învârti şi săltă pe unul dintre scaune.

Appleton îl privi şi-i pricepu intenţiile.

Appleton cântări opţiunile.

Max începu şi el să-l sfredelească cu privirea pe Appleton.

Nimeni nu se mişcă şi nici nu scoase vreun cuvânt.

Sierra reflectă. Încuviinţă încet şi se aşeză în celălalt scaun.

Acesta râse, apoi deveni serios.

Editorul încuviinţă.

Sierra oftă, închizându-şi ochii.

Appleton le dădu codurile.

Se iviră bule transparente, doi coconi de cristal.

Appleton se grăbi să urce scările şi închise uşa. Oricât de magică ar fi fost experienţa călătoriei lui cu scaunul, tot îşi dorea din tot sufletul să vadă cum pleca sau cum sosea un scaun, măcar o singură dată.

Jonah Alexander dădu năvală, salutând. Privi în jur.

* * *

[Londinium, 150 d.Hr.]

Cât o pulsaţie a inimii, sau o clipire din ochi şi bulele transparente dispărură.

Sierra şi Max se uitară unul la altul. Ştiură imediat că ajunseseră altundeva. Aerul era mai dulce, mai bogat — mai aspru şi îmbătător.

Nu le trebui mult până când ochii li se adaptară la lumina de acolo. Era ca şi cum se aflau tot în subsolul de la Clubul Parthenon. Doar că era o lumină naturală.

Numai că nu era la fel. Structura care îi înconjura era cu mult mai mică decât subsolul cuprinzător de la Parthenon şi părea să fie din gresie. Pe toţi cei patru pereţi erau şiruri de ferestre mici, transparente.

Sierra îl urmă.

Licărirea venea de la un ecran. Pe el scria în engleză: „Datele noastre arată că limba engleză este limba voastră primară este engleza şi nu aveţi nevoie de asistenţă ulterioară. Vă rugăm să confirmaţi apăsând de două ori pe colţul din stânga al ecranului. Confirmarea trebuie făcută în maximum 60 de secunde."

Apăru un ceas ticăind cu secundar.

Secundarul trecu de cifra 4.

Sierra respira din greu.

Auziră un zgomot de afară.

Sierra înjură, apoi se aplecă şi apăsă de două ori pe colţul din stânga al ecranului.

Atunci se întâmplară patru lucruri:

Cele două scaune scoaseră un fel de sunet.

Mesajul de pe ecran se modifică. Acum pe ecran scria: „Puteţi să reveniţi aici oricând. Prezenţa voastră va fi recunoscută şi vi se va asigura transportul." Apoi acele cuvinte dispărură şi ecranul se stinse.

Cele două pietre mari din vatră se dară la o parte şi între ele apăru un teanc de haine.

Apoi un soi de dispozitiv din interiorul vetrei aruncă o lumină pe peretele din dreapta şi se profilă conturul unei uşi din gresie.

Erau nişte haine dintr-o singură bucată, greu de descris.

Max îşi scoase şi el hainele şi-şi puse o togă.

Sierra încuviinţă.

Sierra încuviinţă şi oftă.

Sierra încuviinţă şi zâmbi puţin. Îşi puseră hainele lor de secol XXI între cele două pietre din vatră.

Sierra încuviinţă.

Cei doi se îndreptară spre uşă.

* * *

Max ieşi primul. Sierra îl urmă, dar ţinea uşa.

Max se uită la ea, apoi se uită la uşă.

Max examină partea exterioară a uşii şi lucrătura în piatră din jurul ei. Îi arătă o plăcuţă de cuarţit.

Sierra dădu drumul uşii. Îşi puse mâna pe plăcuţa translucidă. Nu se întâmplă nimic. Uşa rămase închisă.

Max înjură.

Sierra, umbla de colo-colo, mormăind, îşi puse mâna pe plăcuţă din nou. Uşa făcu clic, pocni — şi se deschise larg.

Max îşi băgă şi el capul lângă ea. Scaunele dispăruseră.

Max reflectă, apoi îşi luă mâna de pe uşă.

Sierra îl privi pe Max, se uită în sus la cer, apoi dădu drumul uşii.

Uşa se închise imediat.

Mâna lui Max se îndreptă din reflex spre plăcuţă. Se auzi un clic şi un pocnet şi uşa se deschise larg din nou.

Sierra nu se putea hotărî.

* * *

Sierra şi Max urcară pe o pantă uşoară. Sierra privi în urmă.

Max privi şi el în urmă.

Sierra se uită chiorâş spre cer. Soarele era inundat de nori, dar cei cenuşii şi albi erau strălucitori.

Max încuviinţă.

* * *

Îşi târşâiau picioarele pe solul de un roşu stins.

Văzură în faţă doi bărbaţi — înalţi, cu părul roşu-castaniu la fel cu culoarea pământului. Aveau cam douăzeci de ani ca Sierra şi Max.

Vorba lor melodioasă, de neînţeles pentru Sierra şi pentru Max, o dovedea. Celţii se apropiară de cei doi vizitatori, cântându-i lui Max, dar uitându-se la Sierra. Plăcerea din ochii lor, când o priveau pe Sierra era evidentă.

Max fu bucuros să constate că nu erau înarmaţi.

Max zâmbi, oferindu-i cea mai bună mostră de latină augustană:

Cei doi se opriră din râs, şi-i cercetară cu privirea pe Max şi pe Sierra.

Celtul care-i spusese „Maximus” încuviinţă.

* * *

Lângă râu era un amestec de şi mai mulţi romani şi celţi, soldaţi şi neguţători, femei şi copii. Aici se făcea negoţ intens cu grâne, haine, oale, cupru şi fier.

Ghizii lor îi studiară: „Germania?” îl întrebă unul dintre ei pe Max.

Acum Max râse scurt şi încuviinţă.

Cei doi celţi se îndepărtară.

Sierra păru descurajată.

Max rânji şi-şi atinse toga.

Cei doi celţi se întoarseră cu un al treilea bărbat, cam cu zece ani mai în vârstă, care părea şi el să fie tot de origine celtică.

Max încuviinţă.

Comandantul zâmbi.

Sierra şi Max se priviră. Îşi puteau da seama din atitudinea comandantului că-i încărcase la preţ.

* * *

Comandantul Allectus era din Britania Superior — partea de nord a insulei. Îi invită pe Sierra şi pe Max să ia o cină mai timpurie la „modesta sa «villa»” care se afla la numai treizeci de minute depărtare la nord-vest. Au cinat cu purcel de lapte şi vin de import.

Allectus le povesti despre călătoriile sale din nord, până la Limesul lui Hadrian şi mai departe.

Sierra îi zâmbi fermecător.

Sierra râse, sorbi şi încercă să-şi fructifice avantajul.

Sierra îi vorbi lui Max în engleză.

Ochii lui Allectus se măriră, plini de curiozitate.

Max îi zâmbi cu amabilitate.

Dar vinul avu un alt efect şi după puţin timp cei trei adormiră tun.

* * *

Max se trezi a doua zi de dimineaţă şi inspiră aerul răcoros şi înmiresmat din portic. Sierra era dormea încă lângă el, acoperită pe jumătate şi învelită în cearşafuri aspre, dar confortabile. Rezistă impulsului şi se hotărî s-o sărute iute şi tandru pe buze.

Sierra deschise ochii.

Se ridicară şi intrară în casă.

Un bărbat scund şi slab, pe care nu-l mai văzuseră, se apropie de ei cu un săculeţ şi un mic răvaş…

Max luă săculeţul. Îşi băgă degetul în el şi privi în sus, supărat.

Sierra deschise răvaşul şi citi.

„Îmi cer scuze, dar am băut prea mult şi am vorbit prea mult noaptea trecută. Vă returnez plata pe care mi-aţi dat-o pentru călătorie. Vă doresc numai bine.”

Îi mulţumiră bărbatului scund şi refuzară ofranda lui de pâine şi vin îndoit cu apă.

Alergară la râu. Nu aveau nici o idee cum arăta corabia lui —Vesta. Dar întrebară mai mulţi oameni care păreau să fie din partea locului şi, în cele din urmă, auziră că Vesta se pregătea să ridice ancora cu aproape o oră mai devreme.

Max scoase un ban de argint din togă. Îi flutură moneda în faţa băiatului.

Băiatul dădu coşul unui prieten, smulse banul şi dădu din cap cu forţă.

Băiatul alergă şi Max şi Sierra se luară după el. Vesta era ancorată cam

la o jumătate de milă în josul râului. „Uite”, îi spuse Sierra lui Max arătând cu mâna. Allectus era pe ţărm şi vorbea cu un grup de celţi şi de soldaţi romani.

Băiatul plecă alergând din nou.

Sierra şi Max se apropiară de Allectus. Acesta îi zări.

Allectus se rupse de grup şi-i salută pe Sierra şi pe Max, încruntându-se.

Dar un al doilea grup de soldaţi romani veni şi captă atenţia tuturor.

- Plecaţi, le spuse Allectus Sierrei şi lui Max. Nu sunteţi în siguranţă—

Soldaţii din cel de-al doilea grup scoaseră săbiile împotriva celor din primul grup. Luaţi complet prin surprindere, soldaţii din primul grup fură înfrânţi rapid.

Celţii se descurcară ceva mai bine. Mai mulţi dintre ei veniră la Allectus să-l protejeze. Allectus spuse ceva în limba celtică. Unul dintre celţi îi dădu o armă lui Max—

Atacatorii romani tăbărâră pe ei. Doi celţi o apărau pe Sierra. Romanii îşi luară avânt—

Sierra îl zări pe Max. Trei romani erau deasupra lui şi-l hăcuiau.

Se întoarse să-l strige pe Allectus. Simţi un pumn în stomac, apoi ceva o izbi în maxilar şi căzu la pământ, pierzându-şi cunoştinţa.

* * *

[lângă coasta Galiei, 150 d.Hr.]

Sierra se trezi respirând aerul sărat, cineva îi pusese mâna caldă pe frunte şi simţi că-i vine să verse. Deschise ochii şi-l văzu pe Allectus.

Sierra se ridică, tremurând pe un cot, pentru o clipă—

Sierra îşi aminti acum totul şi simţi cioburi de sticlă în inimă.

Sierra îşi închise ochii arzând de furie, încercând să înţeleagă....

Sierra se simţi prea slăbită să-i răspundă.

Capitolul Cinci

[Frigia – mai târziu, Asia Mică - 404 î. Hr.]

Alcibiade se trezi brusc. Oftă, încercă să adoarmă la loc, apoi auzi iar sunetul acela. Adormise gol pe jumătate deasupra unei femei persane, care era şi ea goală şi dormea profund, aşezată pe burtă. O întâlnise pe la azi pe la prânz — sau să fi fost acum ieri pe la prânz? Nu-şi mai amintea când se întâlniseră şi nici care era numele ei.

Se mişcă cu grijă — nu neapărat ca să n-o trezească, fiindcă cu cât vin înghiţise, doar un trăsnet în ureche ar mai fi putut s-o deştepte. Se trase încet de pe spatele ei şi se întoarse pe spatele său pentru că nu ar fi dorit să facă nici un zgomot care să-l dea de gol şi să afle orice intrus că era aici şi se deşteptase.

Alcibiade se ridică în picioare acum iute şi fără un sunet şi se uită în jur.

O siluetă se apropie dintr-un colţ îndepărtat.

Alcibiade căută să vadă unde-şi lăsase cuţitul— din nefericire era pe partea unde dormea frumoasa persană prăvălită într-un somn adânc. Îi privi părul curgător şi înjură. Se trezise pe partea greşită a patului.

* * *

Alcibiade se îmbrăcă.

Silueta privi forma decubitului dorsal.

Alcibiade zâmbi compătimitor.

Intrară într-o încăpere alăturată şi luară loc la o masă goală.

Alcibiade se ridică, deschise o uşă ce dădea într-un alt fel de încăpere şi chemă un sclav.

Alcibiade râse, îşi scutură capul, pufni.

Sclavul reveni cu fructe, pâine, cuţite şi cu vin.

Alcibiade îi făcu semn să plece.

Vizitatorul se servi cu vin.

Alcibiade luă un cuţit de parcă voia să-şi taie un fruct, apoi se mişcă iute în jurul mesei şi-i puse cuţitul la gât vizitatorului. Îl ţinu strâns cu cotul şi cu celălalt braţ.

Alcibiade era zvelt şi avea cam patruzeci şi cinci de ani. Vizitatorul avea cu peste douăzeci mai mult şi nu mai era capabil să reacţioneze tot atât de rapid. Era dezavantajat.

Alcibiade râse din nou, mută cuţitul mai aproape de gâtul vizitatorului, apoi nu mai strânse cuţitul atât de tare.

Faţa lui Alcibiade se îmbujoră. Expiră. Îi dădu drumul vizitatorului din strânsoare.

* * *

Sclavul le umplu paharele.

Alcibiade icni batjocoritor.

Alcibiade murmură.

Alcibiade căzu pe gânduri.

Alcibiade scutură din cap.

Ochii lui Alcibiade se îngustară.

Alcibiade încuviinţă.

Alcibiade privi o gaură mică de pe un perete din apropiere, acoperită cu o pânză.

Alcibiade îşi drese glasul.

Alcibiade chibzui.

Alcibiade râse, cu amărăciune.

Vizitatorul reflectă, închizându-şi ochii.

Vizitatorul îşi deschise ochii.

Alcibiade îşi scutură capul, neîncrezător, dar probabil nu atât de mult ca până acum.

Alcibiade vru să obiecteze.

* * *

O parte din planul vizitatorului fusese deja pus în aplicare. Doi dintre oamenii săi stăteau de pază în faţa locuinţei, împreună cu ceea ce vizitatorul numise o replică a lui Alcibiade, învelită în pânză şi fixată în legături pe un dispozitiv ciudat. Fiecare bărbat avea câte o armură uşoară şi avea câte o suliţă lungă şi o sabie scurtă.

Alcibiade începu să le vorbească.

Vizitatorul îl întrerupse:

Alcibiade încuviinţă, apoi se apropie de giulgiul viu.

Alcibiade se trezi că-i tremură mâinile. Dezveli partea de sus a pânzei şi icni de spaimă. Se văzu pe sine însuşi dormind şi respirând.

Unul dintre bărbaţi spuse ceva într-o limbă pe care Alcibiade nu o cunoştea, gesticulă spre dreapta cu suliţa.

Vizitatorul privi în direcţia aceea, la fel ca Alcibiade.

Alcibiade dădu o ocheadă prin întuneric, ascuţindu-şi auzul.

Alcibiade nu era convins pe de-a-ntregul.

Alcibiade îi privi pe cei doi oameni înarmaţi.

Vizitatorul dădu din cap că nu.

Vizitatorul îl urmă iute, făcându-le semn celorlalţi să vină şi ei.

Cele două gărzi aduseră cu ei fiinţa înfăşurată în giulgiu. Alcibiade o privi din nou, dând din cap, sceptic—

Afară se auzi un zgomot pe care îl auziră cu toţii înăuntru.

Cei doi bărbaţi puseră mâna pe suliţe.

Se mai auzi un zgomot.

Cei doi bărbaţi deschiseră uşa şi atacară prin ea, scoţând sunete grave, guturale.

Alcibiade se duse să-şi ia sabia.

Veni o clipă mai târziu lângă uşă.

Urlete, strigăte şi bufnituri se izbiră în uşă.

Alcibiade dădu să iasă afară.

Vizitatorul îl opri, trăgându-l cu braţul său puternic de umăr.

Alcibiade se smulse violent din strânsoare şi ieşi pe uşă.

Opt spartani, răniţi în cel puţin de trei ori mai multe locuri, zăceau pe pământ afară.

Cei doi oameni ai vizitatorului îl priviră pe Alcibiade, încuviinţând. Nu avea nici unul vreo zgârietură, cât de mică.

* * *

Gărzile săpară gropi şi-i îngropară.

Alcibiade scutură din cap încet, cu tristeţe.

Alcibiade îşi dezveli dinţii.

Vizitatorul încuviinţă.

Alcibiade privi spre orizont, urmărind ivirea zorilor.

Alcibiade încuviinţă.

Vizitatorul gesticulă cu înţelegere.

Vizitatorul îl urmă însoţit de cele două gărzi cu suliţele lor.

Se auzi un zgomot în camera mai îndepărtată, unde dormise Alcibiade. Gărzile îndreptară suliţele, gata de atac.

Uşa se deschise—

Vizitatorul rosti în cele din urmă:

Alcibiade se uită la el. Surprins, vizitatorul rămăsese cu gura căscată.

Vizitatorul spuse ceva în limba pe care Alcibiade nu o înţelegea. Gărzile îşi coborâră suliţele.

Alcibiade îi zâmbi.

Ea dădu să răspundă.

Heron îl privi pe Alcibiade.

Heron se întoarse spre gărzi şi le vorbi din nou pe limba aceea de neînţeles pentru Alcibiade. Fostul discipol al lui Socrate privi cu coada ochiului spre Ampharete în timp ce vorbea Heron şi observă că ea înţelegea probabil ce se spunea, sau se prefăcea de minune că înţelege.

Gărzile ridicară fiinţa în giulgiu şi o purtară în dormitor. Se duseră cu toţii în urma lor. Scoaseră giulgiul de pe trupul care respira, dar care nu avea o conştiinţă proprie. Una dintre gărzi îi puse alături o sabie însângerată. Era probabil una din săbiile asasinilor de afară care fuseseră ucişi cu atâta dibăcie, gândi Alcibiade. După ce sabia fu pusă în mâna trupului fără conştiinţă, cele două gărzi îi aplicară lovituri de suliţă şi de sabie. Trupul încetă repede să respire.

Alcibiade urmărea totul stăpânit de o fascinaţie ciudată. Se întoarse spre Ampharete.

* * *

Grupul era gata să plece în timp ce soarele se ridicase pe cer şi-şi răspândea razele luminoase.

Alcibiade încuviinţă.

Alcibiade acceptă raţionamentul.

Ampharete li se alătură.

Alcibiade se uită la ea, zâmbi, apoi se uită la invenţia verticală cu roţi.

Ampharete strâmbă din nas.

Alcibiade râse.

Heron încuviinţă.

Începură toţi să meargă pe jos cu o gardă puţin mai în faţă şi cealaltă cu câţiva paşi în urma grupului lor.

După câteva minute, Heron se apropie de Ampharete. Alcibiade mergea alături de prima gardă.

Heron încuviinţă, deloc jenat.

Heron o privi.

Ampharete se încruntă.

Acum Heron zâmbi, fără să vrea, dând din cap.

Zâmbetul lui Heron se răci.

Zâmbetul lui Heron dispăru cu desăvârşire. Privea departe şi-şi mişca maxilarele în tăcere.

Heron spuse în şoaptă:

Ampharete dădu din cap.

Ampharete îl cântări din priviri pe Heron.

Heron tăcu.

Ampharete încuviinţă.

Ampharete expiră…

Heron zâmbi, istovit, dar provocator.

Alcibiade li se alătură.

Heron se duse spre garda din faţa lui, care se furişa cu paşi mari spre casă.

Garda se întoarse iute şi le făcu semn să-l urmeze.

* * *

Casa era mai mică decât cea în care se odihniseră Alcibiade şi Ampharete. Aceasta avea doar o vatră, o bucătărie, o curte interioară la primul nivel şi două dormitoare la cel de-al doilea. Chipul lui Alcibiade se învioră de satisfacţie.

Heron încuviinţă.

Ampharete se apropie, îi atinse chipul şi-l sărută pe buze.

Alcibiade o trase mai aproape de el şi aprofundă sărutul….

Apoi se întoarse şi se duse sus pe scări.

Cele două gărzi îşi reluară posturile de pază afară.

Ampharete şi Heron se aşezară la o măsuţă din bucătărie.

Ampharete sorbi.

Acesta sorbi.

Auziră strigăte şi bufnituri.

Una dintre gărzi intră, intrând brusc pe uşă cu spatele. Îşi înfipse sabia în vintrele unuia dintre atacatori. Alţi trei atacatori se repeziră la el. Mai veniră pe uşă doi atacatori care se îndreptară spre Heron şi Ampharete. Toţi atacatorii erau îmbrăcaţi fără noimă.

Heron, neînarmat, apucă o cană de vin şi o sparse pe faţa unui atacator. Atacatorul fu buimăcit pentru o clipă.

Heron răsturnă masa cu fundul în sus şi o aruncă spre al doilea atacator…

Garda lor, rănită şi plină de sânge, îl lichidă pe ultimul dintre cei trei atacatori şi se repezi spre cel buimăcit de lovitura cu cana de vin a lui Heron. Garda îşi înfipse cuţitul în gâtul expus al atacatorului şi tăie până la jugulară….

Heron şi Ampharete se aruncară cu cuţitele peste celălalt atacator. Garda lor care terminase cu primul atacator, se întoarse să-i ajute—

Uşa se deschise iar şi intrară încă cinci atacatori.

Garda îi spuse ceva lui Heron şi alergă spre atacatori. Îi omorî pe doi

dintre ei, dar primi o lovitură mortală printr-un ochi de la al treilea—

Alcibiade veni pe scări, gol şi cu sabia în mână.

Doi dintre noii atacatori trecuseră acum la Ampharete. O aruncară pe podea. Evită o lovitură de sabie.

Heron se ocupa de cel de-al cincilea.

Alcibiade scoase un urlet primar. Se aruncă peste ambii atacatori de pe Ampharete. Sabia lui lucră repede şi se înfigea adânc în fiecare dintre ei. Unul dintre ei reuşi să-l rănească la picior. Alcibiade se ridică, şchiopătând şi se duse să-i vină în ajutor lui Heron.

Inventatorul dădea o luptă disperată şi fără sorţi de izbândă. Cuţitul lui nu dovedea forţa musculară a atacatorului său şi nici arma acestuia. Alcibiade îl lovi pe atacatorul lui Heron în cap şi-şi băgă sabia în gura lui. Îl ajută pe Heron să se ridice în picioare, încercând cu greu să se şi sprijine pe propriul picior şchiopătând.

Ampharete, palidă, asudată, păşind şi ea nesigură, se apropie de ei. Alcibiade întoarse masa şi o poziţionă astfel încât să nu fie vizibilă din afara uşii şi-i aşeză pe Ampharete şi pe Heron. Luă două săbii de la atacatori şi le puse în mâini câte una la fiecare.

Luă o suliţă lungă de la garda căzută şi se îndreptă încet spre uşă. Se ghemui într-o parte şi ascultă. Apoi îşi mişcă capul spre tocul uşii şi privi afară.

Se întoarse la masă.

Heron oftă. Ampharete gemu şi-şi puse capul pe masă.

Alcibiade îi atinse umărul. Ea gemu din nou. Ţinea ochii închişi.

Alcibiade îi ridică blând o pleoapă.

Alcibiade reflectă.

* * *

Alcibiade îşi turnă nişte vin pe rană. Îşi bandajă piciorul cu o fâşie de pânză dintr-o haină pe care i-o dăduse Heron, apoi se îmbrăcă, cum putu mai bine, cu armura de la garda ucisă. Îşi puse pergamentul cu instrucţiuni aproape de piept.

Îl privi pe unul dintre atacatorii morţi.

Alcibiade o privi şi zâmbi. Ampharete îi zâmbi şi ea, apoi închise ochii şi-şi puse capul pe masă la loc.

Cei doi bărbaţi o purtară cu grijă pe Ampharete afară şi o puseră pe căruţa verticală. O fixară bine ca să nu alunece jos.

Alcibiade privi trupurile de pe jos.

* * *

Cei doi mergeau cât puteau de repede pe drum, Heron avea grijă de Ampharete, Alcibiade de suliţa cea lungă. Ampharete mai mormăia câte o vorbă sau mai multe, câte un nume, toate de neînţeles pentru Alcibiade.

Heron încuviinţă.

Alcibiade cugetă.

Heron reflectă.

Alcibiade încuviinţă.

Alcibiade zâmbi.

Heron încuviinţă, cu vigoare.

Alcibiade reflectă.

Heron încuviinţă.

Ampharete se foi.

Alcibiade îi ridică capul şi-i dădu apă.

* * *

Nu peste mult timp cei trei se apropiară de o corabie mică, ancorată pe afluentul râului. Lui Ampharete îi revenise culoarea în obraji şi forţa picioarelor.

Doi bărbaţi stăteau de pază şi vorbeau cu Heron când ajunseră şi Alcibiade cu Ampharete.

Aceasta dădu să răspundă, apoi ezită.

* * *

Una dintre gărzi duse invenţia pe roţi pe corabie. Heron îl urmă pentru a termina pregătirile de călătorie.

Cealaltă gardă stătea lângă Alcibiade şi Ampharete. Păstra o distanţă respectuoasă.

Alcibiade încuviinţă.

Se întoarse şi se frecă la ochi:

Îşi întoarse capul.

Alcibiade zâmbi, mâhnit.

O trase spre el şi o trase şi o sărută.

* * *

Călătoria spre Milet se desfăşură fără evenimente deosebite. De data aceasta toţi pasagerii— cu excepţia gărzilor — se putură odihni cu adevărat. Se dădură jos de pe corabia mică şi urcară pe o corabie mult mai mare care urma să traverseze Marea Egee cu destinaţia Pireu, portul Atenei.

Heron îşi reluă somnul; Alcibiade şi Ampharete îşi reluară conversaţia.

Ampharete dădu din cap semn că nu.

* * *

Trecură pe lângă Icaria, Mykonos, Delos. Alcibiade le numi pe fiecare, arătându-i-le lui Ampharete. Heron se trezi şi transmise unele observaţii şi modificări de navigaţie. Vorbea în latină cu gărzile lui, mai nota câte ceva pentru el însuşi, apoi se întorcea să doarmă.

Ampharete se uita fix la insule şi la mare. Luna era destul de luminoasă ca să le dea contur.

Alcibiade zâmbi cu nostalgie.

Alcibiade îşi întoarse capul şi privi spre nord.

Ampharete privi în direcţia insulei…

Alcibiade reflectă.

Ajunseră la Pireu în lumina pastelată a zorilor. Cerul şi marea păreau o singură găoace lăptoasă…

* * *

[Atena, 404 î. Hr.]

Heron ceru să acosteze într-un „loc destul de sigur — cum nu mai sunt decât puţine în zilele noastre”.

Alcibiade privi în jur, întunecat. Ampharete se scuză pentru câteva minute.

Alcibiade încuviinţă.

Heron îl privi.

Heron zâmbi subţire.

Alcibiade reflectă preţ de clipe lungi. Oftă.

Alcibiade încuviinţă.

Ampharete îşi făcu apariţia, ca la un semn.

* * *

Cei trei porniră la drum cu o gardă în faţă şi una în spate, pe lângă ceea ce mai rămăsese din zidurile lungi care străjuiseră drumul de la Pireu la Atena, până când fuseseră dărâmate de spartani.

Ampharete zâmbi. Se gândi că recunoştea referinţa. Bunicul ei avusese în bibliotecă o carte din secolul XIX, legată în pânză verzuie şi înscrisă cu litere aurii cu un titlu care semăna cu vorbele astea. Acolo i se trezise probabil pentru prima oară dragostea pentru cărţile vechi şi cum erau ele făcute. Şi undeva prin timpul acestei ciudate călătorii, ajunsese să-l cunoască pe unul din editorii lor, pe domnul Appleton.... Ce era mai nebunesc — faptul că întâlnise editorul, sau faptul că doar auzise titlul rostit de un inventator care murise de mii de ani? Ambele întâmplări erau nişte zăpăceli, fără nici o urmă de logică.... Şi totuşi se afla aici, privind cerul antic al Atenei şi era la fel ca toate cerurile din lume, la ivirea zorilor....

* * *

Gărzile intrară primele în casă, stătură acolo preţ de cinci minute, ieşiră şi o declarară sigură.

Alcibiade fu de acord cu acest ultim raţionament.

Ampharete ridică vocea, neliniştită.

Alcibiade ridică o sprânceană întrebător, în direcţia lui Heron.

Alcibiade zâmbi.

Heron şopti ceva gărzilor.

Alcibiade se încordă, aşteptându-se ca gărzile să-l ia cu forţa în casă.

Una dintre gărzi îşi scoase brusc sabia şi se întoarse spre tovarăşul său —

Doar reflexul grabnic al celeilalte gărzi îl salvă. Cele două gărzi se încleştară în luptă, lovindu-se cu pumnii şi cu săbiile.

Alcibiade privi cum se luptau gărzile. Rămase pe loc.

Acesta o ignoră şi-i vorbi lui Alcibiade.

Alcibiade reflectă preţ de o secundă şi apoi se duse, fără convingere, cu Ampharete şi cu Heron. Se gândi că garda credincioasă avea o şansă de cincizeci la sută de a-l învinge pe cel rău, oricare ar fi el şi orice ar fi însemnat bun sau rău în situaţia dată. Dar Ampharete avea dreptate că putea să stea lângă uşă înăuntru şi să se folosească de acest avantaj. Nu intenţiona absolut deloc să plece cu scaunul înainte de rezolvarea încleştării gărzilor.

* * *

Două scaune aşteptau în tăcere de strajă înăuntru lângă vatră.

Heron îi vorbi lui Alcibiade.

Ampharete încuviinţă încet, aprobându-l.

Alcibiade nu era de acord.

Alcibiade privi scaunele, apoi uşa, dar nu se mişcă.

Alcibiade tăcu, reflectând.

Alcibiade îi râse în faţă.

Ampharete vru să spună ceva.

Cele două gărzi năvăliră înăuntru, cât se poate de tefere şi cu armele în mână.

Alcibiade păşi calm între Ampharete şi gărzi, cu propria-i armă în mână.

Heron se îndreptă spre unul dintre scaune şi se aşeză. Le lătră nişte ordine gărzilor, incomprehensibile pentru Alcibiade.

Gărzile se apropiară prudent.

Ampharete scoase un cuţit mic dintre faldurile robei.

Gărzile mişcară iute şi se năpustiră asupra lui Alcibiade.

Ampharete era imobilizată pe jumătate. Dar mâna cu cuţitul îi era liberă. Gâtul uneia dintre gărzi era la îndemână. Îl înjunghie de mai multe ori.

Cealaltă gardă înjură în limba latină şi-şi aduse vârful armei spre chipul lui Ampharete

Alcibiade îl interceptă. Vârful armei îi zgârie umărul lui Ampharete. Alcibiade îşi scufundă propria sabie scurtă în trupul gărzii, înainte ca acesta să mai fie în stare să riposteze.

Ea făcu semn din cap că nu.

Alcibiade îi privi umărul.

Ampharete oftă şi privi scaunele.

Alcibiade îl privi pe Heron aşezat pe scaun. Bula transparentă apăruse deja şi tot scaunul părea să pâlpâie uşor.

Ampharete îl sărută pe Alcibiade, cu ochii înlăcrimaţi. Scoase un pergament subţire din veşmânt, i-l puse în mână şi se îndreptă fără tragere de inimă spre scaunul liber.

Alcibiade urmări cum apare bula transparentă şi începe să pâlpâie scaunul.

Apoi ieşi afară în aerul dimineţii ateniene. Privi cerul şi auzi un sunet ca al vinului care umple o cupă goală. Nu putu să-şi dea seama dacă sunetul venea din casă sau din inima lui.

Capitolul Şase

ANDROS Ştii ce se întâmplă cu trupul atunci când înghiţi cucută?

SOCRATE Omoară corpul. Ştiu asta, la fel cum o ştii şi tu. Acesta este motivul pentru care purtăm această conversaţie. Putem avea păreri diferite despre ce poate face cucuta, sau orice altă otravă sufletului. Cred, deşi recunosc că nu sunt sigur, că sufletul poate supravieţui oricărei substanţe aducătoare de moarte fizică.

ANDROS Mi-ar plăcea să discut cu tine ceea ce produce cucuta corpului fizic.

SOCRATE La ce bun o asemenea discuţie?

ANDROS Ştii, presupun, că moartea produsă de cucută este foarte dureroasă şi că durează foarte mult? Trei zile de convulsii. Trupul este sfâşiat de agonie. Faţa îţi devine atât de contorsionată încât cei mai apropiaţi discipoli nu te vor mai recunoaşte cu mult timp înainte de momentul morţii.

SOCRATE Da, cunosc toate acestea.

ANDROS Şi nu te tulbură? Iartă-mă că-ţi înşir asemenea amănunte groaznice , Socrate. Nu aş dori să fiu crud, să-ţi produc suferinţă acum — doar că doresc să te ajut să eviţi o durere şi mai mare şi inutilă mai târziu.

SOCRATE Nu-mi face plăcere suferinţa. După ce am hotărât să accept decizia greşită a maselor neştiutoare, nu am dorit să ajung să suport decizia pusă în aplicare într-un fel care-mi va produce atâta suferinţă. Şi nici nu am aşteptat şi nici nu aştept cu bucurie sosirea morţii. Dar o accept, din raţiunile pe care ţi le-am explicat. Şi dacă va sosi înfăşurată-n suferinţa zadarnică şi singurul mod prin care aş putea scăpa de suferinţă m-ar scăpa şi de moarte, atunci, din păcate, va trebui să accept şi suferinţa, deşi îmi închipui că nimeni nu e mai

nefericit decât mine că va trebui s-o îndur.

ANDROS Ai fi surprins să afli cât de mulţi oameni vor suferi pentru moartea ta, Socrate. Oameni care nu vor putea fi convinşi de raţionamentul tău. Oameni cum ar fi Criton, înainte de mine în noaptea care a trecut, îşi vor petrece zilele cu inima înnegurată şi sufletul mânios. Mânioşi pe atenienii care te-au condamnat la moarte. Furie şi dispreţ pentru cei a căror decizie tu spui că trebuie s-o respecţi şi doreşti să fie respectată de toţi. Şcolarii, tinerii care se mândresc cu cunoştinţele lor de etică, bătrânii care stau aşezaţi pe sub copaci, se vor ridica cu toţii s-o condamne.

SOCRATE Nu mă îndoiesc că tinerii vor fi mai hotărâţi s-o condamne decât bătrânii. Pari să ai mai puţin de jumătate din anii mei.

ANDROS Oare asta înseamnă că am mai puţin de jumătate din înţelepciunea ta?

SOCRATE Nu. dar poate însemna că iubeşti viaţa un pic mai mult decât mine şi din raţiuni mult mai diferite.

ANDROS Atunci nu eşti de acord cu Heraclit şi concepţia lui că bătrânii şi tinerii sunt la fel?

SOCRATE „Filozoful plângăcios”? Ieşirile lui sunt incitante, dar le lipseşte raţionamentul susţinut.

ANDROS Dar n-ar putea o judecată sau o concepţie să fie adevărată, chiar dacă nu se sprijină pe raţionamentul amănunţit sau pe dovezi?

SOCRATE Da, presupun că cineva care nu e versat în filozofie ar putea face o afirmaţie adevărată.

ANDROS Cunoşti observaţia lui Heraclit că un râu se schimbă mereu şi rămâne acelaşi?

SOCRATE Da, şi mă îndoiesc că orice cantitate de raţionamente sau de dovezi ar putea s-o dovedească sau s-o infirme. Are asta vreo legătură cu discuţia noastră privitoare la cucută sau la vârstele noastre diferite?

ANDROS Observaţia lui Heraclit despre râuri, aplicată timpului constituie baza cunoştinţelor care au făcut posibilă vizita mea aici la tine şi pe care ţi-am promis că ţi le voi explica.

SOCRATE M-ar interesa să aflu mai mult despre asemenea cunoştinţe.

ANDROS Dacă acceptăm că timpul este ca un râu şi găsim un oarecare merit în afirmaţia lui Heraclit că râul se schimbă mereu şi rămâne mereu acelaşi, atunci probabil că timpul se schimbă şi rămâne mereu acelaşi şi el. Departe în viitor oamenii vor descoperi cum să construiască dispozitive care folosesc această proprietate a timpului şi care le permit să călătorească din viitor în trecut, în trecut şi în viitor, de parcă ar fi cu toate acelaşi lucru…

[Atena, 404 î. Hr.]

Alcibiade puse jos manuscrisul şi-şi scărpină capul. Aceste cuvinte erau foarte asemănătoare cu cele din conversaţia lui cu Heron despre călătoria în timp pe când se grăbeau să ajungă la Râul Meandru. Poate că Heron era Andros, deşi era mai bătrân decât jumătate din vârsta lui Socrate? Alcibiade se mai mira şi de cuvintele mentorului său — în acelaşi timp, păreau şi nu păreau ale lui Socrate. Dar Alcibiade nu putea spune de ce. I se părea ciudat peste fire să citească vorbele mentorului său, în loc să le audă…

Alcibiade venise la Atena de o lună de la presupusa lui moarte. Se ferise de toţi cei pe care-i cunoştea şi mai ales de Socrate. Întâmplările acelei nopţi şi din ziua următoare fuseseră atât de incredibile, încât păreau doar un vis. Îi era recunoscător lui Ampharete că-i dăduse o copie a manuscrisului, fiindcă aceste vorbe pline de înţeles de pe pergamentul subţire reprezentau singura lui dovadă că ceea ce-şi amintea se întâmplase cu adevărat...

Dar ar fi trebuit să ştie oricum, îşi dădu el seama, chiar dacă nu avea nici o dovadă. Nici un vis, nici o amintire a unui vis, n-ar fi putut lăsa

o amprentă atât de adâncă în mintea lui....

Nu — luase cât se poate de în serios tot ce auzise şi ce aflase în seara şi în ziua aceea, şi ceea ce văzuse din nou de fiecare dată când citea manuscrisul. Mai ales tot ce privea călătoria în timp.

Se întorsese la casa aceea absolut deloc remarcabilă, aflată la jumătatea distanţei dintre Pireu şi Atena — deloc ieşită din comun la exterior, dar extraordinară dincolo de comprehensiune la interior — în mai multe rânduri. Avusese mereu grijă să se asigure că nu mai e nimeni prin preajmă. Dar mai ştia şi că puteau fi ochi ascunşi peste tot care să-i facă inutilă prudenţa lui extremă...

Acum se ridică şi se îndreptă spre uşă şi privi afară cât mai departe şi mai distinct fu în stare să perceapă. Era puţin după asfinţit şi cerul era tulburat. Nimic nu mai avea contur sau culoare. Îi era foame şi se pregăti să plece—

Auzi ceva — nu, simţi ceva — în spatele lui, în casă. Se întoarse. Aerul părea să se rotească aproape în sine însuşi, ca un curent slab care încearcă să scape de curentul mai puternic din jurul lui. Privi mai atent. Efectul devenea tot mai accentuat. Avea loc chiar deasupra locului unde se aflaseră scaunele...

Siguranţă ... Ampharete spusese ceva în acele ultime clipe, ceva ce recitase din nou şi din nou, întruna, ca un poem preţios, despre pericolele plecărilor şi sosirilor. Heron scrisese şi el despre ele în pergamentul pe care i-l pusese în mână în Frigia. Alcibiade ieşi din casă.

Acum se opri şi ascultă tot atât de atent pe cât privise mai înainte…I se păru că aude ceva înăuntru. Nu era un sunet umed, şuierat, ci sfârşitul unui pocnet, ce mai rămâne din strigarea unei păsări de mare, după ce pasărea zboară departe şi nu se mai vede...

Ascultă în continuare să audă mai mult. Îşi puse mâna pâlnie la ureche... Auzi paşi.

Intră din nou în casă cu mâna pe mânerul armei sale.

Un tânăr cu părul negru îi zâmbea.

Jonah încuviinţă.

Jonah se opri.

Alcibiade privi în jur prin cameră. Se uită fix la scaunul cu care probabil sosise Jonah. Îl ispitea. Dar unde să-l ducă? Spre noaptea morţii lui Socrate, aşa cum dorea Heron? Alcibiade ştia că avea nevoie de mai multe cunoştinţe înainte să călătorească spre acel eveniment neînsoţit…Acest tânăr putea fi o sursă de informaţii…Dar locul acesta nu mai părea sigur acum. Cine ştie cine mai putea să se materializeze din aer şi să apară cu scaunele acelea… Alcibiade încuviinţă în cele din urmă spre Jonah.

Jonah ieşi primul pe uşă. Alcibiade îl urmă cu mâna strânsă pe plăseaua sabiei.

* * *

Cei doi intrară într-un han sărăcăcios şi prin care sufla vântul din toate părţile ca să ia cina. Alcibiade nu se încredea într-atâta în Jonah încât să-l ducă la vreunul din locurile secrete în care trăise şi se ascunsese până acum.

Jonah muşcă din pâinea neagră şi uscată.

Alcibiade scutură din cap, apoi zâmbi şiret.

Alcibiade îl privi.

Jonah înghiţi pâinea şi sorbi puţin din supă.

Alcibiade îşi ridică mâna.

Alcibiade reflectă.

Jonah îşi puse bucata de pâine pe masă.

Alcibiade îşi încleştă pumnii mânios. Ridică glasul.

Alcibiade încercă să se calmeze. Reuşi în parte. Inspiră adânc.

Jonah scutură din cap cu tristeţe.

* * *

Alcibiade hotărî că avea suficientă încredere în Jonah ca să-i ofere adăpost într-una dintre multe sale ascunzători. Şi în fond, singurul

mod în care Alcibiade putea fi sigur că Jonah n-o să-l urmărească până la locuinţa lui în seara aceea era să-l omoare şi Alcibiade nu-l bănuia şi nici nu-l antipatiza într-atât pe Jonah ca să treacă la fapte.

Alcibiade nu încercă să-l seducă pe Jonah, deşi îl găsea destul de atrăgător şi era aproape sigur că Jonah ar fi fost interesat. Situaţia lui Alcibiade era oricum foarte complicată — şi nu dorea să rişte, adăugând şi sex în acest mic haos. Sau poate doar începuse să îmbătrânească…

De dimineaţă cei doi începură să pună la punct o strategie temporală.

Alcibiade nu-l contrazise.

* * *

Alcibiade şi Jonah măsurau cu pasul încăperea mică în lung şi-n lat.

Jonah închise ochii, de parcă dorea să vadă mai clar în trecut.

Jonah încuviinţă şi nu mai spuse nimic. Apoi:

Alcibiade simţi cum îl inundă trăiri contradictorii.

Alcibiade reflectă.

Alcibiade se îndreptă spre uşă, o deschise şi trase o ocheadă la dimineaţa târzie de afară.

Alcibiade dădu încet din cap uluit de ce auzea.

Jonah continuă.

Alcibiade îl privi pe Jonah.

Alcibiade privi cerul buimăcit.

Alcibiade privi cerul din nou.

* * *

Cei doi se îndreptară iute înapoi spre casa în care se afla scaunul.

Alcibiade încuviinţă.

Jonah începu să spună ceva.

Alcibiade îl îmbrăţişă. Era o îmbrăţişare stranie, hibridă, născută din amestecul de simţăminte pe care le avea Alcibiade care împărtăşea aceeaşi soartă, asupra căreia nu aveau nici o putere, cu Jonah, de care simţea acum ataşat, deşi rămânea şi prudent faţă de cineva pe care abia îl cunoscuse şi mai era şi mânios că Jonah o manipula cumva pe Ampharete şi prin urmare şi pe Alcibiade însuşi....

Prin vocea lui vorbea însăşi bănuiala.

Alcibiade îşi scutură capul, dar slăbi strânsoarea.

Jonah zâmbi uşor, enigmatic.

Alcibiade oftă, zâmbi, şi-i dădu drumul lui Jonah.

* * *

Alcibiade îşi schimbă stilul de viaţă puţin în lunile ce urmară. Riscă să-i caute pe mai mulţi dintre prietenii apropiaţi, pe aceia în care avea încredere. Încrederea lui în ei s-a dovedit folositoare. Împreună cu ei a reuşit să-i dea jos de la putere pe detestaţii Treizeci.

Auzi vestea într-o zi pe la asfinţit, lângă o tarabă cu fructe din piaţă.

Prietenul său râse şi scuipă pe jos.

Prietenul său încuviinţă, şi plecă.

Alcibiade muşcă dintr-o smochină dulce şi examină cerul care pălea. Prin urmare reuşise să scape Atena de cei Treizeci şi să restaureze democraţia — adevărata democraţie, dacă se putea încrede în spusele lui Heron, ale lui Ampharete şi ale lui Jonah, care îl va condamna la moarte pe mentorul său Socrate.

Era greu de crezut, dar Alcibiade începea să creadă acest lucru.

Şi totuşi mai avea de reflectat şi la alte lucruri. Trebuia oare să-i caute pe duşmanii lui Socrate, aceia din perioada democraţiei, care au strâns rândurile împotriva lui şi să-i omoare? La asta îl îndemna instinctul său — să-i omoare pe asasinii care-şi puseseră acum o haină

democratică. Să-i zdrobească ca pe nişte viermi în tină. Dar dacă făcea asta, nu cumva vor apărea alţi duşmani şi-l vor nimici pe Socrate pentru a se asigura că-şi va împlini soarta aşa cum i-o hotărâseră? Dar care era de fapt soarta hotărâtă a lui Socrate — a lui Alcibiade, al oricărei fiinţe omeneşti — şi cine sau ce o hotăra? Într-o lume în care călătoria prin timp putea să comute moartea, soarta părea lipsită de forţa ei definitorie. Şi dacă Alcibiade i-ar fi zdrobit pe acei demagogi care urmau să stârnească duşmănia împotriva lui Socrate, ar fi putut înlătura cauza pentru care Ampharete se întorsese aici de la bun început, motivul însuşi pentru care Heron îl salvase — pentru a contribui la salvarea lui Socrate, pentru a-l convinge să accepte oferta lui Andros, după ce Socrate ar fi fost acuzat şi condamnat la moarte. Dacă nu avea loc nici un proces, atunci toate acestea nu ar mai avea loc…şi nimeni nu l-ar mai salva pe Alcibiade de primul val de asasini.

I se părea că nu avea nici o alternativă în afară de a lăsa lucrurile în voia soartei — dacă nu în voia naturală a soartei, măcar în cea pe care o ajutase să fie pusă în mişcare. Fusese mereu de acord cu Pitagora asupra supremaţiei şi independenţei sufletului omenesc. Dar se părea că sufletul cel liber îşi găsise naşul în labirintul călătoriei în timp.

* * *

Aerul era mai sărat ca de obicei azi, la şase luni după ce Jonah, călătorul, îşi luase rămas bun. Alcibiade inspiră adânc în timp ce se ducea spre piaţa din Atena. Ştia prea bine că nu era o idee bună să fie într-un loc atât de public, ziua în amiaza mare — chiar dacă cei Treizeci fuseseră înlăturaţi de la putere. Îşi aminti discuţiile lui cu Heron, la care se gândea deseori. Alcibiade era un om mort, din punctul de vedere al istoriei. Morţii erau obligaţi să păşească cu mare grijă în lumea inundată de razele soarelui.

Dar astăzi Alcibiade dorea să iasă la aer, să fie printre oameni. Va încerca să rămână cât mai anonim în mulţime. Provocarea îl incita.

Îşi închise ochii în timp ce păşea şi respiră aerul proaspăt. Se simţea de parcă ar fi călătorit pe mare sau ar fi inspirat parfumul Afroditei sau al lui Ampharete....

Ajunse la piaţă — agora Atenei. Ca întotdeauna, locul era plin de oameni de toate formele şi staturile. Alcibiade zâmbi. Întotdeauna se simţea bine aici. Din fericire, nu văzu nici un chip cunoscut.

Avu chef de smochine şi se îndreptă spre o tarabă mică. Cumpără patru, cu bani pe care îi primise de la prieteni, de când se întorsese la Atena. Trecu mai departe, mai pe furiş. Se sprijini de un perete şi muşcă din fructul lipicios. Exploră pulpa dulce cu limba, îi plimbă dinţii peste ea, apoi înghiţi întreaga smochină. Făcu asta de patru ori, cu ochii închişi şi cu aroma picantă din nări. De fiecare dată, se gândea la ea....

Alcibiade îşi deschise ochii şi dădu să iasă din piaţă şi să se îndrepte spre unul dintre locurile lui secrete de pe drum.

Văzu în depărtare doi bărbaţi care veneau încet spre el. Erau doi tineri, nu mult mai mari decât băieţandrii.

Alcibiade îi privi cu coada ochiului. Când îşi dădu seama cine erau, se întoarse, gândindu-se ce ar putea face ca să nu fie observat.

Unul dintre cei doi era Platon.

* * *

Gândurile lui Alcibiade se învolburară asemenea spumei valurilor în furtună. Uite-l pe Platon — responsabil pentru ce va şti lumea mai târziu despre Socrate, din câte îi spuseseră lui Alcibiade informatorii săi din viitor. Vor supravieţui doar relatările lui Xenofon şi ale lui Aristofan, dar nimic din vreo altă sursă, din câte cunoştea Alcibiade. Şi iată cum iubitorul acela de cai şi un dramaturg vor contribui sumar la cunoştinţele lumii despre Socrate. Şi va fi din vina lui Platon, sicofantul!

Alcibiade putea curma toate acestea, în acea clipă. L-ar putea omorî pe Platon şi majoritatea dialogurilor lui blestemate ar rămâne nescrise…

Auzi ogarii paradoxului cum hămăie într-un ungher al creierului său….Fără Platon ca un soi de Homer al lui Socrate, cine ar mai şti despre Socrate în viitor? Cui i-ar mai păsa îndeajuns încât să dorească să-l salveze de la moarte? Xenofon şi Aristofan ar fi de ajuns?

Oare doar ei doi ar fi de ajuns să-l facă pe Heron să plece la drum spre dormitorul lui Alcibiade din Frigia în noaptea aceea?

Sigur, mai era o modalitate prin care să-l împiedice pe Platon să aibă ultimul cuvânt despre Socrate. Dacă Socrate trăia, atunci relatările lui

Platon ar juca un rol cu totul diferit…. Poate că Alcibiade ar putea reuşi să-l convingă pe Socrate să-şi pună unele dintre gândurile sale pe hârtie. În fond, mentorul lui nu era analfabet, deşi Alcibiade îl auzise de nenumărate ori cum spunea că nu-i place scrisul şi că nu aducea nimic bun lumii….

Cât despre Platon, omorârea lui nu era singura modalitate prin care putea să-l ţină în frâu. Sigur, era o acţiune grosolană, chiar şi fără paradoxurile timpului. Existau metode mai bune, care ar fi putut chiar să-l transforme pe acest băieţandru într-un aliat...

Alcibiade păşi într-un con de umbră ca să nu-l vadă Platon. Platon şi prietenul său trecură pe lângă el, nevăzând privirea ucigaşă care-i ţintuia din apropiere. Alcibiade se cutremură, uluit - a câta oară - de cleştii călătoriei în timp. Avea oare posibilitatea să facă ceva acum, sau era împins de la spate, ineluctabil, de Ampharete şi de Heron în închisoarea care-l ţinea prins pe Socrate?

Singura lui consolare, când se gândea la Ampharete, la Heron şi la Jonah, era că nici ei nu păreau să aibă de ales.

* * *

În lunile care urmară, Alcibiade nu pierdu timpul. Dacă chiar trebuia să se afle lângă Socrate în clipele în care mentorul său se găsea la cea mai rea vreme de necaz, trebuia să fie cu adevărat puternic. Nu se putea baza pe misteriosul Andros, pe invizibilul Thomas şi nici măcar pe Jonah. Chiar dacă o forţă din univers, creată în parte de o minte umană, l-ar fi obligat să-l salveze pe Socrate şi poate şi pe Ampharete, Alcibiade va continua să se bazeze pe el însuşi şi pe ce putea aduce la închisoarea aceea.

Începu, pe nesimţite, să recruteze o cohortă redusă numeric, dar fatală. O majoritate scăzută, de 500 de oameni îl condamnase pe Socrate la moarte, din spusele lui Jonah, dar ci care îl vor păzi aveau să fie mult mai puţini. O duzină de oameni bine înarmaţi şi instruiţi ar fi în stare să-l ducă pe Socrate la adăpost, indiferent de ce va vrea el.

Alcibiade ştia că existau mulţi oameni rămaşi fără slujbe în urma restaurării democraţiei ateniene — o simplă clică la putere, deşi era preferabilă aroganţilor Treizeci. Cu ajutorul şomerilor, Alcibiade — care fusese odată general şi fusese întotdeauna un conducător ce inspira devotament — îşi construi o trupă mică, dar credincioasă…

La casa ce adăpostea scaunul, Alcibiade se ducea din ce în ce mai rar. Mecanica şi paradoxurile călătoriei în timp pierdeau din importanţă, preocuparea dureroasă fusese înăbuşită, iar el se concentra asupra chestiunilor practice de zi cu zi….

Până în ziua în care o văzu pe Ampharete mergând prin agora.

* * *

Ampharete zâmbi.

* * *

Se opriră cu mult înainte să ajungă la Pireu, pe un afloriment de piatră, înconjurat de iarbă verde şi moale.

Alcibiade o duse lângă mare. Mai fusese pe aici cu zeci de ani în urmă. Nisipul părea să nu fi fost atins decât de vânt şi de apă.

O ridică înlănţuind-o cu braţele, ea se sprijinea în palmele lui şi-şi prinse picioarele în jurul mijlocului său. Privi cerul peste mare, un albastru intens peste un alt albastru intens, apoi închise ochii la toate acestea şi la orice nu era Ampharete...

Alcibiade se întoarse în sus şi privi cerul albastru şi limpede.

Ampharete îţi puse mâna pe pieptul lui.

Ea îşi ridică capul.

Alcibiade îi trecu mâna prin păr.

Alcibiade râse.

Ampharete se ridică în capul oaselor şi se uită drept în ochii lui Alcibiade.

Alcibiade o trase aproape, îi întoarse faţa spre el şi o sărută pe frunte.

Ea îi atinse pieptul.

Ampharete îşi plimbă buzele pe pieptul lui Alcibiade, prinzându-i faţa cu mâna.

Alcibiade încuviinţă.

* * *

Cei doi petrecuseră trei zile împreună. Alcibiade se deşteptă în a patra dimineaţă şi o găsi pe Ampharete măsurând curtea interioară a adăpostului lor în lung şi-n lat. Un pui de câine Molossian aţipise într-un colţ.

Ampharete îi zâmbi lui Alcibiade.

Puse dispozitivul în mâna lui Alcibiade.

Alcibiade apăsă pe imagine. Spuse „polis”. Dispozitivul spuse: „oraş”.

Alcibiade privi dispozitivul şi-l puse pe piept.

Ampharete tăcu.

Alcibiade dădu încet din cap.

Ampharete vorbi.

Ampharete dădu să răspundă şi se opri.

Ampharete puse mâna pe Alcibiade ca să-l oprească din vorbit şi ieşi din locuinţă.

Alcibiade nu era sigur dacă ea ştia cum să ajungă la scaun din locul ăsta—

Ampharete năvăli pe uşă înapoi. Faţa îi era brăzdată de lacrimi. Îl înlănţui cu braţele şi-l sărută pe buze de mai multe ori pe Alcibiade.

* * *

Într-o zi, Alcibiade realiză că trecuse exact un an; era aniversarea „morţii” sale. O zi rece. Din cer picura o ploaie urâtă.

Ampharete aţipise. Alcibiade o privi, gândindu-se: eşti cel mai strălucitor lucru din lume azi.

Porni fără tragere de inimă spre casa cu scaunul. Se simţea atras de ea

de ziua acestei ciudate aniversări care îi amintea de fapt de ziua când începuse să-şi trăiască viaţa salvată. Locuinţa părea mai dărăpănată decât de obicei. Foarte bine, asta era cea mai bună protecţie împotriva intruşilor....

Dar, apropiindu-se de uşă, auzi mişcare înăuntru.

Se trase înapoi, înfiorându-se, aşteptând să se oprească zgomotul. Venea cineva cu scaunul. Jonah, Heron, cine să fie?

Nu mai auzi nimic. Doar vuietul din urechi.

Perfect. Dacă nu se mai auzea nimic, era bine. Însemna că putea să intre.

Deschise uşa.

Pe scaun era cineva.

Socrate…

Capitolul Şapte

[New York City, 2042 d. Hr.]

Thomas O'Leary se îndreptă spre William Henry Appleton în faţa Clubului Millennium din Manhattan. Era pe la mijlocul secolului XXI şi ploua cu găleata, o ploaie rece ca gheaţa de aprilie.

Thomas îşi scutură apa de pe umbrela golf, parţial distrusă.

Appleton chicoti.

Thomas mormăi ceva, încuviinţând şi împinse uşa.

Domnul Bertram, unul dintre bibliotecarii Clubului, tocmai ieşea, trecând prin vestibul.

Bertram încuviinţă, vorbind încet:

Bertram îi aruncă o privire fioroasă lui Appleton, dar hotărî să-i acorde prezumţia de nevinovăţie.

Thomas zâmbi scurt şi încuviinţă. Bertram plecă.

Cei doi bărbaţi urcară treptele scării acoperite cu covor ce ducea la sala de mese elegantă, în stil victorian.

* * *

Thomas dădu din mână dezaprobator.

Sau s-a întâmplat într-un mod lipsit de impact, şi în cazul acesta ne-am pierdut vremea şi nu este cazul să ne bucurăm de acest lucru.

Thomas se încruntă.

Thomas oftă.

Thomas tresări, apoi zâmbi uşor.

Appleton îşi puse lingura jos.

Appleton dădu din cap.

* * *

Appleton privi afară prin hubloul mijlocului de transport hipersonic. Nu erau prea multe de văzut, dar îi plăcea oricum să se uite.

Thomas cercetă dialogul. Avea multe de văzut şi-i plăcea, dar îi şi displăcea.

Appleton îşi mută cu greutate privirea, de la imaginea înceţoşată de afară şi se uită la Thomas şi la dialog.

Thomas încuviinţă.

Se auzi anunţul de aterizare în şase versiuni mângâietoare.

* * *

[Atena, 2042 d. Hr.]

HST-ul lin şi precis, ca o agrafă care se aşează pe un magnet, pe pista de aterizare de la Atena Realport.

Appleton se strâmbă dispreţuitor.

Luară un amfitaxi care mergea şi pe mare şi pe pământ până la casa cu scaune, aflată la mijlocul drumului dintre Pireu şi Atena. Casa fusese folosită în mai multe scopuri de-a lungul mileniilor şi nu cu mult timp în urmă fusese bordel. Acum era un restaurant de nivel mediu. Scaunele, atunci când erau acolo, se aflau lângă pereţii unei camere private din spate.

Thomas şi Appleton intrară. Le trebuiră câteva momente să se obişnuiască cu întunericul.

La bar era un bărbat cu spatele spre uşă. Se întoarse, salutându-i.

Appleton îl privi chiorâş.

Bărbatul de la bar îl privi şi el chiorâş.

Thomas mormăi.

* * *

Cei trei sorbeau uzo la o masă.

Thomas zâmbi acru.

Acesta zâmbi.

Thomas oftă.

Thomas pufni batjocoritor.

Cei doi se fixară cu privirea...

Thomas se foi enervat pe scaun şi bău restul de uzo din pahar.

Thomas făcu semn din cap că nu.

Heron îi dădu pe gât restul de uzo, îşi linse buzele şi-l privi pe Appleton, care-şi termina şi el băutura.

Appleton încuviinţă.

* * *

Uşa camerei private se deschise imediat sub palma lui Heron.

Appleton icni uluit. Era mereu prins cu garda jos în faţa miracolelor cotidiene ale acestui timp aflat la un secol şi jumătate distanţă după al lui.

Ceea ce văzu înăuntru, pe unul dintre cele trei scaune de lângă perete, era dincolo de orice închipuire.

Thomas se încruntă.

Appleton se cutremură.

Heron se întoarse spre el.

Appleton se nelinişti.

Appleton tăcu.

Heron dădu din cap cu tristeţe.

Heron se făcu că nu aude nimic.

Ochii lui Thomas se îngustară.

Heron vru să spună ceva.

Appleton îl prinse de umăr pe Heron.

Heron îi dădu cu grijă mâna la o parte şi-l privi pe victorianul târziu.

Appleton înjură cu putere şi se mişcă rapid. Sări într-unul dintre scaune şi tastă rapid simbolurile de plecare. Mormăi către sine: „Sper că scaunele astea funcţionează la fel cu cele de la Londra şi de la New York…" Se formă bula transparentă licărind şi anunţând plecarea iminentă în timp.

Heron îl trase pe Thomas în camera cealaltă.

* * *

După câteva minute cei doi reveniră tăcuţi şi cutremuraţi în camera privată.

Lângă perete mai era doar unul dintre cele trei scaune. Era gol.

Thomas oftă din greu.

Heron scoase un sunet dispreţuitor.

Heron se întoarse spre el, cu buza arcuită.

Thomas strânse pumnul, îl ridică puţin ... apoi se îndepărtă de Heron şi se apropie iar de el.

Thomas încuviinţă.

Heron privi singurul scaun.

* * *

Clonele sosiră mai repede decât se aşteptau. Doi bărbaţi sprijiniră delicat trupul adormit de perete lângă scaun şi ieşiră fără să scoată un cuvânt.

Heron şi Thomas nu-şi vorbiseră nici ei între timp. Se scufundaseră amândoi în lumea telefoniei şi a meditaţiei.

Acum Heron tresări.

Thomas reflectă.

Heron îl privi.

Thomas încuviinţă.

Thomas se folosi de efectul surprizei, se întoarse şi-l prinse pe Heron. Îşi apăsă braţul pe beregata lui Heron şi-l împinse la perete. Îşi adună toate forţele, care erau considerabile încă pentru vârsta lui, fie şi pentru scurt timp.

Thomas încuviinţă mârâind fără tragere de inimă.

Heron reuşi să se mai elibereze de braţul lui Thomas. Vocea îi revenise.

Thomas îi dădu drumul lui Heron şi se dădu înapoi.

Heron se gândi o clipă şi decise să nu se folosească de cuţitul pe care-l avea în buzunar. Voise să pună mâna pe el cât fusese prins la strânsoare. Acum ar fi putut să-l folosească.

* * *

Lui Heron îi trebuiră doar câteva minute ca să regleze scaunul aşa ca să ajungă exact în seara când venea Criton — şi Andros — să-l viziteze pe Socrate în celula lui din închisoare.

Thomas se plimba prin cameră.

Cei doi intrară în zona publică a restaurantului care era încă pustie în după amiaza târzie.

Doi bărbaţi intrară pe uşă — aceiaşi care aduseseră a doua clonă. Îl prinseră de umeri pe Thomas care nu mai putea mişca. Erau mai tineri şi mai puternici decât Heron. Singurul care fusese surprins de apariţia

lor fusese Thomas.

Heron încuviinţă.

Thomas se luptă puţin, dar îşi dădu seama că e mai bine să-şi păstreze energia pentru mai târziu.

Bărbaţii încuviinţară şi-l escortară pe Thomas afară.

Heron îşi turnă încă un pahar de uzo, bându-l tacticos în timp ce-şi considera opţiunile.

Dădu un telefon.

Heron îşi puse telefonul în buzunar şi sorbi din uzo. Călătoria asta prin timp era ca un cerc uimitor….

Ampharete îl atrăsese în toată povestea asta, atunci la Alexandria.... Acum se asigura că este şi ea atrasă cu ajutorul absolut necesar al lui Thomas.... Heron se întrebă cine se mai zbătea vârtos pe spirală...

* * *

Thomas nu reuşi să comunice cu escorta lui decât când ajunseră pe barca ce-i aştepta la Pireu. Nu era nici măcar sigur ce limbă vorbeau — nu recunoscuse limba în care li se adresase Heron. Suna antică. Thomas speră că erau poligloţi. Încercă engleza, latina şi greaca, modernă şi veche….

Unul dintre ei îşi puse mâna pe scanner-ul de lângă comenzile electronice. Barca prinse viaţă şi o porni în curând la drum, ieşind din port….

Siluetele cu glugi îl ignorară.

* * *

Romanii era într-adevăr înotători excelenţi şi Thomas era şi el aproape tot atât de bun. Dar şi mai important era că unul dintre ei avea un dispozitiv gonflabil în veşmânt care i-a ajutat pe toţi trei să ajungă uşor la o insulă din apropiere care era dedicată turismului. Numele insulei era Andros. Nu trecu mult şi auziră de la un localnic de

explozia unei bărci la şapte mile distanţă pe mare…

Thomas gesticulă spre cer.

Luară un feribot ruginit spre Atena Realport. Din fericire, conexiunea digitală a feribotului funcţiona perfect. Thomas plăti călătoria, rezolvă problema actelor de identitate şi rezervă şi trei bilete pe următorul HST la Londra, doar prin apăsarea palmei sale. Când veni timpul să plătească Thomas îşi dădu seama că şi cel mai uzat dispozitiv reuşea să funcţioneze oriunde în timp şi în spaţiu. Plăti şi pentru nişte costume cod vestimentar business informal pentru toţi trei la un chioşc cu haine din Realport.

Se urcară în avion fără probleme. Thomas le dădu să bea nişte tărie celor doi romani şi aceştia îşi petrecură scurtul zbor râzând sau trăgând un pui de somn. Thomas privea pe hublou când se putea.

Aterizară la Blair Annex.

Uşierul de peste o sută douăzeci de ani îi aştepta.

Thomas încuviinţă spre Herbert, apoi le făcu semn romanilor să-l urmeze sus pe scări. Îl contactară pe Gleason care era îmbrăcat în obişnuita sa vestă în romburi şi în pantalonii de tweed la biroul său de bibliotecar.

Thomas, în ce-l privea, se simţi uşurat că Gleason reacţionase astfel. Thomas ştia că dacă erau mai puţin de trei scaune la capătul de jos al scărilor, Gleason i-ar fi spus deja acest lucru.

Bibliotecarul conduse grupul în celălalt capăt al încăperii la uşa cu tastatura nouă şi modernă. Thomas pricepu semnificaţia clipei: Heron proiectase scaunele şi toate facilităţile de la cluburile din Londra şi de la New York. Dacă ar fi bănuit că Thomas supravieţuise după explozia bărcii din Marea Egee, Heron ar fi putu schimba codurile tastaturilor şi ale autorizărilor cu amprentă palmară printr-un soi de comandă de la distanţă secretă sau poate a instruit pe altcineva (pe Gleason, de ce nu? Thomas n-avea de unde să ştie) să facă asta. Sigur, intrarea lui Thomas acum în camera cu scaunele putea foarte bine să-i transmită un semnal lui Heron că Thomas este în viaţă. Dar nu avea de ales şi trebuia să intre, dacă putea, şi să folosească scaunele.

Thomas tastă codul său de intrare cu palma apăsată pe scanner. Uşa se deschise.

Cei trei coborâră scările, pătrunzând în luminile calde ce curgeau în

jos. Erau patru scaune. Excelent, îşi zise Thomas — mai multe decât se aştepta. Aşeză pe fiecare roman pe câte un scaun, setă comenzile şi le explică în limba latină:

Tony Roma încuviinţă.

Tony încuviinţă din nou.

* * *

[Londra, 2042 d.Hr.]

Gleason îl aştepta pe Thomas la nivelul bibliotecii.

Thomas reflectă.

* * *

Thomas îşi mâncă sandvişul şi-l dădu pe gât cu un pahar de bere lager cu lămâie verde destul de bun, în timp ce aştepta îmbarcarea la bordul avionului în sala de aşteptarea a aeroportului.

Era acum seara târziu în New York City — exact momentul, dacă Thomas îşi imagina corect, când Sierra descoperea în ziarul Athenian Global Village că barca lui fusese dată dispărută. Putea curma acum distorsiunile acestui şarpe temporal, sunând-o pe Sierra .... Dar oare chiar se va opri?

Putea fi sigur de consecinţele unui asemenea apel telefonic?

Problema cu apelul telefonic era că nu putea controla situaţia, nu avea o şansă reală să influenţeze acţiunile Sierrei de la distanţă, dacă ce i-ar fi spus nu era suficient. Ea ar fi putut să-i închidă telefonul şi să păşească oricum în bucla invizibilă care o atrăsese, aducând-o în situaţia asta — în bucla temporală pe care o crease el însuşi…Nu, şansa lui cea mai bună de a schimba lucrurile era să poată să fie faţă în faţă cu ea, să stea de vorbă în aceeaşi cameră…

Presupunând că ar fi dorit cu adevărat să schimbe lucrurile. Bineînţeles că nu dorea ca Sierra să moară sub numele de Hipatia sau sub orice alt nume — nu voia nici ca Hipatia să moară ca Hipatia, la

urma urmei. Dar oribila moarte a Hipatiei făcea parte din istorie. Şi Thomas ştia că nu e Heron. Thomas fusese atras în planul acesta pentru a-l salva pe Socrate, dar nu avea nici o intenţie să meşterească în fiinţa creaţiei şi să alerge să salveze fiecare om bun care fusese ucis… oricât de mult ar fi dorit-o. Nu, fiindcă înţelegea pericolele pe care le presupunea asta...

Dar cu Sierra lucrurile stăteau altfel. Era obligat s-o protejeze acum în orice mod posibil. La naiba cu orice imperativ moral! Problema era cum s-o protejeze fără să pună în pericol ceea ce realizase ea, ceea ce urma să realizeze…

Şi dacă Sierra nu era Hipatia, în fond? Chiar voia să rişte să şteargă tot ce împliniseră Sierra şi Ampharete…Poate că mai putea face ceva în loc s-o împiedice pe Sierra să moară sub numele de Hipatia …poate că mai exista ceva în fluxul temporal ulterior, altceva decât să trebuiască s-o editeze pe Sierra ca s-o scape de toate astea încă de la bun început?

Şi totuşi… putea rămâne aici la Londra. Putea vorbi cu Appleton, putea să-l convingă să nu-i trimită pe Sierra şi pe Max în trecut la Londinium atunci la început .... Putea interveni pe lângă Sierra şi chiar pe lângă Max. Oftă. Îl durea îngrozitor moartea lui Max. Dar - nu, nu îndrăznea să facă nimic care ar împiedica prima întâlnire a Sierrei cu Heron de la Alexandria din anul 150 d. Hr. Vizita aceea îl atrăsese pe Heron în planul lui.

Oricât de periculos ar fi fost Heron, era absolut crucial pentru toate care urmau să se întâmple.

O voce delicată, dar pătrunzătoare anunţă îmbarcarea pentru zborul său.

Se îndreptă spre poarta de îmbarcare, realizând cât de puţin control real avea asupra acţiunilor altora, şi ale lui însuşi. O voce stranie din mintea lui îi spunea: dacă avionul în care mă urc acum se prăbuşeşte şi nu mai ajunge la New York, atunci ar fi şi aceasta o soluţie pentru rezolvarea acestei situaţii ....

* * *

Thomas nu reuşi să se odihnească în timpul zborului. Îşi trecu degetele pe braţele tapisate cu un material mătăsos ale scaunului şi sondă curenţii istoriei. Îşi aduse aminte de prima lui întâlnire cu Sierra, de

prima oară când discutaseră... Îi păru că trecuse atât de multă vreme, fusese într-o altă viaţă...

Avionul ateriză la timp şi fără incidente. Era trecut de miezul nopţii ora locală, marţi dimineaţă.

Oare Sierra se culcase? Aflase încă de pe acum de barca dată dispărută. Ea şi cu Max vor zbura la Londra astăzi. Appleton era deja la Londra. Dar va fi aici la New York, probabil la Clubul Millennium, în câteva zile. Thomas reflectă. Sierra, Max, Appleton ... nici unul dintre ei nu-l văzuse în perioada asta de timp precisă, din câte ştia. Trebuia să fie extrem de atent şi să se asigure că nimeni n-o să-l vadă dacă nu dorea să se întâmple acel lucru. O întâlnire neaşteptată cu oricare dintre ei putea dezlănţui haosul…

Păşi pe pietrele de pavaj ale drumului proaspăt amenajat care ducea la staţia de taxiuri. Pietrele cu care era pavat cursul misiunii lui erau ca nişte coji de ouă. Nu-şi permitea să rateze nici un singur pas… Se opri brusc şi o luă în direcţie inversă.

Nu putea risca să se ducă la apartament în seara asta. Cel mai sigur era să-şi petreacă noaptea la hotelul de la aeroport.

Se va trezi de dimineaţă şi va da o raită la Clubul Millennium.

* * *

[New York City, 2042 d.Hr.]

Ceasul deşteptător nu-l iertă. Înjură, deşi ştia, aşa încă adormit cum era, că-l pusese să sune la 6:45 am. Se condamnase cu bună ştiinţă la un somn scurt de cinci ore…

Îşi luă repede micul dejun la cafenea. Se întreba adesea cum reuşea stomacul lui să se adapteze la mâncărurile atât de diferite din locurile şi timpurile pe care le străbătea. Ei bine, de data asta era vorba doar despre locurile diferite care se implicaseră în digestia sa — uzo la Atena, raţa de la Londra şi ouăle ochiuri moi prăjite pe ambele părţi de la New York City, toate în anul 2042.

Da, era uşor să prepari ochiuri moi prăjite pe ambele părţi[19]. Simţea în mod pregnant că ochiurile erau singurul lucru „uşor” de făcut în zilele ce veneau…

Noul său telefon sună din cămaşă, de parcă l-ar fi aprobat. Îşi cumpărase telefonul la Blair. Cel vechi se scufundase probabil sub valurile azurii ale Mării Egee.

Era Charles:

* * *

Thomas luă un taxi şi se duse la Clubul Millennium. Cu puţin noroc ar putea ajunge în Manhattan cu puţin înainte de ora de vârf a dimineţii. Alegerea momentului — sau măcar acestei părţi mici de timp — era perfectă: Clubul nu se deschidea până la orele 9:00 am. Asta le dădea posibilitatea lui şi lui Charles să se ducă sus şi să vadă cine era în încăperea cu scaunele fără să dea nas în nas cu cineva de la parter. Spera doar ca Sierra şi însoţitorul ei să mai fie încă acolo. Nu avea cum să-i ţină acolo. Nu putea să cheme poliţia şi să reclame că s-a intrat prin infracţiune la Club. Încercă să pună cap la cap itinerariul posibil al Sierrei. Dacă ar fi traversat Oceanul Atlantic în orice moment în afară de trecutul recent — chiar la sfârşitul secolului XIX — navigaţia sau călătoriile cu vapoarele cu aburi peste ocean erau o opţiune neplăcută. I-ar fi fost mai uşor să folosească scaunele ca să ajungă mai întâi la Atena sau la Londra pentru a ajunge în prezent şi doar apoi să zboare la New York.

Ok. Prin urmare Sierra şi însoţitorul ei au ajuns la New York recent, şi au intrat în Club în modul tradiţional, prin uşa de la intrare. Probabil căutau scaune, nu le-au găsit şi au plecat, apoi s-au întors, sperând să aibă mai mult noroc de data asta. Deşi ... Sierra şi prietenul ei ar fi putut veni cu scaunele din viitor…poate din vremea lui Heron, de oriunde or fi venit, de fapt....

Heron blocase călătoria în viitor cu scaunele lui, de aceea Thomas nu obişnuia să mai ia în calcul această posibilitate. Dar sigur că Heron însuşi călătorise din viitor în prezent, cât şi în trecutul îndepărtat....

Autostrăzile expres din New York City erau minunat de libere în dimineaţa aceasta şi Thomas ajunse în mijlocul Manhattan-ului înainte de orele opt. Îi ceruse lui Charles să se întâlnească în faţa Clubului. Taxiul lui Thomas se opri în faţa clubului. Charles era acolo, punctual ca întotdeauna.

Avea şi cheile.

Charles încuviinţă.

* * *

Cei doi bărbaţi păşiră iute pe covoarele pluşate şi sus pe scara centrală spre şirul de biblioteci cu fotolii mari roşu burgund şi mesele late din lemn de arţar. Thomas văzu ceea ce vedea mereu când se afla aici şi nu era nimeni la club: pe Samuel Clemens, pe Henry Adams, pe Theodore şi Franklin Roosevelt, pe John O'Hara, pe Ogden Nash, pe I. F. Stone, pe Carl Sagan, pe Walter Cronkite ... Thomas îi văzuse pe toţi şi pe mulţi alţii, faimoşi sau anonimi, nu cărţile sau filme video despre sau cu ei, ci chiar pe ei în persoană, relaxându-se în fotoliile astea de-a lungul timpului…Cu excepţia lui Stone, bineînţeles, nici unul dintre ei nu ştia prea multe despre călătoria reală în timp şi despre mica încăpere de la etaj… Ei bine, poate Clemens şi, dacă se gândea bine, Thomas îi socotea în stare şi pe Nash sau pe Sagan...

Thomas şi Charles se apropiară de grecii din rafturile bibliotecii. Platon, Xenofon —

Charles îl privi pe Thomas apoi privi iar cărţile, cu acelaşi respect.

Thomas urcă pe trepte, cu Charles în spatele lui.

Thomas ajunse în capul scărilor şi-şi apăsă palma pe chepengul din tavan. Se auzi un clic, aproape imperceptibil şi chepengul se deschise.

Thomas auzi glasuri vorbind în greceşte.

Intră în cameră. Domnul Charles îl urmă.

Faţa lui Thomas strălucea de bucurie şi simţi cum îi tresaltă inima. Dar nu-şi putea lua ochii de la însoţitorul Sierrei care îi privea cu multă atenţie pe Thomas şi pe Charles. Era îmbrăcat în haine contemporane.

Sierra îşi dădu seama că Thomas observase.

Bărbatul îi spuse ceva în greceşte.

Capitolul Opt

[Atena, 2042 d.Hr.]

Sierra îşi scufundă privirea în culoarea de cobalt. Era jumătate cer, jumătate mare şi linia care le despărţea tremura ca o buză învineţită. Zări minuscule pete de alb în depărtare. Ar fi putut fi bucăţile de hârtie pe care le rupsese odată, piesele unui plan, dar îşi dădu seama că erau doar nişte păsări fără minte…

Se gândi la buzele lui Alcibiade, puţin depărtate, dormind în patul lor din Atena antică, aproape acum 2500 de ani faţă de dimineaţa aceasta. Le va săruta din nou, în curând. Luase scaunul până aici, în viitorul ei, împreună cu instrucţiunile lui Heron pe care le purtase cu ea de aproape doi ani. Anii nu contau — putea să ducă la bun sfârşit planurile lui Heron oricând voia. Îi lăsase o notă lui Alcibiade în dimineaţa aceasta, explicându-i ce urma să facă, spunându-i că se va întoarce la el după ce va termina de executat comenzile lui Heron. Ceea ce se schimbase între timp era că se hotărâse, în sfârşit, că nu mai putea fi doar o rotiţă din mecanismul lui Heron. Ea şi cu Alcibiade puteau să-l salveze pe Socrate şi fără el. Şi pe Max, dacă exista vreo modalitate, şi să-l găsească pe Thomas, dacă mai era în viaţă.

Planul lui Heron îi cerea să călătorească înapoi în noaptea dialogului, să fie o rezervă a lui Andros, oricine era Andros. Îi cerea să-l seducă pe Socrate, dacă era necesar. La şaptezeci de ani şi ceva, nu era mai puţin înclinat spre ispite decât la cincizeci. „Era încă ditamai armăsarul când l-am văzut ultima oară”, îi spusese Alcibiade, de nenumărate ori. Grecii ăştia aveau un stil de viaţă sănătos — cereale, fructe, aer curat, ulei de măsline. Planul lui Heron era destul de amănunţit. Îi arăta cum să seteze scaunul cu o precizie maximă pentru a ajunge exact la timp. „Droghează-l, dacă nu-l cuceresc farmecele tale”, îi spusese Heron şi-i dăduse tot felul de preparate. „Cheamă-l pe Criton şi pe prietenii lui, la nevoie. Nu a şovăit niciodată în zelul său de a-l salva pe Socrate.” Şi Heron îi oferise detaliile exacte de localizare.

Dublura se afla deja la închisoare. Andros avusese grijă de ea, sau Heron. Şi totuşi în dialogul pe care îl văzuse, Socrate va refuza oferta lui Andros în cele din urmă. Nu era limpede din ce motive. Era ca şi cum îşi dorea să moară, dar nici asta nu prea avea sens. Părerea lui I. F. Stone — că dorise să pună într-o lumină proastă democraţia ateniană — nu părea să fie de ajuns. Să-ţi distrugi trupul cu o otravă

convulsivă, corozivă care te întorcea practic pe dos — era greu de imaginat că oricine, chiar şi Socrate, ar face aşa ceva, că ar permite să i se facă acest lucru, doar ca să-şi poată astfel exprima un punct de vedere politic. Şi nu atunci când exista o alternativă — şi mai ales una care i-ar fi permis să-şi exprime acelaşi punct de vedere şi totuşi să trăiască… Singurul motiv la care Sierra se putea gândi era că Socrate avea mai mare încredere în moartea trupului său decât a dublurii sale, pe care îi era greu s-o înţeleagă, oricât de clară ar fi fost explicaţia lui Andros...

Prin urmare, dialogul spunea că Socrate va refuza, refuzase oferta lui Andros. Şi Sierra reprezenta asigurarea că totuşi se va răzgândi. Heron plănuise să-l salveze pe Socrate, fie că acesta ar fi vrut sau nu să fie salvat. Aroganţa nestăvilită cauzată de călătoria în timp. Dar Sierra trebuia să recunoască că o parte din ea începuse să-l admire…

Privi din nou cerul şi marea. În afară de păsări şi de peticele din hârtia pe care o rupsese cu mult timp în urmă, mai era şi Thomas pe acolo… se dusese şi el demult?

Încercase să ajungă cu o zi înainte de dispariţia lui Thomas. Dar în ciuda spuselor lui Heron, scaunul nu era destul de precis. Sau poate avea nevoie de puţin mai mult antrenament. Ajunsese în ziua de după dispariţia bărcii lui Thomas.

Se plimbase pe ţărm şi prin docurile de lângă Atena şi Pireu toată dimineaţa şi toată după amiaza, vorbind cu toţi cei care aveau de-a face cât de puţin cu marea… Nimeni nu văzuse pe cineva care să semene cu Thomas. Nimeni nu-i cunoştea pe oamenii care afretaseră barca. Era un ţărm lung şi erau peste tot o mulţime de docuri neştiute. Dar Sierra se gândi că şi dacă ar merge întruna prin locurile acestea o viaţă întreagă, tot nu ar afla nimic. Şi acum ziarul Athenian Global Village publica relatarea care fusese factorul decisiv al călătoriei ei aici...

Era o relatare nesemnată. Aşa fusese mereu. Nimeni de la Athenian Global Village nu era sigur cine o scrisese. Mulţi dintre angajaţi erau în vacanţă. Şi tocmai acum presa din Grecia luase foc şi relata întruna despre doi bărbaţi care folosiseră acte de identitate false ca să zboare de la Atena la Londra cu o zi în urmă. Parcă vedea literele de-o şchioapă pe ecranul de pe perete: nu va mai afla nimic mai mult aici, sub soarele elen…

Dar acum nici nu putea să continue, să urmeze planul lui Heron şi să spere că putea să-i salveze pe cei la care ţinea. Poate că autoaprecierea

ei fusese greşită. Poate că avea legătură cu ceva mai profund decât munca ei.

Va afla acum, o dată pentru totdeauna.

Îşi luă rămas bun de la cer şi de la mare şi se îndreptă spre barul aflat la mijlocul drumului dintre Pireu şi Atena.

* * *

Se apropie de restaurant cu prudenţă. Fusese pustiu când ajunsese aici de dimineaţă. Dacă era tot aşa, ar găsi un scaun în camera din spate. O să-l ia ca să se întoarcă la Alcibiade. Cu puţin noroc şi setări corecte, nici n-o să ştie că a lipsit de lângă el.

Aşteptă afară la o oarecare distanţă, preţ de câteva minute… Dar îşi dădu seama că nu avea nici un rost să aştepte. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să intre în bar, să vadă dacă e cineva acolo şi dacă scaunul mai era disponibil. Putea să facă asta chiar acum.

Deschise uşa şi intră. Razele soarelui o urmară şi luminară particulele de praf din aer.

Particulele duceau la un om care stătea singur la bar.

Părea foarte obosit, beat, sau şi una şi alta.

O privi şi zâmbi atât de mult că-i dădură lacrimile. Se duse spre ea şi o îmbrăţişă. Nu părea beat.

Sierra se relaxă.

* * *

Se duseră spre camera privată din spate cu ajutorul palmei autorizate a Sierrei. Se gândi că va funcţiona. Nu exista nici o raţiune pentru care Heron să ia măsura atât de drastică să-i blocheze accesul. Dar răsuflă uşurată, în cele din urmă.

Cele două scaune erau acolo, lângă perete.

Sierra încuviinţă.

Appleton îşi drese glasul.

Sierra îşi puse mâna pe mâna lui Appleton, care tremura, ca să-l liniştească.

Sierra nu-i mai văzuse chipul atât de trist, nu mai văzuse chipul nimănui atât de trist.

Sierra dădu uşor din cap.

Appleton reflectă.

Sierra tăcu, apoi:

Appleton dădu din cap.

Appleton o privi, sperând să poată spera.

Appleton dădu din cap cu tristeţe.

Sierra şi Appleton zăriră o pâlpâire pe perete.

Appleton se îndreptă spre ea.

Appleton se opri. Se lupta cu emoţii contradictorii.

* * *

[Atena, 400 î.Hr.]

Scaunul Sierrei ajunse la destinaţie într-o clipită. Bula transparentă se retrase. Inspiră adânc şi păşi pe podeaua murdară a tărâmului care, spera ea era al anului 402-Î.E.N. sau prin apropiere.

Nu avea cum să poată să-şi dea seama din această casă. Nu existau calendare agăţate pe frigidere în epoca asta. Nu ştia unde era Alcibiade, ştia doar că nu era în casa aceea. Ştia unde se aflau cele mai multe locuinţe ascunse ale lui, dar nefiind sigură în ce timp se află, ştia că nu are rost să-l caute în nici una din ele. Cine ştie cine se mai afla acum pe acolo.

Agora era locul cel mai logic pentru aflarea datei de azi.

Găsi teancul de haine locale şi se schimbă.

* * *

Soarele strălucea blând. Aerul era bogat, sărat şi excitant— ca un pahar mare cu Marguerita care se transformase într-o acuarelă. Lui Jimmy Buffet, unul dintre interpreţii ei preferaţi din totdeauna, i-ar fi plăcut să fie aici...

Se apropie pe drum de un negustor ambulant.

Bărbatul o privi chiorâş. Faţa i se încreţi într-o mie de riduri. Trecu mai departe de ea.

Probabil că nu, se gândi ea — sau poate nu mi-a înţeles felul cum vorbesc limba greacă.

Se întâlni apoi cu doi bărbaţi cam la douăzeci de ani. Hainele lor anunţau că aveau ceva dare de mână, făceau probabil parte din clasa negustorilor. Îi zâmbiră lung.

Sierra le returnă favoarea. I se păru că va avea mai mult succes cu ei decât cu negustorul ambulant.

Se opriră. Unul dintre ei o privi, zăpăcit, pe Sierra. Ceilalţi râseră.

De data asta râseră amândoi. Unul din ei se porni s-o întrebe dacă nu ar vrea să li se alăture unui pahar de vin de după amiază.

Acela începu s-o întrebe altceva. Sierra le zâmbi larg şi lui şi prietenului său şi se grăbi să plece spre piaţă.

* * *

Se apropie de Atena şi privi ce mai rămăsese din lungile ei ziduri de incintă. Le observase când fusese pe drumul acesta, cu Alcibiade şi cu Heron venind de la Pireu. Păreau să răsară din pământ ca nişte arătătoare încăpăţânate din piatră, aşteptând mâna iubitoare a cuiva care să le mângâie şi să le dea viaţă pentru sute de ani. Conon[20] va face asta, în anul 393 î. Hr., dacă-şi aducea bine aminte. Aşa cum dorea să facă şi cu Alcibiade.... Totul aici purta amprenta prezenţei sale. Chiar şi arhitectul Hippodamos din Milet, care proiectase aceste

ziduri. Şi Milet însemna tot Alcibiade pentru ea....

Soarele pălea când păşi în agora. Aromele şi briza care-i inundară faţa erau mai vii decât orice putu să vadă. Dar se uită oricum, peste tot. Nu văzu nici un chip cunoscut…

Dar când îi priveşti pe oameni, le atragi atenţia, desigur. Sierra nu voia aşa ceva, totuşi…

Sierra reflectă. Nu putea să-i spună că-l caută pe Alcibiade, pentru că se ştia că a murit. Dădu din cap. Este o chestiune… personală. Dar mulţumesc pentru ofertă. Dădu să plece…

Sierra îl privi pe tânăr. Avea umerii laţi.

* * *

Sierra îl lăsă pe Platon s-o conducă la Alcibiade. Încercă să vorbească cât mai puţin posibil în jumătatea de oră cât au mers pe drum, conştientă că însoţitorul ei reprezenta un izvor uriaş al întregii istorii viitoare, poate unul dintre cei mai importanţi oameni de pe Pământ....

Dacă rămânea în viaţă. Dacă nu... ei bine, Sierra nici nu putea măcar să încerce să cântărească urmările întortocheate… Speră că Platon nu-i aude bătăile puternice ale inimii. Se lupta să mai poată gândi…

Ce făcuse Platon în istoria scrisă — istoria lumii în care crescuse, înainte să fie atrasă în toate astea? Nu se cunoşteau prea multe despre ce făcuse în anii ăştia…

Oare ce-i spusese Alcibiade? Orice i-ar fi spus, Sierra se gândi că se putea baza pe Alcibiade să nu-i fi spus ceva care ar fi compromis situaţia în care se aflau — sau întreaga istorie ulterioară a lumii.

Alcibiade îl ura pe Platon — sau ceea ce urma el să devină. Cum de se schimbase într-atât?

Tânărul Platon zâmbi abia perceptibil.

Dar chiar putea să se încreadă în Platon? Poate că-l amăgise cumva pe Alcibiade şi dispreţul lui Alcibiade s-ar justifica, în fond, prin trădarea ei şi a lui Alcibiade pe care o punea la cale....

Platon o privi aproape cu un surâs în ochi, apoi privi clădirea în care

tocmai intrau.

* * *

Intrară în casă. Părea mică, avea doar cinci metri pătraţi. Sierra nu îndrăzni să întrebe dacă e şi Socrate în casă. Va afla oricum în curând.

Intră în holul îngust urmată de Platon. Pe cine se va bucura din suflet mai mult să-l vadă în clipa următoare— pe Alcibiade sau pe Socrate? Nu-şi revenise pe deplin şi tot nu realiza că-l cunoscuse pe Platon.

Şi-n clipa când auzi acel glas rostindu-i numele, află cine o bucura mai tare…

El îi atinse faţa cu partea moale a arătătorului şi se trase un pic înapoi să o privească.

Ne vede Platon, gândi o parte din mintea ei. Nu-i păsa ... nu avea nici o importanţă .... se schimbase oricum totul. Cursul istoriei se schimbase imediat ce l-au salvat pe Alcibiade. Aşa cum îi spusese de atâtea ori…Fiecare cuvânt pe care îl spunea acum el sau oricine îl cunoştea se înscria într-o nouă filă a istoriei. Astfel încât Platon pe care îl citise întreaga ei viaţă se putea schimba şi el, trebuia să se schimbe, cât de puţin, prin informare şi remodelare a cunoştinţelor lui Platon care văzuse, sau doar i se păruse că a văzut limba ei mângâindu-i lui Alcibiade…. Doamne, era o istorie mult mai frumoasă, o lume mai frumoasă, fie numai pentru atâta. Scopul ei, noua ei misiune acum era să facă o istorie care să dăinuiască, să dureze, să prindă. Istoria pe care o vor cunoaşte cu toţii pentru totdeauna…

Privi în jur.

Ea încuviinţă.

Ochii Sierrei se umplură de lacrimi.

* * *

Făcură dragoste... cinară uşor... făcură dragoste din nou.

Alcibiade râse.

Alcibiade îi zâmbi şi se întoarse spre ea.

Alcibiade dădu din cap.

Alcibiade chicoti.

Alcibiade se ridică şi se duse în partea cealaltă a micului dormitor. Se întoarse cu un pergament.

Sierra îl desfăşură:

SOCRATE Ce oră e?

VIZITATOR S-a crăpat de zori cu puţin timp în urmă.

SOCRATE Probabil că dormeam, nu te-am văzut când ai intrat.

VIZITATOR Da, aşa este, dormeai când am ajuns.

SOCRATE Ai venit să mă porţi spre destinul meu? Sunt gata. Dar mă gândeam că mi se vor hărăzi o zi sau două.

VIZITATOR Mă aflu aici ca să te port spre destinul tău. Dacă eşti gata.

SOCRATE Tocmai am spus că mi-o doresc. Pot critica cetatea, dar nu merg până într-acolo încât să mă consider deasupra ei.

VIZITATOR Destinul pe care am venit să ţi-l ofer poate fi diferit de cel pe care-l presupui.

SOCRATE Diferit? Nu aş accepta niciodată o viaţă care să nu-mi permită să preţuiesc binele şi să denunţ răul. Şi dacă m-aş considera deasupra cetăţii m-aş afla în această poziţie compromisă.

VIZITATOR Şi totuşi ai accepta moartea chiar de mâna pe care o ştii că e nedreaptă.

SOCRATE Ah, deci te afli aici tocmai ca să-mi vorbeşti împotriva morţii. Acesta e destinul pe care doreşti să-l evit?

VIZITATOR Da.

SOCRATE Nu eşti primul om care-mi propune acest lucru.

Sierra examină pergamentul.

Alcibiade râse.

Sierra scutură din cap.

Alcibiade încuviinţă.

Sierra puse pergamentul jos şi încuviinţă. Ştia că avea dreptate să nu încerce să împiedice procesul, omorând oameni. Un om ucis ar putea produce mult mai multe ondulaţii imprevizibile, decât o persoană salvată… Îi spusese asta chiar ea ultima oară când fuseseră împreună….

* * *

Fură treziţi a doua zi de ciripitul păsărilor din zori de zi, de lumina soarelui şi de un mesager.

Mesagerul îşi aplecă capul uşor şi plecă.

Sierra îl privi.

Sierra îi luă mâna.

Alcibiade îi trase mâna şi şi-o aduse la buze….

Auziră un câine afară. Lătra sălbatic şi deodată se opri.

Alcibiade puse mâna pe armă.

Sierra se gândi o clipă, apoi se duse spre uşă. Căută o armă—

Nu mai avea importanţă.

Uşa se deschise. Unul dintre mercenarii romani se aruncă pe Alcibiade. Sierra îl atacă brusc pe mercenar şi-l lovi cu pumnii pe gât.

Alcibiade ieşi de sub el şi-l înjunghie în gât, repede şi de multe ori cu micul său pumnal...

Alcibiade se ridică, respirând zgomotos şi-i zâmbi Sierrei.

Sierra luă pumnalul mercenarului şi se duse repede spre uşă.

Mesagerul, trei dintre gărzile lui Alcibiade şi încă un alt mercenar roman zăceau morţi în glod. Câinele zăcea despicat în două.

* * *

Alcibiade şi Sierra merseră pe drum timp de douăzeci de minute spre o nouă ascunzătoare. Platon şi mai mulţi dintre oamenii lui Alcibiade erau deja acolo. Păreau să fi petrecut toată noaptea în casă.

Alcibiade le spuse ce se întâmplase. Platon o privi pe Sierra de mai multe ori, cântărind-o din ochi cu detaşare. Ceilalţi oameni merseră afară să stea de pază.

Alcibiade observă ultima privire a lui Platon.

Platon o privi din nou pe Sierra, apoi pe Alcibiade.

Alcibiade, mânios, vru să spună ceva…

Alcibiade înţelese .

Platon, părând că nu e de acord să-i fie insultată inteligenţa, continuă s-o scruteze pe Sierra.

Sierra, nesigură de ce ştia Platon, tăcu.

Alcibiade ştia.

Platon încuviinţă.

Platon îi urmărea cu interes.

Alcibiade zâmbi, deşi nu găsea nimic amuzant în situaţia lor.

Platon se gândi un moment înainte să răspundă.

Alcibiade îl privi.

Sierra ştia la ce se gândea: Alcibiade începea să vadă ce vedea viitorimea la Platon.

Sigur, asta tot nu însemna că se puteau încrede în Platon...

Platon încuviinţă.

* * *

Platon şi ceilalţi trei bărbaţi mergeau înainte şi nu puteau auzi ce vorbeau Alcibiade şi Sierra.

Alcibiade se lupta să cuprindă cu mintea ce i se spunea. Hotărî să accepte această magie— în fond, nu era mai puţin credibil decât faptul că oamenii călătoreau prin timp.

Alcibiade încuviinţă.

Sierra dădu să răspundă— dar ea şi cu Alcibiade fură întrerupţi de Platon şi de grupul său, care discutau aprins ceva cu doi oameni care apăruseră pe drum în faţa lor.

Cei doi romani îşi scoaseră săbiile — din cauza lui Alcibiade, sau poate din cauza ce spusese Platon sau unul din oamenii lui, sau pentru că ar fi scos oricum săbiile, nu mai conta în acest moment de vreme ce conversaţia luase o altă turnură. Sierra nu putea fi sigură. Ştia doar că nu avea intenţia să stea pe loc şi să asiste pasiv la posibila moarte a lui Alcibiade — şi nici la a tânărului Platon. Scoase cuţitul pe care-l obţinuse în ultima casă şi se repezi înainte…

Romanii se aruncaseră asupra lui Platon şi a celor trei bărbaţi. Alcibiade li se alătură urlând cu sabia scoasă. O înfipse într-o porţiune expusă a unuia dintre romani care se învârtea în stânga şi în dreapta după ce-i culcase la pământ pe doi din forţa de elită a lui Alcibiade şi care nu purta armură.

Celălalt roman se confrunta cu o rezistenţă mai aprigă din partea camaradului lui Platon. Filozoful era înarmat, dar camaradul său se străduia cu eroism să facă în aşa fel încât sabia romanului să nu-l atingă pe Platon… ci doar pe el însuşi.

Luptătorul viteaz căzu la pământ în cele din urmă în momentul când apăru Sierra. Alcibiade sări asupra asasinului, dar romanul se scutură, eliberându-se şi-l amuţi cu un genunchi în vintre şi un pumn în plexul

solar şi se duse după Platon.

Chiar dacă era prevenit şi înarmat, tânărul filozof era dezavantajat…

Romanul îl culcă pe Platon la pământ. Platon se apără cu stângăcie cu ajutorul sabiei…

Sierra îl ajută pe Alcibiade să se ridice în picioare. Se clătina încă pe picioare...

Sierra îl privi pe Platon. Romanul ridicase arma sus, o ţinea cu ambele mâini şi se pregătea să-i aplice lovitura finală—

Sierra scoase un ţipăt strident şi se repezi cu cuţitul — romanul fu distras pe moment — Platon se rostogoli pe pământ…

Arma romanului lovi după el, dar îl rată cu puţin şi se înfipse adânc în pământ. O ridică din nou…

Dar Sierra avu noroc. Lama cuţitului ei se înfipse drept în ochiul stâng al romanului, pătrunzându-i în creier.

Acesta icni de durere şi-şi dădu sufletul.

Sierra simţi ceva ce nu mai simţise până atunci. Am salvat viitorul, se gândi. Alonja mea l-a salvat pe Platon şi rolul său în istoria omenirii — aşa spera. Era un moment ameţitor, uimitor. Privi cerul şi i se păru că vede păsările împietrind pe cer în locul norilor şi al soarelui....

* * *

Alcibiade, Sierra, şi Platon merseră cum putură mai bine restul drumului până la Pireu. Numai Sierra nu şchiopăta.

Alcibiade dădu din cap.

Sierra tăcu. Pe Heron probabil că l-ar lovi apoplexia dacă ar şti că mercenarul său aproape că l-a omorât pe Platon. Printre alte consecinţe pentru cursul istoriei, absenţa lui Platon ar fi însemnat că nu mai există nici un geniu literar care să istorisească povestea lui Socrate.... Oare asta era ce dorea Heron? Dădu din cap... Cel puţin era de acord cu Alcibiade că, deşi se întâmplase ce se întâmplase, tot nu avea rost să-i spună mai multe lui Platon şi să rişte modificarea şi mai importantă a istoriei.

Platon reflectă ... şi încuviinţă.

Alcibiade încuviinţă.

Alcibiade şi Sierra ştiau că Platon îşi imagina că la mijloc sunt mai multe decât vor să-i spună. Dar respectară acest cod al tăcerii în legătură cu Socrate. Dacă rosteau orice cuvinte cu voce tare îl făceau şi mai vulnerabil....

* * *

Alcibiade şi Sierra priviră înapoi spre port, în timp ce mica barcă afretată de ei în grabă aluneca mai departe pe apele Mării Egee. Ziua devenise mai răcoroasă şi se îmbrăţişară ca să se simtă bine în mai multe feluri posibile.

Sierra îl trase pe Alcibiade mai aproape.

Să călătorim pe mare până la Byzantium, dar doar pentru o perioadă scurtă de timp, se gândi Sierra.

Alcibiade se încruntă.

Sierra tremură în braţele lui Alcibiade.

Alcibiade îşi cufundă faţa în părul ei. Aproape că începuse să tremure şi el.

Capitolul Nouă

[Atena, 399 î. Hr.]

Procesul lui Socrate urma să aibă loc peste doar câteva săptămâni.

Dacă pentru punerea sub acuzare şi moartea lui Socrate ar putea fi învinuit doar un singur om, atunci acela ar fi Anytos. Sierra aflase ce a putut despre el de când ea şi Alcibiade se întorseseră la Atena.

Era un general popular, dar ineficient din Războiul din Peloponez, un opozant din clasa de mijloc a detestaţilor Treizeci, Anytos era un fel de erou din Atena anului 399 î. Hr.. Printre multiplele frâie pe care Anytos a încercat din răsputeri să le tragă cu mâinile sale tăbăcite au fost cele ale democraţiei ateniene renăscute. Şi îl ura pe Socrate.

Sierra decise că trebuie să-i vorbească lui Anytos, deşi Alcibiade nu era de acord. Ea ştia că va fi foarte nefericit că nu ascultă de părerea lui. Se va ocupa de acest lucru mai târziu, după ce va încerca o dată. Dacă l-ar putea întoarce pe Anytos de pe calea istorică pe care apucase, atunci l-ar putea salva pe Socrate fără să-i rişte viaţa lui Alcibiade.

* * *

Casa tăbăcarului nu fuse greu de găsit.

Femeia încuviinţă, intră în casă şi se întoarse după câteva minute cu un bărbat între două vârste.

* * *

Sierra îl găsi pe Anytos nu numai plăcut, dar şi surprinzător de deschis — doar un om care se simţea sigur pe statutul său public putea să fie atât de sincer cu privire la concepţiile sale politice în faţa unui străin. Cei doi se plimbară pe străzi liniştite, pline de noroiul unei ploi puternice ce căzuse cu o zi înainte.

Anytos scutură din cap.

Sierra reflectă. Avea informaţii că îi scotea din sărite pe oameni cu Socrate în sus şi Socrate în jos —

Anytos o măsură cu privirea.

Anytos făcu semn că nu-l interesează explicaţia.

Anytos oftă, se opri, privi sus spre cer şi apoi la chipul ei.

Sierra încuviinţă. Fu de acord.

Anytos încuviinţă, incapabil să rostească măcar un cuvânt.

Sierra se uită la el. În ochii bătrânului apăruseră lacrimi.

Anytos îşi recăpătă glasul. Faţa lui căpătase o expresie stranie, intensă, dar foarte calmă.

Se întoarse şi plecă iute mai departe.

Dar rezultatul a fost, ca un soi de destin ineluctabil, că discuţia Sierrei cu Anytos a avut efectul invers şi nu ce îşi dorise…

Privi după silueta ce se pierdea în depărtare. Ar fi putut să-l omoare pe Anytos, era şi ăsta un alt mod de a-l opri. Încă de când Max murise în faţa ochilor ei, luarea unei vieţi i se părea că devenise, în mod pervers, ceva mai natural. Şi Alcibiade avea dreptate că şi dacă Anytos murea, putea oricând să apară altcineva cu o doleanţă tot atât de gravă împotriva lui Socrate, personală sau politică şi care să aţâţe nemulţumiri şi să ducă la proces... Socrate era acest tip de individ. Îi aborda pe oameni într-un fel greşit, chiar şi pe cei care-l iubeau...

Poate că aşa era mai bine în fond — dacă procesul tot trebuia să aibă loc, să aibă loc! Să aibă loc în felul în care istoria, ea şi oricine era implicat ştiau că va avea loc. În acest caz, puteau fi luate cele mai sigure măsuri pentru salvarea lui Socrate.

Sigur, aşa tot nu-l putea ajuta pe Alcibiade să rămână în viaţă.

* * *

Se îndreptă agale spre ultima locuinţă secretă pe care-o împărţea cu Alcibiade. Ca multe dintre celelalte asemenea locuinţe, nici asta nu se dovedi a fi atât de secretă….

Îl întâlni pe Antistene pe drum. Era cel mai vechi discipol al lui Socrate şi acum făcea parte din liga lui Alcibiade. Avea doar o palidă idee despre Antistene din studiile ei — înfiinţase Şcoala Cinică de filozofie după moartea lui Socrate, dar majoritatea scrierilor sale s-au pierdut. Părea de-o vârstă cu Alcibiade. O cunoştea pe Sierra. Ei bine, putea doar să spere că Antistene nu va scrie nimic despre ce se întâmpla acum. Sau, dacă o să scrie, acest lucru va face parte din scrierile care nu vor supravieţui.

Alerga împreună cu alţi doi bărbaţi.

Antistene încuviinţă.

Cei trei bărbaţi o luară din nou la fugă.

Sierra îşi cântări opţiunile. Alcibiade putea fi în oricare dintre cele şase locuri secrete despre care ştia ea….

Dar era doar un singur loc pe care doar el şi ea îl ştiau…Casa cu scaunele.

* * *

Se apropie cu teamă. Nu observă nici un semn că Alcibiade sau oricine altcineva s-ar găsi în casă sau în afara ei, de unde se afla. Se apropie şi ascultă, dar nu auzi nimic. Îşi puse palma pe partea netedă a cadrului uşii care ştia că-i va primi amprenta. Instalase mecanismul, urmând instrucţiunile lui Heron. Îl programase să permită doar accesul lui Alcibiade şi al ei. Acest lucru o linişte oarecum — nimeni neautorizat nu putea intra acum. Dar asta nu însemna că nimeni periculos nu putea intra de afară sau din interior cu ajutorul scaunelor.

Dar scaunele din interior erau goale, la fel şi camera unde se aflau... Se sprijini apăsat pe un perete. Cât de mult trebuia să-l aştepte pe Alcibiade?

Unul dintre scaune făcu un zgomot, de parcă îi răspunsese.

Era modul în care scaunele anunţau sosirea iminentă a unui alt scaun. Mai auzise aceste zgomote.

Ieşi pe uşă şi privi lumea de afară.

Dar miezul atenţiei ei se afla în casă şi ea aştepta încetarea sunetelor

ca să fie sigură că sosirea noului scaun se încheiase pe deplin.

* * *

Intră cu băgare de seamă.

Andros trebuia să ajungă aici mai devreme sau mai târziu, deoarece aici era singurul y showroom — aşa le spunea acestor locuri — care se presupunea că exista în acest colţ de lume. Sigur, Andros ar fi putut veni din această vârstă de aur a Atenei de la bun început…deşi în dialog Socrate părea că-l întâlneşte pe Andros pentru prima oară....

Inginerul râse acru.

* * *

Cei doi se foiră puţin prin încăpere.

Sierra privi cu atenţie veşmântul lui Heron. Purta o robă potrivită perioadei de timp, la fel ca ea. Poate avea o armă ascunsă prin faldurile robei? Sigur că putea să aibă o armă. Şi Sierra nu avea nici o idee despre tipurile de dispozitive minuscule şi letale la care putea avea acces Heron în lumea sa viitoare.

Sierra reflectă.

Heron continuă.

Sierra îl privi lung şi fix pe Heron, întrebându-se din nou dacă era înarmat.

Se repezi spre uşă. O tentaculă fină de agonie lichidă îi sfâşie piciorul drept şi o făcu să se prăbuşească în genunchi. Heron era înarmat—

Se ridică în picioare şi se îndreptă, clătinându-se spre Heron. Se clătină într-o parte şi în alta, în spate şi iar într-o parte şi în alta—

Mai încercă să facă un pas şovăitor, se clătină spre spate, într-o parte şi-n alta, din nou, fu gata să cadă, se împletici spre stânga şi spre dreapta…şi se prăbuşi în scaunul pe care-l programase deja spre…

Unul dintre picioarele Sierrei nu era bun de nimic, dar mâinile ei nu aveau nimic. Tastă codul şi se formă bula transparentă.

Mâna lui Heron tremură. Apoi se duse la uşă.

Bineînţeles, se gândi Sierra cu o satisfacţie amară, masându-şi piciorul pe care nu-l mai simţea. Nu ai risca să-ţi deteriorezi vreunul din preţioasele tale scaune.

* * *

Sierra nu avusese timp să-şi planifice destinaţia în timp. Fracţiunea de secundă îi permisese doar o decizie privitoare la coordonatele de bază…din trecut sau viitor, de aproape sau de departe?

Trecutul era greşit. Nu putea risca să se întâlnească cu ea însăşi. Alese viitorul. Cât mai aproape de misiunea ei. O lună, dacă degetele ei transpirate aleseseră în mod corect.

Bula transparentă începu să dispară.

Se ridică încet din scaun. Piciorul ei era tot mort. Habar nu avea cât o mai dura până când va reveni la viaţă şi dacă va reveni vreodată. Singura ei speranţă în această chestiune era că Heron nu avea nici un interes ca ea să nu mai poată umbla niciodată. Heron ar fi putut să-i ţintească capul dac-ar fi dorit ca ea să moară.

Dar ceea ce era sigur în acest moment era că nu putea să se deplaseze foarte repede sau foarte departe. Reflectă asupra gravităţii necazului ei. Heron putea să-i afle data sosirii cu ajutorul aparaturii din scaunul pe care tocmai se aşezase...

Ei bine, Heron nu se afla acum în încăpere. Măcar atâta era clar. Dar putea să fie afară, aşteptând-o. Nu avea ce face. Singura modalitate de a evita arma lui Heron dacă era afară în acest moment era să încerce o nouă evadare cu scaunul.... Dar era doar o amânare a rezolvării aceleiaşi probleme.

Sierra se mişcă spre uşă, icnind de durere. Nu avea nici un rost să rămână în cameră ca un olog lipsit de apărare....

Dar oare unde se afla Alcibiade acum? Răspunsul depindea de data exactă… Sierra ieşi afară, trăgându-şi piciorul.

Nu o fulgeră nici un glonţ şi nici o rază de laser. Doar aerul umed al nopţii, mai rece decât în clipa când plecase. Dar Sierra inspiră adânc, cu recunoştinţă şi făcu tot ce-i stătea în putere să plece cât mai

departe de casa aceea...

O luă şchiopătând pe drumul spre Atena. Găsi un băţ destul de bun pe drum, dar tot înainta cu greutate. Hotărî să verifice cea mai apropiată dintre locuinţele secrete ale lui Alcibiade. Nu era prea departe şi pentru început era la fel de bună ca oricare alta.

În faţa clădirii erau mai multe figuri care-i părură familiare. Încercă să se apropie fără să facă nici un zgomot, dar îşi pierdu echilibrul şi alunecă în desişul de vegetaţie. Bărbaţii o zăriră. Reuşi să se ridice în picioare şi să rămână pe loc. Nu avea nici un rost să mai încerce să fugă şi să cadă cu capul în tină.

O recunoscură.

* * *

Sierra reflectă. Nu văzu nici un cal. Oamenii ăştia reprezentau singura ei şansă. Încuviinţă.

Din toate nopţile posibile trebuia să fie asta şi să ajungă acum cu un picior beteag, se gândi ea. Dar îşi dădu seama că Heron setase probabil toate scaunele lui să ajungă în seara asta, indiferent de ce tastase ea.

* * *

Drumul le luă mai mult decât se aşteptau. Sierra îşi masă piciorul. Începea să se simtă mai bine.

Bărbaţii o puseră jos cu grijă.

Făcu câţiva paşi şi simţi un val de căldură. Se opri, apoi păşi din nou. Încuviinţă.

* * *

Închisoarea nu arăta aşa cum şi-o imaginase Sierra. Îşi dădu seama că nu avea nici o idee cum arăta închisoarea lui Socrate, dar era ceva mai mare decât o simplă casă.

Cel puţin nu era o peşteră de pe un deal cu vedere spre Acropole, aşa cum susţineau nişte istorici.

Sierra nu era sigură că picioarele ei s-ar fi ridicat la înălţimea aşteptărilor într-o asemenea situaţie...

Oamenii lui Alcibiade îi propuseră să stea ascunşi şi să observe. Pulsul Sierrei îi zvâcnea mult prea repede ca ea să mai fie în stare de aşa ceva. Bărbaţii care-i respectau ţelul, nu încercară s-o oprească. Se îndreptă spre casă.

În faţa casei erau mai mulţi bărbaţi. Probabil că Criton va putea să-i mituiască sau să-i convingă să-l lase înăuntru. Sau poate că o făcuse încă de pe acum. Sierra nu cunoştea ora exactă a fiecărui eveniment care avusese loc sau care urma să se întâmple în seara aceasta.

Era sigură că nu e nimeni în faţa închisorii care să semene cu Alcibiade. Se afla oare înăuntru cu Socrate?

Se cutremură la gândul că Alcibiade nu fusese în stare să ajungă…

Unul dintre bărbaţii din faţa închisorii privi în direcţia ei. Îşi ţinu răsuflarea, dar continuă să înainteze.

Bărbatul, înarmat cu un cuţit lung, o privi.

Se gândi o clipă.

Nu putea fi sigură că oamenii lui Alcibiade rămăseseră unde-i lăsase. Şi nici nu putea fi sigură că i-ar fi sărit în ajutor dacă gărzile de la închisoare ar fi încercat să profite de ea, aşa dezbrăcată… Dar trebuia să vadă ce se întâmpla înăuntru şi să vadă dacă e Alcibiade înăuntru… Îşi scoase roba. Spera că trupul ei nu va dezvălui faptul că venea din plin secol al XXI-lea. Obişnuia să se radă, dar credea că se obişnuia la fel şi în vremea aceasta…

Ea îi mulţumi, îşi puse din nou roba şi intră în clădire.

* * *

Înăuntru nu prea era lumină — doar razele lunii şi pâlpâitul unor lumânări. Planul clădirii era asemănător altor clădiri greceşti în care intrase Sierra. Un hol mare cu mai multe camere adiacente. Un etaj unde, presupunea ea, se aflau dormitoare. O curte interioară fără

acoperiş cu puncte de acces deschise dinspre interior… Putea mirosi aerul nopţii tot atât de pregnant şi aici, înăuntru. Îi veni brusc în minte o imagine din aventurile pe care le urmărise pe atâtea ecrane în viaţa ei din viitor: un elicopter zbârnâind deasupra curţii deschise spre cer, derulând o scară legănată pe care să se poată urca Socrate şi să poată evada cu bine… Desigur, ca să poată reuşi, Socrate mai trebuia să-şi dorească să urce pe scara aceea…

Era ceva diferit în aerul acestei case, închisoarea lui Socrate, dacă asta era. Locul mirosea…mult mai intens locuit decât prin alte locuri de aici unde stătuse o vreme Sierra… Ei bine, se ştia că Socrate stătuse aici mai bine de o lună, aşteptând blestemata de corabie de la Delos care aducea cucuta…

Dintr-o cameră apăru un bărbat. Un bărbat în vârstă.

Nu era Socrate.

O privi pe Sierra. Avea ochii înlăcrimaţi, cu faţa umflată de plâns. Încuviinţă spre ea, apoi dădu din cap cu aerul cel mai nenorocit şi lipsit de speranţă pe care-l văzuse vreodată. Trecu pe lângă ea şi ieşi din clădire.

Să fi fost Criton? Împietrit de durere, învins, cu sufletul sfâşiat pentru vechiul său prieten care pusese la cale un plan perfect de evadare? Dar nu era perfect din punctul de vedere al concepţiilor lui Socrate. Deoarece— din spusele lui Platon — sufletul lui Socrate nu putea îndura calificativul de laşitate cu care o asemenea evadare l-ar fi înfierat pentru tot restul eternităţii...

Ea îl sărută şi-l strânse în braţe şi izbucni în plâns.

Sierra încuviinţă. Îşi dădu seama că Alcibiade părea palid şi stânjenit.

* * *

Cei doi merseră pe coridor. Sierra îl privi pe Alcibiade în speranţa unui semn de ce urma să vadă. Faţa lui nu trăda absolut nimic, în afară de disperare şi imposibilitatea de a mai comunica.

Socrate stătea în picioare sub arcada camerei sale. Părea un om obişnuit, mai puţin iluminat decât îşi închipuise Sierra, deşi era conştientă că aceste închipuiri erau modelate de istorie şi mituri, şi nu de realitate. Dacă ar fi trecut pe lângă omul acesta pe stradă — în

Mileniul al III-lea d. Hr. la New York sau în secolul III î.Hr. la Atena — nu i-ar fi acordat nici o atenţie. Doar expresia de pe faţa lui Alcibiade îi dezvălui că acel om era Socrate. Şi această expresie spunea mai mult decât era suficient.

Alcibiade o prezentă mentorului lui de altădată. Istoria nu păstrase prea multe informaţii despre atitudinea lui Socrate faţă de femei, cu excepţia faptului că era căsătorit, dar nu avea discipoli feminini. Sierra îi surprinse privirea. Chiar dacă se afla pe patul de moarte, Socrate era un bărbat căruia îi plăceau femeile. Era interesant că istoria rămăsese mută în legătură cu acest fapt. La fel ca scrierile lui Platon...

Socrate îi zâmbi cu ochii.

Socrate râse şi încuviinţă.

Acum Socrate zâmbi îngăduitor.

Sierrei îi pieri graiul de uimire.

Socrate se întorsese deja şi intrase în camera lui. Se plecă asupra unui lucru dintr-un colţ. Reveni cu un manuscris din papirus şi-l puse în mâna lui Alcibiade.

Alcibiade şi-l apropie de faţă, mirosindu-l.

Sierra se apropie cât mai mult ca să poată vedea ce era scris. Ceea ce citea Alcibiade cu voce tare apărea într-adevăr şi pe papirus.

Socrate o privi cu admiraţie.

Socrate îl privi.

Alcibiade dădu din cap.

Socrate zâmbi cu tristeţe.

Socrate încuviinţă.

Socrate chicoti.

Sierra zâmbi, dar fără nici o satisfacţie.

Socrate râse din nou. Sierra se gândi că râsul lui era poate cel mai atrăgător lucru la acest bărbat.

De afară se auzi un zgomot.

Alcibiade îi făcu semn Sierrei să intre în încăpere cu Socrate. Dar ea îl duse pe Socrate în cameră şi se întoarse lângă Alcibiade pe coridor.

Două gărzi intrară în casă cu săbiile scoase. După ei intră şi un bărbat aparent neînarmat.

* * *

Alcibiade consimţi.

Sierra încuviinţă spre Heron şi spre gărzi. Una dintre gărzi îi puse o mână grea pe umăr, ţinând-o nemişcată.

Alcibiade nu-i răspunse.

Alcibiade încuviinţă.

* * *

Heron şi cele două gărzi îi escortară pe Sierra şi pe Alcibiade în camera unde se afla Socrate.

Socrate le zâmbi strâmb.

Sierra mormăi şi dădu din cap.

Garda se roti şi se aruncă asupra Sierrei. Sierra se împotrivi. Garda o lovi deasupra stomacului şi-i tăie respiraţia. Se prăbuşi, tremurând pe braţul lui.

Alcibiade se mişcă…

Dar fu oprit de vârful unui cuţit — al celei de-a doua gărzi — la gât.

Socrate oftă.

Socrate mârâi.

Alcibiade se roti acum spre garda din spatele lui şi-l lovi sălbatic în vintre. Atacul fu oarecum atenuat de un soi de strat protector şi nu fu încununat pe deplin de succes. Dar Alcibiade se repezi la cuţitul cel lung,iar el şi garda se rostogoliră pe pământ.

Cel care o ţinuse captivă pe Sierra o trânti la pământ, dar fără urmări grave. Începuse să-şi revină şi să respire normal de-acum.

Apoi îi atacă rapid pe Socrate şi pe Heron, ghemuindu-i la perete. Garda ezită. Nu îndrăznea să le facă rău…

Alcibiade se aruncă peste gardă, cu cuţitul în mână. Băgă cuţitul adânc în gâtul gărzii. Apoi sări în picioare şi-i înfipse cuţitul în gât şi celeilalte gărzi înainte ca acesta să-şi mai dea seama ce se întâmplă.

Alcibiade se ivi în faţa lui Heron.

Socrate se ridică încet. Se uită la Alcibiade şi în jur prin cameră.

Sierra, care se ridicase în picioare acum, puse mâna pe armă. Îl privi pe Socrate şi zâmbi.

* * *

Alcibiade verifică dacă Heron mai avea şi alte arme. Negăsind nici una, îl împinse într-un colţ pe podea…

Heron zâmbi drept răspuns.

Alcibiade îl săgetă cu privirea.

Socrate şi Sierra protestară amândoi dar din motive diferite.

Socrate inspiră scurt ... şi încuviinţă.

Alcibiade răsuflă uşurat.

Sierra îl privi pe Heron.

Alcibiade o trase puţin mai departe de Heron. Amândoi îl ţintuiau cu privirea.

Alcibiade se uită la Socrate.

Ochii Sierrei se umplură de lacrimi.

Zâmbetul lui Heron se lăţi. Însă în clipa aceea nu-l observă nimeni.

Cei doi încuviinţară şi ieşiră pe uşă.

Capitolul Zece

[Atena, 399 î. Hr.]

Socrate ieşi din căsuţa care fusese închisoarea lui. Sierra era alături de el.

Socrate privi noaptea.

Sierra încuviinţă.

* * *

Drumul spre casă, cu scaunele, fu scurt şi lipsit de incidente.

Sierra îl privi pe Socrate.

Socrate încuviinţă.

Sierra încuviinţă, oprindu-se prudentă la câţiva metri de casa cu scaunele. Îşi puse braţul pe Socrate ca să-l oprească. Nu se vedea aproape nimic în întuneric, dar din cât i se părea, nu era nimeni în faţa casei şi nici înăuntru, doar dacă cineva se culcase şi stinsese toate luminile.

* * *

În casă erau patru scaune. Sierra nu ştia cine erau pasagerii programaţi. Ştia doar că ea şi cu Socrate trebuiau să folosească două dintre scaune imediat. Cu puţin noroc, Alcibiade putea să ajungă şi el aici în curând. O să-i seteze scaunul pentru o călătorie simultană cu ea şi cu Socrate. Acum ştia cum să programeze scaunele în acest scop.

Pentru o clipă se gândi că probabil îl va trimite pe Socrate în călătoria prin timp cu unul dintre scaune, în timp ce ea se întorcea la închisoare să-l ajute pe Alcibiade…Nu, Socrate s-ar fi simţit pierdut în orice perioadă de timp care nu era apropiată de acest timp prezent.

De fapt, nici eu, se gândi Sierra.

Sierra reflectă.

* * *

Cei doi se aşezară pe scaune — poate cel mai mare filozof al tuturor timpurilor, venind din anul 399 î. Hr. şi un doctorand cu o disertaţie pregătită doar pe jumătate, venind din anul 2042 d. Hr.. Filozoful nu avea nici o idee despre ce însemnau cursurile universitare de filozofie deşi le trăia în fiecare zi din viaţa sa.

Sierra programă scaunul lui Socrate să ajungă în acelaşi timp cu al ei. Avea acces măcar la acest nivel de comandă.

Apărură bulele transparente.

* * *

[Atena, 2061 d. Hr.]

O fracţiune de secundă. Întregul univers într-un grăunte de nisip... Nu, eternitatea într-un grăunte de nisip dintr-o clepsidră…

Cum de era posibil să traversezi o distanţă uriaşă de istorie într-un timp atât de scurt?

Bula transparentă din jurul Sierrei se retrase. Avu un gând fugar şi neliniştitor: dar dacă, dintr-un motiv oarecare, Socrate ajungea cu câteva secunde sau minute mai târziu, nu cumva ar fi fost periculos pentru ea să aştepte acolo în aceeaşi cameră sau oriunde, împreună cu aceste scaune? Nu, oamenii călătoreau împreună tot timpul. Probabil că scaunele erau proiectate şi pentru această situaţie… Sierra râse ironic. Da. Sigur, tot timpul....

Dar bulele dispăruseră din jurul ambelor scaune şi iată-l pe Socrate aşezat pe scaunul lui… Incredibil, deşi nu atât de incredibil cât fusese să-l întâlneşti pe Socrate în carne şi oase....

Îl ajută pe filozof să se ridice de pe scaun.

În locul obişnuit se afla o cutie cu haine. Înăuntru erau nişte salopete complete dintr-un material foarte subţire, moale şi plăcut la atingere.

În salopetă era o tabletă. Sierra o examină. Se aprinse un ecran. Conţinea o fotografie a ei şi o fotografie a lui Socrate. În timp ce Sierra se uita fix la fotografia lui Socrate — fusese făcută, evident, când Socrate se aşezase pe scaun — aceasta se transformă în fotografia ei. Şi rămase neschimbată.

Socrate încuviinţă, după o vreme.

* * *

Ieşiră din casă.

Socrate încremenise.

Socrate dădu din cap şi păru tulburat.

Sierra îl privi.

Socrate dădu din cap în semn că nu.

Sierra se porni la drum. Socrate o urmă fără tragere de inimă.

Dar ce an e ăsta, se întreba Sierra. Erau la Atena, nu se îndoiau de acest lucru. Putea să-şi dea seama după cum arăta locul şi din cauza faptului că scaunele călătoriseră în timp şi nu în spaţiu. Şi locul semăna cu Atena timpului ei, Atena din anii 2040…milenii de stiluri arhitectonice dens combinate, pudrate cu un praf de zăpadă inteligentă — cofeturi de telecomunicaţie, cum le numesc anunţurile publicitare — o multitudine de celule infinitezimale care pot retransmite semnalele telefoanelor sau ale altor dispozitive de comunicaţii…

Nu fusese niciodată în viitorul mai îndepărtat al lumii lui Heron. Arăta oare aşa? Sau Heron setase scaunele pentru anul 2042 d. Hr.?

Trebuia să descopere în ce dată erau. Eterna întrebare a călătorului prin timp....

Află imediat răspunsul. De pe o fereastră plutitoare şi strălucitoare aflată la câţiva metri deasupra drumului. Pe ea se putea vedea prima pagină din Athenian Global Village. Datele de pe spaţiul titlului de ziar unduind mov — douăsprezece date în douăsprezece limbi şi culori diferite— anunţau toate aceeaşi dată: 13 aprilie 2061.

De ce? De ce atât de aproape de timpul ei? Heron Inginerul nu făcea

nimic din întâmplare…

Sierra chemă fereastra. Perfect, sistemele încă înţelegeau accentul ei new-yorkez.

Spera că numele nu se schimbase.

* * *

[Atena, 399 î. Hr.]

Alcibiade îl privi pe Heron, cum stătea pe podea lângă peretele camerei care fusese închisoarea lui Socrate. Îşi strânse mâna pe cuţit—

Unul dintre oamenii lui de încredere — Antistene — îşi puse mâna pe braţul lui Alcibiade.

Inginerul zâmbi senin.

Oameni năvăliră în odaie, urlând—

* * *

[Atena, 2061 d. Hr.]

Socrate se simţi mai acasă la Realport, decât în taxi şi era cât se poate de firesc.

Socrate îşi atinse burta.

Socrate se gândea deja la altceva.

Socrate păru mult mai perplex decât atunci când privea pe geamul taxiului comandat de un computer.

* * *

[Atena, 399 î. Hr.]

Două grupuri de bărbaţi înarmaţi se îndreptară spre casa ce fusese închisoarea lui Socrate. Un grup era format din romanii lui Heron aduşi în trecut în anul 405 Î.Hr. şi instruiţi în artele marţiale ale viitorului în tabere secrete. Celălalt grup era format din mai mult de patruzeci de oameni şi era de patru ori mai numeros decât grupul de romani; aceştia erau soldaţii lui Alcibiade, atenieni credincioşi până la moarte. Erau luptători fioroşi. Dar tehnicile avansate ale romanilor făceau ca această confruntare să fie egală…

În casă intrară mai întâi trei romani.

Alcibiade îi întâmpină, ţinând cuţitul la gâtul lui Heron.

Heron vorbi în latină.

Romanii rămaseră pe loc, în tăcere şi cu armele în mâini.

Cinci oameni de-ai lui Alcibiade năvăliră în spatele lor.

Romanii se întoarseră şi luptară.

Alcibiade îl aruncă pe Heron la pământ.

Antistene stătea deasupra lui Heron, cu vârful lamei cuţitului său la un centimetru de gâtul lui.

* * *

[Atena, 2061 d. Hr.]

Găsiră cu uşurinţă un zbor la New York. Plătiră cu tabletele aşa cum plătiseră pentru taxi şi pentru paşapoarte, exact aşa cum îşi imaginase Sierra.

Socrate se lăsă pe spatele scaunului după ce avionul hipersonic decolă.

Socrate o privi.

Sierra privi spre vârtejul albastru-cenuşiu de dincolo de hublou.

Socrate zâmbi, misterios.

Socrate îşi lipi faţa de hublou.

Sierra îl privi.

Socrate încuviinţă.

Ochii Sierrei se măriră de uimire, începând să înţeleagă.

Sierra dădu din cap.

Sierra reflectă.

Socrate încuviinţă.

Socrate încuviinţă, din nou.

Sierrei îi pierise graiul.

Sierra clătină capul cu tristeţe.

Sierra oftă.

Socrate nu răspunse. Tăcu o vreme, apoi reveni la întrebarea cea mai evidentă.

Un glas plăcut de femeie îi anunţă că avionul lor se apropia de New York.

* * *

[Atena, 399 î. Hr.]

Alcibiade şi Antistene priviră cum se pierdeau în zare cele două grupuri de bărbaţi — Heron şi câţiva romani urmăriţi de un nou grup din miliţia lui Alcibiade.

Antistene îşi scosese sabia să-l ajute pe Alcibiade. Reuşiseră să-i omoare pe romanii din jur, dar Heron şi cei trei soldaţi scăpaseră. Unul dintre oamenii lui Alcibiade alergase să cheme întăriri. Întăririle sosiseră şi îl urmăreau acum pe Heron.

Trei dintre oamenii lui Alcibiade ieşiră din casă. Raportară că au văzut trupul mort al lui Socrate din camera ştiută. Doar Alcibiade şi Sierra şi acum şi Antistene ştiau că trupul acela nu era de fapt Socrate, ci un trup pe care-l adusese Heron din viitor….

Alcibiade se uită din nou la cele două grupuri care se îndepărtau repede. Se întoarse să-i dea replica lui Antistene.

Antistene îşi luă braţul însângerat de pe corpul lui Alcibiade.

Ochii lui Alcibiade se închiseră. Gemu.

Antistene chemă doi dintre oamenii lui Alcibiade.

Alcibiade încercă să-şi adune forţele, pentru o clipă. Ochii i se deschiseră cu pleoapele tremurând, apoi se închiseră.

Aceştia încuviinţară.

Bărbaţii încuviinţară din nou.

* * *

[New York City, 2061 d. Hr.]

Sierra îl informă pe Socrate despre formalităţile de sosire la Greater La Guardia Airport[21].

Au funcţionat.

Socrate şi Sierra ieşiră afară din aeroport, intrând în după amiaza cenuşie şi mohorâtă new-yorkeză. Socrate se înfioră în geaca lungă de puf pe care i-o cumpărase Sierra de la magazinul din aeroport. Observase temperatura pe un ecran: 2°C. Acum îşi dori să-şi fi cumpărat şi ei o geacă. Tot ce mai putea face acum era să-şi strângă umerii şi să-şi sufle în palme ca să şi le încălzească.

Îl invită pe Socrate să urce într-un taxi. Pe portieră scria „neo-primitive"— şi avea şofer uman.

Sierra nu ştiu ce să răspundă. Din fericire şoferul vorbea englezeşte aşa că Socrate habar nu avea ce spune.

Şoferul râse.

Sierrei îi plăcu mai mult că râde, decât ce-i spusese.

Nu se trimiseseră expediţii spaţiale greceşti sau europene pe Jupiter în anul 2042, deşi chinezii împânziseră sistemul solar şi făcuseră acest

lucru de ani întregi. Pentru o clipă, Sierrei îi fu teamă că poate a făcut ea ceva, sau urma să facă, sau poate făcea ceva chiar atunci: ceva care putea schimba tot cursul istoriei. Sperase să-l aducă înapoi pe Socrate în anul 2042. În schimb, ajunseseră, în anul 2061. Ce impact posibil putea avea acest fapt asupra colonizării spaţiului extraterestru? Nu era sigură că-şi putea imagina…Dar cine ar fi putut spune cu exactitate ce impact avea salvarea lui Socrate asupra oricărui lucru şi a tuturor lucrurilor, dacă Socrate nu avea dreptate în legătură cu diagnosticul său şi trăia… Iar Sierra îşi dorea fierbinte să se întâmple cumva asta…

Dar, sigur, Sierra ştiuse dintotdeauna că încercarea de a-l salva pe Socrate însemna să te joci cu focul. Se aşteptase ca Socrate să trăiască după ce-l salvau. Ceea ce era diferit acum era insistenţa lui Socrate că va muri în curând...

Se aflau acum la mare înălţime, deasupra râului East River, pe podul RFK-4 Bridge, pe care începuseră să se aştearnă câţiva fulgi de zăpadă umezi şi lucitori...

* * *

[Atena, 399 î. Hr.]

Se apropiară de casă. Antistene îl privi pe Alcibiade, care era purtat pe o targă de doi dintre oamenii lui. Nu părea să-i fie mai rău. Antistene îi strânse mâna lui Alcibiade. Acesta îi zâmbi, slăbit, dar cu ochii închişi.

Intră în casă.

Alcibiade se mişcă.

Antistene ieşi din casă.

Alcibiade încuviinţă şi se ridică, clătinându-se.

Antistene puse un braţ în jurul lui ca să-l sprijine.

Antistene ezită.

Antistene se înduplecă.

Alcibiade şi Antistene intrară în casă.

Antistene dădu să obiecteze.

Alcibiade îl privi drept în ochi:

Antistene îi vorbi cu vocea înecată.

* * *

[New York City, 2061 d. Hr.]

Taxiul opri în faţa Clubului Millennium Club pe Strada 49. Sierra îşi băgă tableta în fanta din spatele scaunului şoferului. Costul urma să fie extras din suma pe care o depusese Heron pe tabletele acestea. Tranzacţia îl va anunţa probabil pe Heron exact unde se află şi când. Dar Heron urma să afle acest lucru oricum, dacă Sierra reuşea să urce la etaj cu Socrate şi să folosească scaunele din Club…scaunele lui Heron, tabletele lui Heron…Fiecare lucru blestemat din toată istoria asta cu călătoria prin timp era al lui Heron. Inclusiv toate avantajele.

Dar ce putea face Sierra? Depindea de echipamentele lui de control şi asta însemna că nu poate să se ascundă de Heron. Dar cine ştie — poate că Heron nu mai reprezenta o ameninţare pentru ei acum, dacă fusese o ameninţare reală vreodată.... Sierra va trebui să reuşească, oricum ar sta lucrurile….

Stratul de zăpadă se îngroşase şi începuse să se lipească de trotuar în faţa Clubului. Socrate contemplă albeaţa cu ochii mari de uimire. Sierra nu era sigură dacă ningea în Grecia antică. Deschise uşa mare de la intrarea în Clubul Millenium şi o ţinu deschisă ca să intre Socrate. Respiră adânc şi plină de recunoştinţă aerul familiar dinăuntru. Uşierul se apropie de ei. Era prietenos, dar nu-i păru cunoscut.

Uşierul încuviinţă, curtenitor.

* * *

[Atena, 2061 d. Hr.]

Alcibiade ştia doar că scaunul său se îndrepta spre viitor. Văzuse că anumiţi ani nu erau accesibili cu acest scaun. Dacă Ampharete şi Socrate luaseră scaune care aveau itinerariul pre-setat, Alcibiade se gândi că era o şansă să se întâlnească cu toţii în viitor.

Bula transparentă începu să dispară. Văzu celelalte trei scaune din încăpere. Ampharete şi Socrate şi ...

Al lui Heron? Speră că nu.

Camera din jurul lui îi părea de nerecunoscut. Dar în ce an se afla?

Anul era mai puţin important. Acum trebuia să aibă grijă de rana lui, realiză Alcibiade. Ampharete îi spusese, de mai multe ori, că în viitorul ei erau doctori care putea readuce la viaţă oameni care muriseră de curând. Sigur, rana lui nu era la fel de gravă. Dar cum să-i găsească pe doctorii aceia?

Se ridică cu greutate de pe scaun. Îşi înşfăcă cuţitul şi privi în jur. Văzu o uşă. Se duse într-acolo şi-şi apăsă mâna liberă pe coapsă. Ştia că pierduse sânge. Abia se ţinea pe picioare.

Împinse şi trase de uşă până când o deschise. Ieşi, împleticindu-se. Şi camera aceasta era pustie.

Pe un pătrat din zid pâlpâiau nişte lumini palide, colorate şi care păreau foarte ciudate....

În capătul celălalt al camerei se deschise o uşă. Lumina neaşteptată îl orbi temporar pe Alcibiade. Cuţitul îi căzu din mână şi se prăbuşi în genunchi.

Văzu, ca prin ceaţă că se apropie un bărbat şi-l priveşte de sus:

Alcibiade zâmbi istovit.

* * *

[New York City, 2061 d. Hr.]

Cyril Charles îşi făcu apariţia în micul vestibul de la Clubul

Millennium după doar câteva minute şi se prezentă.

Sierra se ridică să-l întâmpine, la fel ca Socrate.

Charles încuviinţă.

Charles zâmbi cu înţeles.

Socrate încuviinţă.

Cei trei se aşezară la o masă din lemn de mahon. Charles îi lăudă vinul de smochine lui Socrate. Ochii filozofului se luminară.

Sierra dădu să explice.

Charles încuviinţă.

Această parte din conversaţie fusese în greceşte şi Socrate probabil înţelesese. Îi spuse grav Sierrei:

Sierra reflectă. Nu era sigură cât de mult se putea încrede în Charles. Susţinea că este prieten cu Appleton şi era limpede că ştia despre scaune şi le folosise.... Dar toate astea puteau însemna şi că este prieten cu Heron…

Cu toate acestea...

Sosiră băuturile.

Charles încuviinţă spre barman, Sierra şi Socrate şi-şi dădu peste cap scotch-ul.

Sierra încuviinţă, semn că înţelegea.

* * *

[Atena, 2061 d. Hr.]

Appleton rămăsese destul de mult timp în anul 2061 şi ştia cum să solicite ajutor medical de urgenţă. „Am văzut un anunţ pe un ecran mare prin oraş”, îşi spuse el. „În era aceasta oferă tratament medical gratuit după cum se vede— mi se pare cât se poate de uman!” Appleton îşi scoase haina şi o puse sub capul lui Alcibiade. Discipolul preferat al lui Socrate gemu. Chipul lui Appleton se cufundă în

gânduri, neliniştit.

Alcibiade îşi deschise ochii şi încercă să se ridice.

Appleton şi Alcibiade intrară cu chiu cu vai în maşină şi plecară după douăzeci de minute.

* * *

[New York City, 2061]

Charles, Sierra şi Socrate îşi terminară băuturile şi refuzară invitaţia barmanului pentru încă un rând.

Charles îl însoţi pe Socrate la baie şi-i oferi filozofului un tur rapid al facilităţilor.

Cei doi se alăturară Sierrei, care ieşise deja şi toţi trei o luară în sus pe scara largă care ducea spre bibliotecile de la etaj. Charles îi arătă lui Socrate resursele din Grecia:

Socrate se apropie de rafturi.

Charles se uită la Sierra.

Sierra încuviinţă.

Charles luă o carte de pe raft. O privi cu dragoste, de parcă până şi privirea lui ar fi putut cumva s-o tulbure sau s-o strice. I-o dădu lui Socrate.

Sierra şi Charles îl urmăriră cu respiraţia tăiată.

Socrate deschise cartea cu o grijă exagerată, ca şi cum ar scoate momeala dintr-o capcană... Întoarse paginile încet ... Ochii i se umplură de lacrimi...

Se-ntoarse spre Sierra şi Charles.

* * *

[Atena, 2061 d. Hr.]

O doctoriţă tânără şi prietenoasă de la Centrul Medical Hipocrat se duse mai departe pe hol să se întâlnească cu Appleton.

Appleton încuviinţă. Adevărul era că habar nu avea cum se rănise Alcibiade, deşi suspectul cel mai logic era Heron. Appleton ştia că folosise acele câteva minute suplimentare la restaurant— între ora anunţată de sosire a taxiului şi cea efectivă — să introducă informaţiile de identitate şi să facă fotografii pe ecran pentru tabletele lor de identitate. Degetele lui trebuie că alunecaseră între „Al” şi „cibiade”, astfel că acum păreau două nume în loc de unul singur.

Se duse la cafeneaua spitalului să bea o ceaşcă de ceai, panaceul universal. Salturile astea prin timp începeau să-şi facă simţite efectele.

* * *

[New York City, 2061 d. Hr.]

Charles deschise uşa camerei din vârful scării în spirală. Înăuntru erau trei scaune.

Socrate zâmbi, aproape răutăcios.

Charles atingea unul dintre scaune cu admiraţie.

Sierra încuviinţă.

Charles ieşi din încăpere şi Sierra îşi îndreptă atenţia spre scaune.

Sierra se uită la scaune.

Sierra zâmbi.

Sierra se aşeză în celălalt scaun pe care-l programase. Privi o clipă spre cel de-al treilea scaun din încăpere. Oare pentru cine era? Pentru Heron, pentru domnul Charles, pentru Thomas? Pentru cineva pe care nu-l întâlnise încă în iureşul din acest leagăn temporal?

Tastă propriile coduri şi programă scaunele să plece în acelaşi timp.

Apărură bulele transparente ...

Inimile bătură cu putere...

Bulele începură să dispară...

Sierra se sculă de pe scaun şi se duse spre Socrate.

Încăperea arăta absolut la fel. Ai fi zis că nu călătoriseră nicăieri şi nu se mişcaseră nici măcar o secundă în timp…

Dar imediat Sierra observă: acum erau patru scaune în încăpere, nu trei.

Îl ajută pe Socrate să se scoale din scaun. Filozoful se sprijini cu putere pe braţul ei. I se păru că se sprijină cu mai multă putere decât ultima oară... Fusese o zi lungă. Socrate, deşi destul de agil, nu mai era un tinerel. Sau poate zilele lui se scurtau mai iute încă de pe acum…

Chepengul din podeaua încăperii se deschise în sus.

* * *

[Atena, 2061 d. Hr.]

Appleton rezervase o cameră la hotel în apropiere de Centrul Hipocrat. Alcibiade se simţise cu mult mai bine a doua zi de dimineaţă, dar doctorii mai „doreau să-l ţină sub observaţie” câteva zile în plus.

Appleton petrecu două zile de conversaţii, mai toate foarte tonice, cu Alcibiade. Grecul îi povesti victorianului despre viaţa din Atena antică, ce i se întâmplase în Frigia şi în

închisoarea lui Socrate. Victorianul îi spuse grecului despre editura lui, despre măreţele descoperiri şi invenţii din secolul al XIX-lea şi despre casa lui de pe Râul Hudson. Appleton descoperi în Alcibiade o persoană surprinzător de abordabilă şi plăcută. Se simţea de parcă erau foarte apropiaţi de foarte mult timp.

Dar când ajunse la spital în cea de-a treia zi…

Appleton murmură o înjurătură .

Mesajul apăru pe ecran.

„Am hotărât să mă întorc în vremea lui Theon la Alexandria şi să caut un leac pentru Socrate despre care i-a spus Heron lui Antistene. După cum ştii, am prea puţină consideraţie pentru sinceritatea lui Heron. Dar nu pot risca să-i ignor spusele. Mă bizui pe tine să nu-i spui lui Ampharete şi să o convingi să nu mă urmeze. Mă bizui pe tine s-o protejezi până termin ce am de făcut la Alexandria şi mă întorc. Te rog să stai în preajma ei. Doar aşa o s-o pot găsi din nou.”

Appleton dădu din cap şi înjură din nou. Alcibiade îi spusese ce-i povestise Heron lui Antistene în închisoarea lui Socrate. Socrate avea o boală mortală a creierului. Dar poate că exista un leac. Theon, ultimul bibliotecar şef al Bibliotecii din Alexandria, scrisese despre acest lucru. Un leac care se pierduse în cursul istoriei. Appleton îşi încleştă pumnii cu furie.... Theon era tatăl Hipatiei. Era oare încă o festă de-a lui Heron?

Luă hârtia, ieşi pe stradă şi-şi cântări opţiunile. Îşi scoase micul aparat de telefon din buzunar. Era ieftin şi învăţase cum să-l folosească. Putea să contacteze autorităţile şi să le ceară să-l caute pe Alcibiade, în cazul în care nu se dusese direct la restaurantul cu scaunele… Nu, sesizarea autorităţilor în toată povestea asta nu ar fi făcut decât mult rău…Se chinuise cât putuse să evite aşa ceva la spital.

Appleton oftă. Singurul plan de acţiune rezonabil era să aştepte aici, lângă Centrul Medical Hipocrat, până când se întorcea Sierra Waters cu avionul sau cu scaunul. Casa lui de pe Râul Hudson trebuia să mai aştepte o vreme.

* * *

[New York City, 2042 d. Hr.]

Se îndreptă spre Thomas, dar continua să-l privească fix pe Socrate.

* * *

Cei patru dispărură jos pe scări spre restaurantul Clubului Millennium. Era pustiu.

Charles se gândi preţ de o clipă.

Charles se îndreptă spre bucătărie.

Thomas încuviinţă.

Socrate, care examinase ustensilele de pe masă, o privi. Sierra repetă întrebarea în greceşte.

Sierra căzu pe gânduri, scuturând din cap.

Sierra îşi dădu seama că Thomas părea puţin mai în vârstă, sau mai tânăr, dar cumva diferit decât ultima oară când îl văzuse. Nu putea fi mai tânăr — acel Thomas care stătea aşezat de partea cealaltă a mesei ştia prea multe.

Sierra încuviinţă.

Charles tăie o felie de pâine pentru Socrate şi-i dădu coşul cu fructe şi cu brânză.

Sierra se întoarse spre Socrate.

Socrate încuviinţă cu gura plină de pâine.

Thomas îl privi pe Charles.

Thomas expiră lent şi dădu din cap.

Thomas tăcu.

Socrate privi în sus. Era imposibil să nu simţi că discuţia se înfierbântase.

Sierra strângea cu mâna marginea mesei. Articulaţiile degetelor i se albiseră. Vorbea greceşte.

Sierra dădu să spună ceva, mai furioasă.

Socrate se ridică pe jumătate, se aplecă peste mica masă, atingându-i braţul Sierrei. Vorbi limpede şi calm.

Sierra începu să spună,

Sierra îl privi pe Socrate.

Sierra se ridică în picioare.

Thomas îl privi gânditor.

Socrate dădu din cap.

Sierra tresări.

Îl îmbrăţişă din nou pe Socrate, îi zâmbi lui Charles şi se întoarse spre Thomas.

Se roti şi o luă sus pe scări spre camera de la etaj.

Rămaseră cu toţii tăcuţi.

În cele din urmă Charles spuse:

Thomas încuviinţă.

Thomas se întoarse spre Socrate, luându-i mâna.

Capitolul Unsprezece

[Alexandria, 413 d. Hr.]

Sierra mergea cu paşi repezi pe lângă Biblioteca din Alexandria şi sandalele-i loveau pietrele de pe drum.

Nu existau ceasuri pe ziduri. Dar dacă ar fi existat un ac orar şi un minutar, din alabastru sau din alt minereu care să se asorteze pereţilor, ştia că mai era doar un minut până la ora douăsprezece fix. Mai avea puţin şi depăşea biblioteca…

Se întoarse.

Soarele tocmai coborâse la asfinţit în spatele lui. Sinesiu era de aceeaşi vârstă cu Sierra – ar fi fost cu zece ani mai tânăr decât Hipatia cea adevărată. Fusese discipolul Sierrei timp de un an intens, cu puţin după ce o înlocuise prima oară pe Hipatia, doborâtă de o răceală rebelă. Astăzi Sinesiu părea mai bătrân decât amândoi la un loc. Avea cearcăne întunecate sub ochi şi fruntea îi era brăzdată de riduri adânci.

Sierra pufni.

Sierra se întoarse cu spatele la Sinesiu şi culorile din spatele lui şi privi din nou spre Bibliotecă. Strălucea arămie şi demnă în lumina asfinţitului.

Pentru întreaga lume alexandrină din anul 410 d.Hr. şi pentru istoria care urma să vină, Hipatia se înzdrăvenise. Dacă arăta puţin mai altfel sau dacă glasul îi suna ciudat, lumea credea că e din cauza mâhnirii ce o încerca în urma pierderii tatălui său şi a pericolului de moarte prin care tocmai trecuse...

Din nefericire, aceeaşi istorie ne aminteşte cum a murit Hipatia, ucisă cu cruzime în anul 415 d. Hr.. Dar mai erau încă aproape doi ani. Sierra avea o misiune crucială, şi nu-şi dorea să rămână până atunci în Alexandria… Dar care era oare atunci motivul vizitei de azi a lui Sinesiu? Vreun pericol invizibil pe care cunoştinţele ei de istorie nu-l prevăzuseră?

Sierra îşi aminti că în vremea aceasta, episcopii nu trebuiau să

respecte celibatul.

* * *

Sierra privi la tavanul pastelat al dormitorului ei de la Bibliotecă târziu în noapte şi dădu încet din cap…Dar dacă Alcibiade venea aici, de ce nu a ajuns încă?

Unde se afla? Îşi pusese întrebarea asta nopţi de-a rândul, întorcându-se de pe o parte pe alta, mişcându-se întruna şi aşteptând să adoarmă. Ziua putea să-şi scoată gândul ăsta din cap oarecum, dar nu şi noaptea. Privi medalionul digital pe care-l adusese din viitor şi-l ţinea lângă pat. Înfăţişa o pictură – de Jean Baptiste-Régnault din anul 1785: „Socrate smulgându-l pe Alcibiade din braţele voluptăţii". Un Socrate neînduplecat care-l smulge pe un tânăr blond din braţele unei femei blonde. Nimic din pictură nu era cum trebuie. Socrate nu arăta ca Socrate, bineînţeles, Alcibiade nici nu aducea măcar cu bărbatul adevărat şi ea însăşi, nu fusese niciodată blondă, oricum s-ar fi deghizat. Dar cineva, ceva, l-a smuls din braţele ei....

Aştepta oare să apară cât mai aproape de data morţii ei anunţate — data reţinută de istorie a asasinării Hipatiei — ca să apară în ultimul moment şi să fie sigur că ea, Sierra în rolul Hipatiei, era cu adevărat aici?

Un joc foarte periculos. Dar şi ea îl juca. Se simţea atrasă ca o insectă de noapte de lumina acestei capcane afrodiziace de muşte din spaţiu şi timp. De ce oare?

Din cauza lui Alcibiade? Da.

Dorea să afle leacul de negăsit pentru Socrate, dacă exista – deşi până şi Theon, presupusul lui creator, murise? Da. Chiar dacă biblia pe care i-o dăduse Sinesiu astăzi se dovedise a fi un alt punct mort, nu conţinea nimic nou, cel puţin la prima ei lecturare, iar inima îi bătea nebuneşte.

Se gândi la pergamente – şi apoi la toate pergamentele care mai erau la Bibliotecă. Luă un pergament de lângă o parte a patului. Era scris de Alcman din Sardes, un spartan din secolul al VII-lea î.Hr.. El şi poeziile lui erau cunoscute în vremea ei din viitor, dar nu şi toate operele sale. Nu au supravieţuit distrugerii finale ale Bibliotecii de către Califul Omar la două sute de ani după perioada în care trăise.

Dar Alcman şi lumea lui de potenţiali cititori avuseseră noroc – măcar o parte dintre operele lui supravieţuiseră. Cele mai multe lucrări tipărite în perioada presei de tipar din Occident– lumea lui Gutenberg din anii de după 1450 şi a exemplarelor de masă pe care le putea produce – se distribuiau gratuit pe la casele oamenilor. Sigur toate câte ajunseseră până în era ei digitală din Secolul al XXI-lea era disponibile pentru satisfacerea plăcerilor, informarea şi înfurierea cititorilor atâta timp cât vor mai fi oameni pe Pământ şi pe celelalte planete.

Dar ce avea să se aleagă de autorii antici cărora până şi numele li transformaseră în funingine în rămăşiţele arse ale Alexandriei? Dăduse peste multe dintre pergamentele lor aici... Îi veni în minte o altă poezie – „Elegie scrisă într-un cimitir de ţară” a lui Thomas Grey din anii 1600 – şi al ei imn de mulţumire închinat „neştiuţilor Miltoni lipsiţi de grai” care erau îngropaţi în cimitire, marilor poeţi şi gânditori ale căror opere nu ajunseseră nicicând să vadă lumina zilei sau a tiparului. Oare câţi Homeri şi Platoni neştiuţi şi lipsiţi de grai zăceau prin sălile de lângă camera ei şi care acum nu erau lipsite de grai sau necunoscute, dar care vor fi irevocabil astfel nu după mult timp?

Nu... nimic nu era irevocabil când era vorba despre călătoria în timp....

* * *

Dis de dimineaţă auzi paşi familiari prin sală în timp ce parcurgea o variantă necunoscută a Politicii lui Aristotel – cine ştie, putea fi o copie a unuia dintre pergamentele din celebra bibliotecă personală a lui Aristotel, despre care se spunea că a fost germenele măreţei Biblioteci din Alexandria.

Paşii erau prea înceţi ca să fie ai lui Sinesiu. Se aşeză cu grijă şi puse la loc pergamentul în compartimentul lui.

Sierra încuviinţă. Veştile neplăcute nu erau neaşteptate.

Sierra se întoarse la pergamente. Cercetă din nou toate papirusurile pe care i le adusese Sinesiu.

Nu conţineau nimic despre vreun leac pentru bolile creierului. Doar scoliile matematice ale lui Theon....

Leacul ăsta era ca Alcibiade. Nici unul nu păreau să fie de găsit la Alexandria.

Unde era acum? Murise cumva într-un timp care nu era al lui?

Lumea, bineînţeles, credea că Alcibiade fusese asasinat în Frigia, cu câţiva ani înainte de moartea lui Socrate. Lumea habar nu avea de infinitatea alternativelor, pe care le oferea călătoria în timp. Alternităţi, credea că le numise un scriitor de science-fiction în lumea ei viitoare…

Complicaţiile călătoriei în timp îi jucau renghiuri ca întotdeauna. Domnul Appleton fusese aici de trei ori, Alcibiade niciodată — să fi fost vorba de un alt accident al unui scaun imprecis pe care Alcibiade încercase să-l ia ca să vină aici în trecut în ultimii trei ani? Va ajunge poate într-o săptămână, o lună sau un an?

Se obişnuise cu lumea aceasta. Ca Hipatia, devenise un logician, un matematician şi un filozof neo-platonician reputat. Asta fusese cel mai uşor… Discutase în fond cu Socrate şi cu Platon. O interesau Pitagora, Euclid şi teoreticienii antici ai numerelor, moştenind acest interes de la mama ei, profesor de matematică. Citise deja multe dintre tratatele antice şi comentariile relevante la o vârstă fragedă din viaţa ei din viitor. Matematica era o joacă de copil pentru ea, spre deosebire de realităţile sofisticate ale călătoriei în timp.

Scrisese chiar mai multe pergamente sub numele de Hipatia. Se întrebă chiar dacă nu le citise chiar pe acestea cu ani de zile în urmă…Poate că de aceea fusese atrasă de ele. Poate că Benjamin Jowett avusese dreptate până la urmă: nu avea importanţă cine primea laudele pentru realizările tale.

Se întoarse la pergamentele lui Theon. Aşa-zisul ei tată fusese un om optimist. Privise mereu înainte cu speranţă. Habar nu avea că zărea primele raze cenuşii ale unui Ev Mediu întunecat şi adânc. Ar fi fost încântat să descopere un leac al oricărei boli. Dar nu erau leacuri în scrierile acestea.

Se frecă la ochi şi luă obosită un alt pergament. Acesta fusese deteriorat serios de incendiul nitrian. Părea mai mult un jurnal decât un comentariu savant şi-l aruncase repede cu o noapte în urmă. Părea să fi fost scris cu câţiva ani înainte de sosirea Sierrei. Descria dragostea neţărmurită a lui Theon pentru Hipatia, mândria lui de tată pentru munca ei importantă, pentru potenţialul ei şi…

Sierra desfăcu cu grijă mai departe pergamentul. Citi din nou un

paragraf care acum îi atrase atenţia. Urmări cu degetul arătător cuvintele, în anticul stil de citit pe care-l adoptase şi pe care-l folosea acum adesea fără să-şi dea seama:

„Un vizitator din Răsărit. Am băut vin lângă port. Am vorbit despre creier şi despre credinţa lui că reprezenta sălaşul sufletului. Am vorbit despre o boală care putea nimici sufletul. Şi cum ar putea fi vindecată.”

Nu mai erau alte notaţii asemănătoare în pergamentul ars. Îşi suflă cenuşa neagră de pe vârful degetului.

Cam palidă relatarea, dar decât nimic….

* * *

Se trezi a doua zi de dimineaţă şi se gândi la pergament. I-l dăduse Sinesiu. Trebuia să-l întrebe mai multe. Ocazia ei cea mai bună era să încerce să-l întâlnească la corabie în port – poate că nu plecase încă la Ptolemais.

Se duse să vadă ce face Appleton – dormea buştean. Îi lăsă un bilet scris în engleză. Îi spunea că se va întoarce repede. Asta intenţiona. Dar cuvintele îi păreau doar nişte minciuni imediat ce se uscau pe foaie.

Se îndreptă repede spre port. Putea să-şi dea seama, privind cerul, că erau orele opt. Avu noroc…

Episcopul se încruntă. Privi în sus spre cer la fel cum un om presat de timp dintr-un mileniu viitor s-ar uita la ceasul de la mână.

Sierra scoase pergamentul ars.

Cineva de pe corabie îi strigă lui Sinesiu că sunt gata de plecare.

Sierra privi chiorâş spre soare.

* * *

Appleton se trezi, citi biletul Sierrei şi ştiu imediat că „în curând” însemna „niciodată” când era vorba despre ea.

Plecă din apartamentul Sierrei, în căutarea unui nou itinerar şi a unui prânz. Biblioteca strălucea în lumina dimineţii. Aripa unde se afla arăta încă splendid, un vis devenit realitate al oricărui editor. Frunzele verzi ale viţei, florile de un galben pal, pereţii albiţi de căldura solară şi toată cunoaşterea aceea dinăuntru…ca smântâna dintr-un ou de Paşti. Oftă. Ce putea face cineva să nu vină noaptea? Ştia că Sierra făcea tot ce putea mai bine aici. Îi spusese că le dăduse unor oameni care reprezentau echivalentul modern al organizatorilor de funeralii diverse pergamente. „Puneţi-le în morminte, daţi-le celor plecaţi ceva de citit!” îi sfătuise ea.

Conservase astfel patru exemplare ale textului lui Andros în acest fel. Nu adăugase numele autorului lor adevărat. Era misiunea ei de a pune complotul în mişcare. Rolul ei în efortul de transformare a ficţiunii în realitate. Şi a funcţionat. În fond, nu era Socrate acum cu Thomas în mileniul trei, în siguranţă, fie şi pentru foarte puţin timp? Un rezultat miraculos!

Şi nu-i aşa că Sierra era acum aici în secolul V d.Hr. şi nu era deloc în siguranţă? Nu era un rezultat mai puţin miraculos, în schimb era înfricoşător.

Dar amândouă sunt dovada vie că măcar unul dintre manuscrisele ei au supravieţuit mai mult de 1500 de ani şi a fost descoperit în timpul unor săpături de la începutul secolului al XXI-lea…

Câte alte texte salvase de la uitare, recomandând să fie păstrate la loc sigur înăuntrul giulgiurilor şi pe lângă cadavre? Era prea târziu pentru multe dintre ele, Appleton îşi dădea seama de acest lucru. Legionarii lui Iulius Cezar dăduseră foc Bibliotecii accidental sau intenţionat. Se pierduseră multe pergamente. Şi o filială a Bibliotecii fusese distrusă de maleficul Episcop Theophilus în 390 d. Hr..

Sierra îi spusese cum toate acestea îi frânseseră inima lui Theon. Îl văzuse pe tatăl adevăratei Hipatia cum se uita în sus de nenumărate ori la stelele lui iubite, jelindu-şi cărţile pierdute pentru totdeauna. „Cum poate un astronom să se lupte cu josnicia umană aici pe Pământ?” repetase Sierra cuvintele lui îndurerate. Dar cel mai rău lucru care nu se întâmplase încă, şi Appleton şi Sierra ştiau asta, avea să se producă odată cu incendiile islamice de peste două secole….

A treia şi ultima lovitură care va şterge Biblioteca din Alexandria de pe faţa pământului— „Nu şi dacă pot s-o împiedic”, se jurase Sierra calm în faţa lui Appleton de nenumărate ori.

Appleton se întrebase de mult timp dacă Heron jucase vreun rol în punerea la cale al acelui ultim incendiu…Nu, nu se putea, ar fi pierit şi multe dintre cărţile lui, vor fi pierit, în acele incendii de mari proporţii. Lumea ar fi fost cu totul altfel dacă mai multe dintre cărţile şi invenţiile sale ar fi supravieţuit… Appleton era editor şi-i venea greu să-şi imagineze un alt editor sau autor care să pună pe foc atâtea cărţi ale lor sau ale multor alţi autori... Şi totuşi, nu cumva Heron hotărâse la un moment dat, după ce scrisese toate acele cărţi, că lumea va fi mult mai bună, în fond, sau poate că lumea îi va fi plăcut mai mult aşa, fără ele? Appleton îşi aminti că Heron din Alexandria era mai mult decât un simplu autor. Heron nu crease numai cuvinte, crease lumi întregi.

Sau poate că focurile fuseseră puse la cale de cineva care nu dorea lumea din graficele textelor lui Heron? Poate că de vreun duşman al lui Heron…. Cineva care nu dorea ca lumile reale sau imaginate ale lui Heron să ia fiinţă?

Dacă aşa stăteau lucrurile, preţul era prea mare... Prea multe tratate şi piese de teatru, lucrări minunat de frumoase, urmau să fie incinerate şi ele…

Appleton ştia că nu putea face prea mult. Dar era hotărât să n-o lase pe Sierra, sub numele de Hipatia, să fie nimicită de vreun foc sau de vreun fanatic. De data asta nu va mai pleca de aici fără ea.

* * *

[Ptolemais, 413 d. Hr.]

Sierra aşteptă la umbra porţii impresionante a zidurilor din partea de apus a oraşului Ptolemais. Sinesiu aranjase ca „tânărul evreu” care adusese pergamentul preotului său să se întâlnească cu ea aici.

Un tânăr se apropie şi-i zâmbi.

Zâmbetul bărbatului crescu.

Sierra îl privi, întrebătoare.

Sierra rămase cu gura căscată.

Tânărul încuviinţă.

Sierra rămase fără grai.

Sierra încuviinţă.

Sierra expiră încet.

Benjamin privi în depărtare.

* * *

[Alexandria, 413 d. Hr.]

Appleton nu trebui să aştepte prea mult. Dar nu-i veni în întâmpinare Sierra la Biblioteca din Alexandria.

Appleton privi în sus peste umăr şi aproape că sări din robă.

Appleton se ridică, confruntându-l.

Mintea lui Appleton se mişca cu repeziciune. Nu era surprinzător că Heron era aici, bineînţeles. Nu era surprinzător deloc.

Appleton nu răspunse.

Appleton continuă să tacă. Oare Heron nu ştia că Sierra este acum Hipatia?

Ochii lui Heron se îngustară.

Heron dădu din cap mâhnit.

* * *

Sierra se întoarse de la Ptolemais a doua zi. Îl găsi pe Appleton în camera lui.

Editorul victorian încuviinţă.

Sierra îşi dădu ochii peste cap. Dar îi vorbi lui Appleton, nu despre Heron, ci despre Benjamin.

Sierra îl urmă.

* * *

Sierra promisese că va părăsi Alexandria „în curând” cu Appleton, fără să spună lămurit dacă e vorba de săptămâni sau de luni de zile.

Appleton fu de acord, deoarece nu avea ce face. „Heron nu a specificat unde locuieşte, dar trebuie să presupunem că poate fi oriunde. Ne poate contracara eforturile în orice clipă. Poate să dea năvală în intimitatea ta. De-ar fi doar asta şi ar trebui să te mai gândeşti…”

Dar Sierra îi ignora argumentaţia şi-şi redubla eforturile pentru găsirea leacului. Cerceta în amănunt fiecare scriere a lui Theon pe care o găsea de când descoperise pergamentul cel ars. Appleton o ajuta. Dar fără nici un rezultat. Dacă toate aceste cuvinte de pe toate aceste pergamente s-ar găsi undeva pe un computer, se gândi ea, ar putea căuta cum trebuie. Era un adevărat miracol că aceşti antici reuşiseră ce reuşiseră, legaţi cum erau de cuvintele înşirate pe o hârtie...

Într-o dimineaţă auzi paşi pe când citea în camera ei şi Appleton îşi luase o pauză pe ţărmul mării.

O privi din uşa deschisă, apoi zâmbi cu tristeţe.

Heron zâmbi din nou.

Sierra reflectă la ce voia să spună Heron,

Sierra tăcu.

Sierra vru să-l contrazică—

Sierra îl privi bănuitoare şi surprinsă.

Sierra se ridică în picioare.

Sierra dădu să răspundă, apoi îşi întoarse capul spre coridor -

Sierra gesticulă spre coridor.

Heron nu se mişcă.

Avea oare puterea să-i citească gândurile şi ştia că se gândea la Alcibiade? Nu, era doar foarte logic să gândească aşa de vreme ce Heron ştia despre

ea şi despre Alcibiade.

Sierra scutură din cap.

Heron încuviinţă.

Sierra îşi dădu seama că paşii lui Appleton se opriseră.

Heron îi surprinse expresia.

Sierra ieşi repede din încăpere.

Dar la uşă erau doi legionari romani, înainte chiar să pună mâna pe cuţit.

Heron le spuse în limba latină s-o prindă, dar s-o trateze cu respect. I se adresă Sierrei, tot în engleză.

Capitolul Doisprezece

[New York City, 2042 d. Hr.]

Thomas O'Leary se întoarse de la mormântul lui Socrate. Tocmai fusese înmormântat cu o ceremonie scurtă şi intimă, la Cimitirul Woodlawn Cemetery din Bronx. Nimeni nu ştia că răposatul era Socrate cu excepţia persoanelor îndoliate, reprezentate doar de Thomas şi de domnul Charles. Pe mormânt scria Socrate, dar mai erau şi alţii cu acest nume în timpul acesta. Nimeni nu va şti cine era înmormântat aici cu adevărat, deşi unii s-ar fi putut opri să citească inscripţia care spunea absolut exact: „A preferat să vorbească şi nu să scrie, dar impactul celor scrise de el este incomensurabil."

Charles se scuză că e istovit şi plecă acasă mai devreme. Thomas se duse la Club să bea un pahar în tihnă şi să-şi adune gândurile…

Nu l-au putut salva pe Socrate în nici un chip, nici măcar în mijlocul secolului al XXI-lea. Partea din creierul lui care dăduse naştere spiritului său genial produsese şi acele tumori masive şi inoperabile care acum îi cuprinseseră tot creierul. Nu se putea una fără cealaltă. Orice intervenţie asupra celei de-a doua ar fi avut acelaşi efect asupra primei dintre ele… Clonele ar fi fost sortite aceluiaşi destin. Poate că toate acestea vor putea fi schimbate într-un viitor îndepărtat, dar Heron se jurase că nu era posibil în timpul său.

Dar de fapt ce dorise Heron să împlinească? Thomas nu văzuse nici urmă de inventator sau de mercenarii săi în timpul lunilor pe care Thomas le petrecuse cu Socrate. Thomas nu ştia ce însemnau toate acestea din punctul de vedere al planului lui Heron. Poate că Heron se înclinase neputincios şi ieşise din joc, murise, sau îşi mutase atenţia spre altceva, dar Thomas se îndoia de asta. Thomas ştia că accesul în timp înainte cu nouă zile după ultima noapte din închisoarea din Atena a lui Socrate era acum blocată, cel puţin cu ajutorul scaunelor de la Clubul Millenium. Thomas se aşezase pe scaunele acelea, le testase comenzile şi descoperise restricţia de acces. Oare şi scaunele de la Londra sau de la Atena erau supuse aceleiaşi restricţii? Thomas aşa credea. Intenţionase să se ducă în ambele locuri şi să verifice acum, când singura lui raţiune de a rămâne la New York îşi pierduse sensul. Heron era responsabil. Era satisfăcut pentru ce se întâmplase în închisoarea lui Socrate, cel puţin îndeajuns să nu mai permită nimănui altcineva din viitor să tulbure apele pe acolo…

Thomas o deplângea pe Sierra, pentru că o atrăsese de la bun început în toată povestea asta, pentru că o trimisese acolo, în trecut … Dar ştia că ea va supravieţui… Appleton îşi dăduse seama şi Thomas nu-şi putea imagina un martor al istoriei mai demn de încredere…

Thomas nu avusese de ales cu Sierra. Avusese nevoie de ea ca să-l momească pe Heron în povestea asta…Să-l transforme dintr-un inventator talentat care călătorise în trecut la Alexandria probabil într-un nebun care încercase să modifice mai mult din timp decât doar ultima noapte a lui Socrate… Dar şi asta fusese necesar…

Thomas o iubea pe Sierra, femeia cu trei nume diferite. Fusese tentat să se întoarcă în timp, călătorind la Alexandria şi să-i vorbească…Dar nu dorise să-i complice viaţa şi lumea ei şi mai mult de atât...

Oare l-ar fi recunoscut cineva? Probabil că nu. Poate doar puţin, inconştient. Greu de spus…Luase la întâmplare un set de gene deosebite şi-şi plăsmuise un chip nou, ochi noi, corzi vocale noi şi oarecum un nou trup…Şi îmbătrânise în el… Într-un fel era trist…Era îndeajuns de arogant să-i fie dor de corpul său dinainte…

Scoase o bucată de hârtie din buzunar…

Socrate. Ce oră e?

Vizitator. S-a crăpat de zori cu puţin timp în urmă.

Socrate. Probabil că adormisem. Nu te-am văzut intrând—

Da, Socrate scrisese asta. Alţii făcuseră modificări în cursul timpului, cu sau fără intenţie. Aşa mergeau lucrurile în traducere şi în moştenirea culturală. Cuvinte mutante pe o pagină ca genele din carne…

Thomas se întrebă dacă nu ar trebui să mai facă nişte modificări suplimentare. Era una mai ales pe care se simţea obligat s-o facă pentru păstrarea consecvenţei istorice. Tăie „Vizitator”. Înlocui cu „Andros” - - insula din Marea Egee care-i salvase viaţa.

Fu tentat să mai facă şi alte modificări. Se va întoarce la Atena într-o zi, cu mult după moartea cunoscută a lui Socrate şi va face copii ale manuscrisului său pe pergamente adecvate. Unul dintre ele, sau o

copie mai fidelă a lui, îşi va găsi drum la Biblioteca de la Millenium în anii 2020… Era absolut sigur de asta. În fond dacă ultimul an din viaţa lui nu i-ar fi confirmat cu atâta prisosinţă acest lucru…Dacă aproape jumătate din viaţa lui nu i-ar fi confirmat acest lucru cu şi mai multă tărie...

Se întrebă dacă nu ar trebui să încerce să revizuiască şi alte dialoguri socratice şi platoniciene. Ar putea să asezoneze trecutul cu adevăruri mai bune….

Nu. Nu se putea gândi acum la aşa ceva.... Îndoi cu grijă hârtia şi şi-o puse la loc în buzunar.

Făcuse destule astăzi. Capul i se învârtea de vuietul emoţiilor ce-l inundau…

Fie ca această zi să-i fie dedicată lui Socrate. Tocmai îşi înmormântase mentorul aici, într-o eră în care nu se născuse nici unul dintre ei. De-ar fi putut să se bucure de mai mult timp împreună, deşi se simţea recunoscător de-a pururi pentru timpul furat sorţii…Fiecare minut meritase din plin…Se gândi că Socrate se bucurase şi el de acest timp. Îngheţată de casă topindu-se în gură, faleza Palisades strălucind într-o zi însorită, chipurile femeilor care-ţi făceau inima să-ţi tresalte… Vocabularul mentorului său începuse să se stâlcească din ce în ce mai rău, dar ei nici nu observaseră prea mult. Cei doi prieteni reuşiseră să iasă şi la o plimbare în afara oraşului într-o maşină decapotabilă de la Ithaca la Syracuse...

Socrate, bineînţeles, ştiuse cine era, îl recunoscuse, în ciuda noului său chip. Socrate îi zâmbise, în felul acela al lui din prima clipă când se aşezase de partea cealaltă a mesei la Club cu doar câteva luni în urmă… Doar Socrate pricepuse adevărul. I se păruse straniu, într-adevăr, să-i vorbească în greaca aceea veche a lor după ce petrecuse atâta timp ca new-yorkez în secolul XIX şi apoi în secolul XXI… Dicţionarul acela mic de engleză pe care i-l dăduse Sierra cu atâta timp în urmă îşi făcuse treaba…

Alcibiade se ridică, oftă, îi făcu semn că pleacă barmanului şi o luă încet jos pe scări. Da, îi plângea inima după ea şi aşa va fi mereu. După ce plecase de la Centrul Medical Hipocrat din Atena în anul 2061, se întorsese la Alexandria în vremea lui Theon, propunându-şi cu orice chip să se întoarcă la ea. Îl căutase pe Theon. Îl descususe în legătură cu leacul pentru ceea ce îl omora pe Socrate şi-i răpea bucuria salvării de la moartea prin băutul cucutei, dar Theon nu cunoştea nici un leac. O altă festă a lui Heron, se gândise Alcibiade

atunci.

Se întorsese în anul 2061 la Atena s-o caute pe Ampharete. Plecase şi Scaunele nu erau îndeajuns de precise ca să poată ajunge în vreuna din zilele când ştia el unde se află.

Aşa că se întorsese în anul 2042 la Atena şi o căutase acolo — dar căzu grav bolnav. Fusese în pericol de moarte.

Fusese bolnav luni de zile, fusese plimbat prin tot felul de ceea ce ei numeau spitale. La un moment dat îşi dădu seama că discuţia lui cu Theon se putea foarte bine să fi fost sursa informaţiei lui Heron despre acel leac antic pentru Socrate. Când îşi dăduse seama de acest lucru se înfuriase pe el însuşi şi pe întregul concept al călătoriei în timp. Problema nu era faptul că Heron îi înşela. Nu şi de data aceea. Era mai degrabă înşelătoria inerentă a minţilor lor alergând după simple fantezii, a călătoriei în timp însăşi…

Învăţă cum să folosească email-ul şi-i lăsă mesaje lui Ampharete în tot felul de locuri publice. Appleton, care ajunsese un maestru al acestei scrieri cu aripi digitale[23] îi văzu, în cele din urmă, mesajele. Appleton îl găsi şi-l aduse la New York în anii 1890. Atunci Appleton îi spusese despre salvarea Sierrei din Alexandria în anul 410 d.Hr. ....

Accesele bolii lui Alcibiade durară ani de zile. Îi era imposibil să călătorească. Appleton îi spuse de ce. Oamenii născuţi în trecut care se deplasează în viitor îşi dobândesc imunitatea mai greu — trecând prin aceste boli şi depăşindu-le, dacă nu mor între timp.

Appleton murise la vârsta de 85 de ani în anul 1899. Dacă s-ar fi pus la socoteală şi timpul petrecut de el pe drumurile trecutului şi ale viitorului, s-ar fi putut spune că era mai în vârstă cu un an sau cu mai mulţi, când a murit. Fusese cel mai nobil suflet din tot acest proiect îndrăzneţ. Murise împăcat cu sine, ştiind că fusese îngerul păzitor al Sierrei.

Alcibiade nu încetase niciodată să tânjească după ea. Dar ştia că va fi mai fericită fără el — fără el ca iubitul ei, Alcibiade.

Călătorise nu spre trecut, ci spre viitor şi-şi obţinuse un nou chip şi un nou glas. Alcibiade devenise Thomas O'Leary. Nu era tot atât de idealist ca Appleton. Thomas pusese în mişcare cursul lui de evenimente care au atras-o pe Sierra în toată povestea asta… ce putea face altceva? Orice alt plan de acţiune ar fi tulburat nu numai intenţiile lui, dar şi viaţa Sierrei însăşi şi chiar ultimii zece ani din viaţa lui Appleton. Alcibiade, viitorul Thomas, ar fi murit la patruzeci

de ani în Frigia. Ar fi putut alege în anul 2042 să meargă din nou pe acel drum şi să-şi lase viaţa în mâinile destinului său iniţial. Dar oare Sierra ar fi fost mai fericită, mai împlinită, dacă Thomas nu ar fi abordat-o, arătându-i dialogul? Era sortită să înfăptuiască lucruri măreţe cu viaţa pe care o ajutase să şi-o facă… Lucruri care erau chiar mai presus de Socrate.

Uşa de la intrare a Clubului Millennium se deschise chiar în momentul în care Thomas ajunsese în faţa ei.

Alcibiade, cunoscut domnului Charles sub numele de Thomas O'Leary, îşi bătu prietenul pe spate.

Şi se duseră amândoi în sus pe scări...

Apendice

În cele ce urmează vă prezentăm oamenii reali care apar în cartea Complot pentru salvarea lui Socrate (împreună cu personajele pentru care nu există informaţii istorice). Informaţiile de mai jos sunt cele pe care le deţinem la data scrierii acestei cărţi (ianuarie 2005).

Alcibiade, 450-404 î. Hr. Renumit pentru frumuseţea lui, senzual, bogat, strălucitor, curajos, imprevizibil, egoist şi discipolul preferat al lui Socrate. Cei doi şi-au salvat reciproc vieţile pe vremea când erau soldaţi, la începutul celui de-al Doilea Război Peloponesiac dintre Atena şi Sparta. Alcibiade a devenit mai târziu un general atenian cu rezultate amestecate. A intrat şi a ieşit din graţiile diverselor guverne oligarhice şi democratice de la Atena. În timp ce se refugiase temporar în Frigia pe partea din est a Mării Egee, a fost asasinat de o ceată de spartani (fie loiali Spartei, fie plătiţi de opozanţii politici ai lui Alcibiade de la Atena). Potrivit lui I. F. Stone şi surselor lui (vezi mai jos), Alcibiade a fost surprins în pat cu o femeie şi s-a luptat „gol, depăşit numeric, dar curajos şi cu sabia în mână" până la sfârşit.

Antistene, 444?-365 î. Hr. Cel mai vechi discipol al lui Socrate, despre care se spune că mergea pe jos în fiecare zi de la Pireu la Atena ca să-l audă vorbind. Numit de Platon în dialogul său Phaidon printre cei prezenţi în ultima zi de viaţă a lui Socrate (Se observă absenţa lui Platon). A fondat mai târziu Şcoala Cinică de filozofie şi (pentru a-l cita pe I. F. Stone, vezi mai jos) „era cât se poate de cinic cu privire la democraţie". Potrivit lui Diogene Laertios, Antistene se întreba de ce atenienii nu au votat ca „măgarii să fie cai", de vreme ce aleseseră generali pe nişte oameni care aveau tot atât de a face cu nişte conducători militari adevăraţi cât aveau şi măgarii cu caii. Şi tot potrivit lui Diogene, Antistene l-a alungat pe Anytos din Atena ca să răzbune moartea lui Socrate, dar acest fapt nu este confirmat din punct de vedere istoric (vezi Anytos, mai jos). Antistene a scris un dialog despre Alcibiade; astăzi au rămas doar unele fragmente din acesta.

Anytos, data naşterii şi a morţii sunt aparent necunoscute. În Dicţionarul[24] din 1849 al lui Smith se arată că Anytos a fost „cel mai influent şi formidabil acuzator" al lui Socrate (au mai fost doi) înainte şi după proces; surse recente, cât şi Stone (vezi mai jos) confirmă acest lucru. Anytos era un negustor bogat din clasa mijlocie (un „tăbăcar").

A fost numit general atenian în anul 409 î. Hr., nu a reuşit să împiedice pierderea oraşului Pylos (cunoscut astăzi şi sub numele de Navarone); a fost apoi adus înapoi şi pus sub acuzare, achitat, dar se spune că a mituit juriul (ceea ce este reţinut de istorie ca primul caz de mită din lume). A revenit în graţiile puterii până în 403 şi a început să-l combată pe Socrate trei ani mai târziu. Cele mai multe surse confirmă că ostilitatea sa era atât personală cât şi politică: fiul lui Anytos era atras de învăţăturile lui Socrate, care considera că filozofia era o îndeletnicire mult mai nobilă decât tăbăcitul pieilor. Nu se mai ştie nimic despre Anytos după anul 386 î. Hr. . Cele mai multe surse afirmă că relatările lui Diogene Laertios (secolul al III-lea d. Hr.) şi ale altora cum că Anytos ar fi fost după aceea repudiat, exilat şi chiar lapidat sunt simple fabulaţii născute din dorinţa de a-i vedea pedepsiţi pe acuzatorii lui Socrate.

Appleton, William Henry, 1814-1899. A devenit directorul editurii D. Appleton & Co, atunci când tatăl său Daniel s-a retras de la conducerea editurii în 1844. I-a publicat pe Lewis Carroll, Charles Darwin,Thomas Huxley, John Stuart Mill, Herbert Spencer şi pe savanții şi filozofii de frunte ai Americii secolului al XIX-lea. Birourile editurii erau în Manhattan. Avea în proprietate casa Wave Hill din Riverdale, cu vedere spre Râul Hudson River şi spre frumoasele stânci Palisades,1866-1899. Huxley s-a numărat printre oaspeţii lui aici. Familia lui Theodore Roosevelt a închiriat Wave Hill (când era doar un băieţandru în timpul verii în anii 1870 şi 1871), la fel şi Mark Twain (1901-1903).

Heron (sau Hero) din Alexandria, 150 î. Hr. ??-250 d. Hr.?? Anii naşterii şi morţii lui rămân o chestiune deschisă — Heron apare ici şi colo de-a lungul unei perioade de 400 de ani din istoria antichității. A fost un prolific inventator de dispozitive care au concretizat principii şi tehnologii cu 2000 de ani înainte de aplicarea lor în masă în vremea Erei Industriale. Printre ele se numără o jucărie care funcţionează cu ajutorul puterii aburului (eolipila) şi un teatru automatizat care folosea o „oglindă fantomă" şi efecte de persistenţă a viziunii care stau la baza filmelor noastre de astăzi. Multe dintre tratatele asupra altor invenţii ale sale şi despre matematică mai există doar fragmentar sau sunt cunoscute prin referinţele la acestea făcute de scriitori greci, romani sau arabi de mai târziu. Opera sa Metrica, este considerată cea mai importantă lucrare de matematică şi a fost descoperită Istanbul în 1896.

Hipatia, 355-370?-415 d. Hr.. Fiica lui Theon, care a fost astronom, matematician şi unul dintre ultimii membri ai Muzeului din Alexandria.

Probabil că Hipatia şi-a ajutat tatăl la întocmirea noii ediţii a Elementelor lui Euclid şi a comentariilor sale la lucrarea Almagest de Ptolemeu, dar a fost considerată un filozof şi matematician strălucit ea însăşi şi a condus Şcoala Neoplatoniciană din Alexandria. Renumită nu numai pentru spiritul, dar şi pentru frumuseţea şi elocinţa ei, Hipatia şi-a atras mulţi discipoli şi admiratori. Hipatia era păgână şi farmecul şi împlinirile ei i-au înfuriat pe anumiţi fanatici creştini care au ucis-o şi mutilat-o cu brutalitate. Se consideră că moartea ei marchează sfârşitul Alexandriei ca pol cultural al lumii antice; în urma morţii ei a început un exod al cărturarilor. Romanul lui Charles Kingsley, Hipatia (1853) o transformă într-o eroină a epocii victoriene şi în zilele noastre este considerată ca prima femeie din lume care a adus o contribuţie semnificativă la dezvoltarea matematicii. (Kingsley este cunoscut acum mai ales pentru lucrarea sa din 1863, Copiii Apelor, un roman tip Urban Fantasy,.)

Jowett, Benjamin, 1817-1893. Traducătorul Dialogurilor lui Platon, în patru volume, cu analize şi prezentări ample, prima ediţie în 1871— reprezintă şi azi traducerea de referinţă în limba engleză — , dar şi al unor scrieri ale lui Tucidide şi al Politicii lui Aristotel. Înrăutăţirea sănătăţii l-a împiedicat să termine o serie de eseuri despre Politica lui Aristotel. A fost, timp de 28 de ani, Tutor, şi apoi, timp de 23 de ani, Master la Colegiul Balliol din Oxford.

Platon, 427?-347 î. Hr. . Discipolul lui Socrate, considerat de mulţi cel mai mare filozof al tuturor timpurilor, părintele filozofiei etc. Printre cele mai influente dintre ideile sale se numără aceea că adevărul există într-un tărâm ideal aparte, separat de umanitate, şi pe care fiinţele umane nu pot să-l înţeleagă pe deplin (teoria formelor); şi cea mai bună formă de guvernământ este o dictatură absolută a celor mai înţelepţi (regele filozof). Toate cunoştinţele noastre despre Socrate se bazează pe ceea ce ne spune Platon în dialogurile sale, împreună cu alte scrieri de mai puţină importanţă ale lui Xenofon (şi el discipol al lui Socrate), cât şi apariţia lui ca personaj în piese de teatru contemporane lui, cum ar fi Norii lui Aristofan. Continuă dezbaterile privitoare la ce părţi anume din ceea ce a spus Socrate în dialogurile lui Platon reprezintă cu adevărat expresia ideilor şi cuvintelor autentice ale lui Socrate sau dacă nu cumva îi aparţin lui Platon şi dacă Platon sau Xenofon ne-au împărtăşit relatări de încredere despre proces (în general ambii sunt de acord asupra celor mai semnificative detalii) etc. Cele mai multe relatări confirmă faptul că Platon, în vârstă de 28 de ani în momentul procesului (399 î. Hr.), a părăsit Atena înainte ca Socrate să bea cucuta, a călătorit mult şi foarte departe, ajungând până în Egipt şi Sicilia şi s-a întors la Atena definitiv în anul 387 î. Hr. .

Academia pe care a fondat-o la Atena a continuat să existe până când a fost închisă de Iustinian în anul 529 d. Hr..

Socrate, 470?-399 î. Hr. Nu există teste scrise de Socrate care să fi supravieţuit sau la care să se fi făcut referinţă de către autorii antici; tot ce cunoaştem despre el sunt din scrierile discipolilor săi, mai ales ale lui Platon (vezi mai sus) şi ale câtorva scriitori contemporani. Socrate ne-a învăţat că aspiraţia spre cunoaştere este cea mai nobilă virtute şi poţi ajunge la cunoaştere mai ales prin interogarea continuă şi prin dialog. Nu era un fan al democraţiei — în Phaidros (unde Socrate condamnă şi cuvântul scris care ar transmite doar „pretenţia de înţelepciune"), Socrate se întreabă de ce, dacă nu avem încredere în cineva care nu are habar despre cai să ne sfătuiască despre cai, ar trebui să avem încredere într-un guvern compus din oameni obişnuiţi care nu au o instruire filozofică pentru cunoaşterea binelui şi a răului — cu toate acestea Socrate, condamnat de sistemul democratic atenian sub acuzaţia de corupere a tineretului din oraş prin ideile sale, a acceptat condamnarea sa la moarte. Mai mult decât atât, în timp ce aştepta în închisoare timp de treizeci de zile întoarcerea preotului lui Apollo de la Delos (nu puteau fi executate condamnările la moarte în absenţa sa), Socrate a refuzat o ofertă de evadare şi de refugiere făcută de vechiul său prieten Criton. Socrate explică în dialogul platonician cu acelaşi nume că a se salva de la condamnarea la moarte ar însemna să se plaseze deasupra statului şi deşi critica statul nu dorea să facă acest lucru. I. F. Stone (vezi mai jos) susţine că Socrate ar fi dorit ca să se execute sentinţa de condamnare a sa la moarte şi pentru că îşi dorea să facă de ruşine pentru totdeauna această democraţie pe care o ura din tot sufletul. În orice caz, este sigur că această sentinţă a fost executată: moartea lui Socrate prin ingerarea de cucută din anul 399 î.Hr. rămâne şi astăzi unul dintre cazurile cele mai teribile din istorie ale unui disident nimicit de o formă de guvernământ şi cu atât mai groaznic cu cât forma de guvernământ care l-a condamnat a fost prima formă de guvernământ democratic cunoscută din istoria lumii.

Stone, I. F., 1907-1989. Jurnalist american incomod, a publicat I. F. Stone's Weekly, 1953-1971. Când a ieşit la un soi de pensie a început să înveţe de unul singur greaca veche, a susţinut apoi că multe traduceri existente ale operelor clasice erau oarecum incorecte şi în anul 1988 a publicat The Trial of Socrates[25].

Sinesiu din Cirene, 370-414. Student al Hipatiei (vezi mai sus) şi discipolul ei devotat. Episcopul creştin de Ptolemais, 410-414. Sinesiu fusese mai înainte şi la Atena şi la Constantinopol. Scrisorile sale către Hipatia

demonstrează un interes adânc în ştiinţă şi pentru invenţii şi o afecţiune profundă pentru Hipatia. Într-una dintre ultimele sale scrisori către Hipatia, scrisă în 413, îi reproşează că nu i-a scris şi-i declară ferm că dacă ar fi făcut-o, el s-ar fi „bucurat de fericirea ta". Nu se ştie dacă dragostea lui pentru Hipatia a fost sau nu carnală, dacă a fost sau nu consumată.

„Cei Treizeci"[26]*, 404-403 î. Hr.. Oligarhia ateniană a răsturnat democraţia şi a fost răsturnată de la putere de democraţie, a rămas la putere doar aproximativ un an. A fost sprijinită de garnizoana spartană. Unchiul (Charmides) şi vărul lui Platon (Critias) au făcut parte din ea. Li s-au opus cu străşnicie Alcibiade (vezi mai sus) şi Anytos (vezi mai sus) — răspunzător pentru moartea lui Alcibiade. Socrate a propus o „nesupunere civică" blândă (după cum se exprimă I. F. Stone; vezi relatarea sa din The Trial of Socrates şi a lui Platon în Apologia). Platon, în Scrisoarea a şaptea, spune că a fost invitat să li se alăture Celor Treizeci, că a fost tentat la început, dar la puţin timp după aceea s-a simţit dezamăgit (vezi Stone pentru detalii).*

CUPRINS

Observații

[←1]

curled up înseamnă ghemuit (n. trad)

[←2]

Smith's 1849 Dictionary of Greek and Roman Biography and Mythology, în limba engleză în original, NT.

[←3]

Procesul lui Socrate, NT.

[←4]

Browstone, o clădire tipic new-yorkeză din gresie brună (n. trad.)

[←5]

Hypersonic Transportation, adică: transport hipersupersonic (n. trad.)

[←6]

Sistemul de înregistrare a titlurilor de la Biblioteca din Alexandria, un soi de catalog al cărţilor lor (n. trad.).

[←7]

La Alexandria din Egipt, în latină în original (n. trad.)

[←8]

Gubernatore în limba latină în original, înseamnă pilot, sau mai bine zis aici, un bătrân lup de mare. (n. trad.)

[←9]

Fosta gară centrală din New York construită de milionarul Vanderbilt şi care a fost dată în funcţiune în anul 1871 şi a fost demolată mai târziu. În 1913 în locul fostei gări se ridică acum Grand Central Terminal in stil Beaux-Arts. (n. trad.)

[←10]

Aluzie la cartea lui Mark Twain, „Un yankeu la curtea Regelui Artur” (n. trad.)

[←11]

Whisky american : Bourbon-ul se produce dintr-un amestec de minim 51% porumb (70% în mod obișnuit), grâu, secară și orz malțificat. (n. trad.)

[←12]

Whisky scoţian produs la o singură distilerie numai din malț de orz (n. trad.)

[←13]

Benjamin Jowett, celebrul traducător al lui Platon şi Aristotel în limba engleză, printre altele, profesor la Balliol College, Oxford, impresiona prin fălcile care-i ajungeau până la guler… (n. trad.)

[←14]

„It's still mostly Greek to me”, joc de cuvinte în limba engleză în original, cu referire la limba greacă, dar şi cu înţelesul de: „nu pricep o iotă” (n. trad.)

[←15]

Resursele Online ale Universităţii Britanice de Studii la distanţă (n. trad.)

[←16]

În latină în original: mod de operare, aici: mod de acţiune (n. trad.)

[←17]

Satis în limba latină în original: satisfăcător (n. trad.)

[←18]

Magister navis, în limba latină în original: comandant de corabie (n. trad.)

[←19]

Eggs over easy, în limba engleză în original: ouă ochiuri (preparate) uşor, joc de cuvinte (n. trad.).

[←20]

Un amiral atenian care a luptat cu străşnicie împotriva Spartei în timpul Războiului Corintic, participând şi la tratative pentru reclădirea Atenei (n. trad.).

[←21]

Marele Aeroport La Guardia, în engleză în original (n. trad.).

[←22]

Este vorba despre călugării nitrieni care au fost instigaţi de cititorul Petru împotriva Hipatiei, pornind astfel s-o omoare în acel chip oribil (n. trad.)

[←23]

Digital Wings în limba engleză în original este un site pentru copiii mici care-i ajută să se familiarizeze cu internetul în siguranţă şi să creeze documente de tot felul cu Google Docs (n. trad.).

[←24]

Dictionary of Greek and Roman Biography and Mythology (n. trad.).

[←25]

Procesul lui Socrate (n. trad.).

[←26]

Cei Treizeci de Tirani (n. trad.)

Table of Contents